COLECTIA ROMANTIC

Emma Darcy

O FEMEIE DE ONOARE

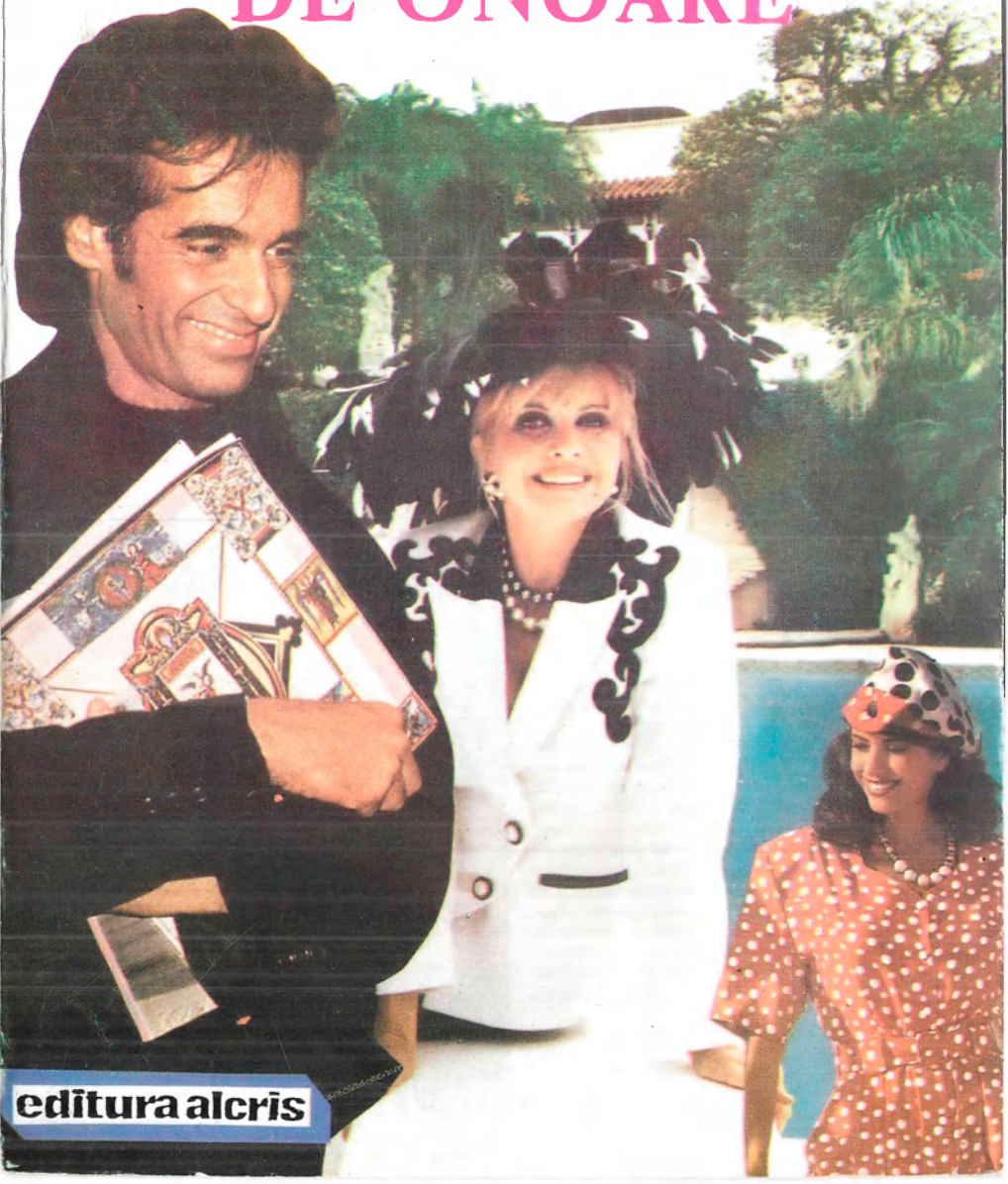

editura alcris

EMMA DARCY

O FEMEIE DE ONOARE

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

I.S.B.N. 973-9169-26-0

Colecția „ROMANTIC"

EMMA DARCY

O FEMEIE DE ONOARE

Traducere de SMARANDA NISTOR

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREȘTI, 1994

Coperta : ANDY

© by Emma Darcy, 1986

WOMAN OF HONOUR

Mills & Boon Limited

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin Editurii ALCRIS – M 94

Dat la culeş : 21.08.1994
Bun de tipar : 25.10.1994 Coli tipar 16
Hârtie tipar de 50 g/m²
Apărut 1994

Tiparul executat sub c-da nr. 40108 la
Societatea Comercială — Editură şi Imprimerie
„Porto-Franco" S.A. Galaţi
B-dul George Coşbuc nr. 223 A
ROMÂNIA

CAPITOLUL UNU

— Eşti femeia pe care o aştept de-o viaţă ! Îmi place totul la tine : cum vorbeşti, cum păşeşti, cum scuturi din cap când nu-ţi convine ceva.

Degetele lui îi răsfirară uşor părul mătăsos, apoi alunecară blând peste obraz, într-o mângâiere delicată ca zborul aerian al unui fulg rătăcit.

— Îmi place vivacitatea chipului tău, dar şi agerimea minţii. Eşti genul de femeie pe care orice bărbat ar fi în stare să aştepte toată viaţa, ca s-o întâlnească, numai că eu te-am întâlnit astă-seară !

Molly simţea cum şoaptele acestea seducătoare îi merg drept la inimă. Nu reuşea să-şi desprindă privirea din ochii lui plini de tandreţe. Ar fi vrut să-i cedeze, dureros de tare ar fi vrut, flămândă de dragostea pe care ochii lui o promiteau... dar teama de altădată, deşi ascunsă sub straturile adânci ale memoriei, ieşise iar la suprafaţă şi-i cerea prudenţă... îi cerea *dovezi* !

Un surâs fin se desenă pe faţa lui, încreţindu-i gura senzuală.

– N-aş vrea să rup vraja, dar... nu prea mă crezi, nu-i aşa, Molly ?

Nodul din gât şi încordarea pe care o simţea în piept aproape că n-o lăsau să vorbească. Reuşi să suspine răguşit :

– A fost... a fost o seară minunată.

– Doar prima din multele care-or să urmeze, iubito ! Voi veni la Sydney cât de curând, iar tu mă vei aştepta, nu-i aşa ?

Gura lui o căuta din nou pe a ei, dar Molly simţea că dulceaţa blândă a vorbelor de rămas bun o răscolise cu mult mai tare decât sărutările pasionate care aproape o aduseseră în stare să-i cedeze cu totul.

Mâna lui din nou îi mângâia obrazul, cu infinită tandreţe. Apoi, lăsând-o uşurel din braţe, Jeremy se îndepărtă încet, mergând cu spatele spre uşă, de parcă n-ar fi putut îndura ideea despărţirii. Ochii calzi, de culoarea castanei, îi cercetau intens faţa, căutând să şi-o întipărească pentru totdeauna în minte. Murmură abia auzit :

– Vise plăcute...

După care se întoarse brusc, deschise uşa şi dispăru.

Într-o adevărată agonie a nehotărârii, Molly se repezi după el, dar, ajunsă în prag, se opri. Sorbind din ochi silueta înaltă ce se îndepărta cu paşi mari, simţea că urăşte fiecare centimetru ce se adăuga distanţei crescânde dintre ei. Cuvinte nerostite i se învălmăşeau în cap : „Nu

pleca ! Vino înapoi ! Tu eşti cel pe care-l aşteptam..." Deşi... poate că tot ce s-a întâmplat astă-seară n-a fost decât o iluzie. O vrajă diafană, dar fragilă şi inconsistentă, care se va destrăma curând, lăsând-o singură şi părăsită... cum se mai întâmplase o dată ! Aşa că gura ei rămase mută, în timp ce Jeremy, ajungând la capătul coridorului, dădu colţul şi dispăru, prea departe acum pentru a mai putea fi chemat înapoi.

Molly se sprijini cu greutate de tocul uşii. Doamne, Dumnezeule, cât de proastă fusese ! La cei douăzeci şi şase de ani ai ei, era deja prea bătrână ca să se mai refugieze în timiditâţi feciorelnice, la prima izbucnire a dorinţei ! Trecuseră deja trei ani, trei ani lungi cât veacul, de când simţise ultima oară că doreşte un bărbat, iar astă-seară chiar vrusese ca Jeremy să facă dragoste cu ea. Îl dorise pe Jeremy, îl dorise cu adevărat ! Nevoia fusese atât de puternică încât senzaţia de neîmplinire şi frustrare o chinuia acum ca o durere vie în tot corpul.

Trebui să facă un efort de voinţă, ca să-şi vină în fire şi să închidă uşa. Lacrimi de ciudă îi umplură ochii, când privirea îi căzu pe cuvertura mototolită de pe pat. Acum ar fi trebuit să fie în braţele lui Jeremy, făcând dragoste, cu trupul arzând de plăcere şi dulci şoapte de iubire susurate la ureche. Ce-a câştigat spunând nu ?

Doar pustiul dureros din suflet. Şi o oarecare măsură de respect faţă de ea însăşi.

Nu, nu, nici chiar la vârsta de douăzeci şi şase de ani n-o să lase pe nimeni, absolut pe nimeni, s-o considere „o distracţie de-o noapte".

Ridică mândră bărbia. Nu, Molly Fitzgerald nu e jucăria nimănui. Dacă Jeremy o iubeşte, n-are decât să vină după ea şi să-i dovedească fără putinţă de tăgadă că atracţia puternică pe care o simţiseră unul faţă de altul astă-seară e mult mai mult decât o pasiune trecătoare. Fusese păcălită o dată. O dată e deajuns.

Strânse din dinţi, amintindu-şi de Philippe. I se dăruise din toată inima, crezând cu inocenţă că dragostea lor le depăşeşte pe toate celelalte. Numai că Philippe era deja însurat, şi îşi păstra dragostea pentru nevastă şi copii într-un compartiment separat al vieţii, pe care i-l ascunsese lui Molly până în momentul când ea pusese problema căsătoriei. Dragoste la Paris. Un vis. Destrămat cu cruzime.

Dragoste la Surfers' Paradise. Probabil că nu era decât un alt vis. Nu aşa spuneau şi reclamele turistice ? Veniţi pe Coasta de Aur a Queenslandului, unde plaja e plină de bărbaţi frumoşi şi femei superbe, nu pierdeţi ocazia unei vacanţe de vis, a cărei amintire o veţi păstra toată viaţa ! Poftim, venise, şi întâlnise un bărbat frumos în ultima seară de vacanţă, dar numai timpul va dovedi dacă el e bărbatul care să-i ajungă pentru toată viaţa !

Cu un suspin jumătate de necaz, jumătate de speranță, Molly se îndreptă alene spre baie. Desfăcu borcănașul cu demachiant, luă o porție generoasă pe vârfurile degetelor și tocmai se pregătea să și-o întindă pe obraji și pe pleoape când se opri, văzându-și chipul în oglindă și amintindu-și cuvintele tandre ale lui Jeremy.

„Vivacitatea feței tale..."

Zâmbi, visătoare. Chiar era vivace ? Doi ochi albaștri și limpezi îi întoarseră zâmbetul din oglindă. Mda, se putea considera rezonabil de încântată de chipul ei. Deși... ar fi vrut să aibă gura puțin mai mică. Când zâmbea, o făcea cu toată fața... bine că măcar are dinți frumoși. Și ochi la fel – uneori aproape violeți.

„... cum scuturi din cap..."

Părul era podoaba ei cea mai prețioasă. În fiecare dimineață îi aplica un strat subțire de lac fixativ, care dădea un efect de cascadă pletelor de culoare roșu-aurie, revărsate până pe umeri. Scutură din cap, de probă, și privi atentă buclele roșcate vălurindu-se la loc. Nu fusese conștientă până acum de ticul acesta, dar vorbele lui Jeremy o făcuseră să-și dea seama că scuturatul din cap a devenit la ea un obicei. Nu putea să sufere asemenea ticuri, când le observa la alte persoane, considerându-le dovezi de afectare, așa că luă pe loc hotărârea de a se controla strict, pe viitor. Mă rog, cu excepția cazurilor când o va face numai de dragul lui Jeremy. Din moment ce lui îi place atât de mult,

c' să-i facă pe voie. Dacă o să-l mai revadă vreodată.

Nu, nu „dacă o să-l revadă", ci „*atunci* când o să-l revadă", o corectă o voce venită din străfundurile inimii.

Mai împăcată cu sine însăşi, Molly se băgă în pat şi dormi somn greu, fără vise, până a doua zi dimineaţa, când se deşteptă fără nici un sentiment de regret. Dacă Jeremy a fost sincer, atunci se vor întâlni din nou. Nu s-a pierdut nimic. Aseară n-a fost decât începutul. Un început minunat. Vor exista un timp şi un loc mult mai potrivite pentru a se lega unul de celălalt, dacă într-adevăr se putea numi dragoste flacăra aceea ce izbucnise între ei, în cele câteva ore petrecute împreună. Fremătând deja de nerăbdarea anticipatelor momente viitoare, Molly se ridică din pat şi începu să-şi pregătească întoarcerea acasă.

Pe toată durata zborului către Sydney, Molly dormită în fotoliu, visând la ce-a fost şi ce-ar putea fi, între ea şi Jeremy Lambert, aşa că aterizarea pe Mascot Airport o aduse pe pământ şi la propriu, şi la figurat. După ce-şi recuperă bagajele, se luptă din greu să găsească un taxi. Gata, vacanţa s-a terminat. Mâine, poate chiar astă-seară, se va întoarce la munca ei obişnuită de zi cu zi. Hm, oare cum s-o fi descurcat Beth în absenţa ei ?

În taxiul care-o purta spre casă, Molly se întoarse cu gândul la succesul micii lor afaceri.

Beth avea mereu tendința să supraliciteze, acceptând cereri peste capacitate, deși acum aveau suficienți clienți regulați pentru a-și asigura un venit sigur și consistent. De când soțul ei o părăsise, lăsând în urma lui o grămadă de datorii, mai toate ajunse la scadență, Beth devenise obsedată de bani : să câștige bani, să economisească, să nu scape niciodată ocazia de a face un ban în plus, acesta era singurul ei gând. Deși de înțeles, pe undeva, obsesia aceasta începea să devină supărătoare.

„Dial-A-Dinner-Party"[1], o firmă care să pregătească mese festive la domiciliu, fusese ideea de geniu a lui Molly. Lucra ca bucătar-șef la restaurantul soților Patterson, când totul se dusese de râpă, odată cu trădarea lui Brendan. Beth trecuse atunci prin momente grele ; disperată și învinsă, părea incapabilă să conducă afacerea mai departe, neavând bani destui pentru cheltuielile curente.

Cât timp restaurantul mersese bine, existaseră mulți clienți care comandau și meniuri gata preparate pentru petrecerile de acasă, iar comenzile lor erau întotdeauna pentru specialități culinare pe care numai bucătari de înaltă clasă le puteau prepara. Molly învățase arta bucătăriei franțuzești la Paris – împreună cu lecțiile

[1] Dial-A-Dinner-Party — Comandați prin telefon un dineu (n. trad.).

dureroase, de natură personală, pe care le primise de la Philippe Bourienne.

Şi Beth se pricepea la bucătărie, aşa că, având în comun talentul culinar şi profunda dezamăgire în dragoste (şi dezamăgirea faţă de bărbaţi, în general), cele două femei îşi puseseră la bătaie toate resursele şi investiseră toată energia de care erau capabile, pentru a face din „Dial-A-Dinner-Party" un succes. Ceea ce se şi întâmplase. Pregăteau cele mai alese mâncăruri, adăugându-le întotdeauna o notă specială de creativitate proprie, iar când clientul era dispus să plătească un onorariu suplimentar, serveau la masă cu stil şi eleganţă. Nici nu avuseseră nevoie de publicitate : zvonul despre calitatea serviciilor lor se împrăştiase ca fulgerul, clienţii mulţumiţi făcându-le reclama de care aveau nevoie.

Aceasta fusese prima vacanţă a lui Molly, în cei doi ani de când porniseră afacerea, şi asta numai fiindcă devenise suficient de profitabilă pentru a-şi permite să angajeze o a treia persoană, pe Gina Tomassetti. Cât despre Beth... pentru ea nu exista vacanţă. Vacanţele înseamnă bani risipiţi, şi nimic mai mult.

Taxiul opri în faţa casei pe care o închiriaseră în Artarmon[1] şi şoferul o ajută pe Molly să-şi ducă bagajul. Tocmai scormonea prin geantă

[1] Artarmon — suburbie a oraşului Sydney (n. trad.).

după cheie când ușa se deschise brusc și Beth apăru în prag, zâmbind cu toată gura.

– Nu-mi vine să cred ! Tu chiar te-ai bronzat, și încă un bronz veritabil, „made in Coasta de Aur" ! Credeam că roșcovanele nu se bronzează niciodată !

Molly începu să râdă.

– Dacă folosești multă loțiune solară, și infinită atenție, ajungi să te bronzezi și când ești roșcovană... deși nu mai departe de „nuanța caisei" !

Beth o ajută să ducă înăuntru valizele, apoi întrebă :

– Cum a fost, bine ?

– Foarte bine. Pe-aici ce mai e ? Merge treaba ?

– Nici o problemă ! Avem comenzi pe trei săptămâni de-acum înainte !

– Deci cu-atât mai bine că m-am întors. Gina cum s-a descurcat ?

– Minunat. Îi place la nebunie ce face și să știi că e o achiziție formidabilă pentru noi ! Mâncărurile ei italienești sunt nemaipomenite și am primit o groază de complimente până acum.

Molly îi aruncă o privire de triumf orgolios, după ce intraseră în dormitor. Beth oftă, semn că se dădea bătută :

– Mda, știu... știu că așa mi-ai spus. Numai că...

— Numai că tu nu voiai să împarți prăjitura pe din trei, nu-i așa ? o tachină Molly.

Trântind valiza pe pat, Beth se strâmbă, indispusă.

— OK. Eu am greșit și tu ai avut dreptate, e bine ?

Molly se grăbi să profite de împrejurare și continuă repede :

— Greșești și când refuzi să-ți iei concediu. Ai nevoie de odihnă, Beth.

Își studie prietena cu un ochi critic, în timp ce aceasta despachetă bagajele. Beth fusese dintotdeauna zveltă, dar acum devenise chiar slabă. Fața îi era de-a dreptul descărnată, cu pielea întinsă la maximum peste umerii obrajilor. Ridurile obosite din jurul ochilor o făceau să arate mult mai în vârstă decât cei douăzeci și nouă de ani pe care-i avea. O femeie înaltă trebuie să aibă mai multă carne pe ea, dacă vrea să arate bine... iar așa cum era pieptănată acum, cu părul ei lung, castaniu, strâns într-un coc neglijent la ceafă, degaja un aer de asprime și o lipsă de feminitate cărora nu le-ar fi stricat deloc un plus de moliciune.

Sugeră cu voce blândă :

— Ce-ar fi dacă te-ai duce pentru câteva zile la o fermă din aceea de sănătate ? Acolo n-ai mai avea încotro, va trebui să te relaxezi puțin...

Replica lui Beth nu se lăsă prea mult așteptată. Întinzându-se alene pe pat și ridicând întrebător din sprâncene, zise :

— Lasă, mai bine spune-mi cum a fost vacanța ta, eu o să-mi iau una prin procură !

Molly îi aruncă o privire exasperată, dar, cum n-avea nici un rost să se certe pe tema asta, începu să povestească, descoperind, pe măsură ce vorbea, că-i face chiar plăcere.

— Ei bine, am lenevit pe plajă, am citit câteva cărți, m-am plimbat prin împrejurimi, admirând peisajele, n-am rezistat tentației de a-mi cumpăra ceva haine, am cinat la restaurante cu bucătărie de slabă calitate...

Beth chicoti, apreciind complimentul.

— ... și, în ultima seară, am întâlnit un bărbat formidabil.

— Un bărbat ?

— Nu-nțeleg de ce ești așa surprinsă. Specia asta încă n-a dispărut de pe pământ, dacă nu știai...

Beth comentă, încruntată :

— N-ai manifestat niciodată prea mult interes... față de „specia" în discuție.

— În ultimii doi ani am fost amândouă destul de ocupate, nu ?

Ochii lui Molly se aburiră de compasiune, văzând cum gura lui Beth se strânge amar. Continuă, blând :

— Nu sunt toți ca Brendan. Aș vrea să mă mărit cândva, Beth. Atunci când voi găsi omul potrivit. Și Jeremy ar putea fi omul acela.

Nici n-apucase bine Molly să-și sfârșească vorbele, că Beth sări ca arsă din pat și începu

să măsoare camera cu paşi mărunţi, nervoşi, frângându-şi mâinile şi repetând întruna, din toată fiinţa ei mică şi încordată de-îngrijorare :

– Ce mă fac dacă şi tu mă părăseşti ? Doamne, ce mă fac ?

– Încetează ! ţipă Molly la ea.

Beth tresări, se opri pe loc şi-i aruncă o privire rătăcită, de om disperat.

– La naiba, Beth, termină cu săritul ăsta peste obstacole, înainte de a ajunge cu adevărat în faţa lor ! Zău aşa, dacă „spectacolul" ăsta de-acum nu te-a convins că ai nevoie de-o vacanţă, atunci ar trebui să ştii de la mine că eşti candidată sigură la o cădere nervoasă.

Molly oftă şi apoi continuă, pe un ton mai calm :

– Nu sunt sigură că o să mă mărit cu Jeremy. Mai avem drum lung de mers până acolo. Chiar dacă se întâmplă, în nici un caz n-o să te las baltă, pur şi simplu. O avem pe Gina, care poate să-mi ia locul, la o adică, şi dacă e nevoie, o să mai angajăm pe cineva. Afacerea noastră e solidă, Beth, n-ai nici un motiv să te îngrijorezi.

Trecându-şi mâna tremurătoare prin păr, Beth respiră adânc şi se lăsă să cadă înapoi pe pat.

– Iartă-mă. Bineînţeles că ai dreptate. Sunt o proastă.

Încercă să zâmbească liniştitor, apoi întrebă :

– Cine e acest Jeremy ?

— Jeremy Lambert. Agent comercial. Venise să participe la o întâlnire cu cei din branșă, organizată la hotelul unde stăteam eu.

— Locuiește în Sydney ?

— Nu, în Brisbane. Dar o să vină pe-aici peste câteva săptămâni și sper să-l văd atunci.

Beth repetă rar, cu un aer bănuitor :

— Agent comercial... Hm, nu cred că aș avea încredere într-un agent comercial, dacă aș fi în locul tău.

Era destul de trist să gândească astfel, dar Molly nu credea că Beth ar mai putea avea vreodată încredere în vreun bărbat — fie el agent comercial sau nu. Trădarea lui Brendan fusese cu mult mai profundă și mai distrugătoare decât cea a lui Philippe. Străduindu-se să pară cât mai convingătoare, spuse repede :

— Stai întâi să-l cunoști. Dar mai bine povestește-mi ce sarcini de serviciu mi-ai mai pregătit, așa, de bun-venit...

Se vedea limpede că pe Beth ar fi indispus-o peste măsură, dacă Molly continua să vorbească despre Jeremy. Mă rog, bine că totuși apucase să-i pomenească de el : când va veni momentul — dacă va veni vreodată ! — să plece, Beth va fi deja avertizată. De-acum înainte are tot timpul să se obișnuiască cu ideea, deci să nu facă o tragedie din toată povestea.

Ziua se scurse repede, iar când veni seara, Molly descoperi că nu are mare lucru de făcut. Beth și Gina ocupându-se de toate. Iar când té-

lefonul sună şi vocea lui Jeremy se făcu auzită în receptor, inima începu să-i pulseze de surpriză şi incântare.

– Jeremy ! Unde eşti ?

– Mult prea departe, dragostea mea. Mi-e dor de tine. Mi-a fost dor de tine toată ziua. În fiecare minut al fiecărei ore din ziua asta lungă şi pustie !

Molly respiră adânc.

– Oh, Jeremy ! Am crezut că tot ce s-a întâmplat aseară a fost doar un vis. Mă bucur atât de mult că m-ai sunat !

– Nu pot sta departe de tine, Molly ! Asta e, şi gata ! Am aranjat să rămân în Sydney o săptămână întreagă, începând de joi, pe paisprezece. O să fii liberă ?

Vocea lui fremăta de dor şi nerăbdare, iar răspunsul lui Molly nu se lăsă prea mult. aşteptat.

– O să văd ce pot face.

– Oricum, vei fi liberă cel puţin seara, nu ? Chiar dacă va trebui să mergi la serviciu în timpul zilei, măcar serile să fie ale mele. O să-ncerc să mă mulţumesc şi cu-atât.

Inima lui Molly bătea repede, ca aripile unei păsări speriate. Situaţia stătea exact invers decât şi închipuia Jeremy. Dar el nu-i observase ezitarea.

– Am plănuit deja totul, Molly ! Vom ieşi la picnic jos în golf, o să dăm o raită prin toate localurile de noapte mai răsărite, vom dansa

până dimineața, vom face ce vrei tu și unde vrei tu ! Nu există lucru pe care să nu-l meriți, Molly ! Vreau să fie... să fie ca o lună de miere. De fapt, ar putea constitui cel mai bun antrenament... pentru adevărata lună de miere, care-o să urmeze.

Râse incetișor, și era un râs vesel, plin de fericire, care te făcea să te gândești la prospețimea șampaniei spumoase.

— Te iubesc, Molly Fitzgerald ! Am simțit că te iubesc din chiar prima clipă când te-am văzut. Și te voi iubi întotdeauna !

Molly simțea că se învârte camera cu ea. Era prea mult, dintr-o dată, prea mult pentru puterea ei de înțelegere ! Dar n-avea voie să-l dezamăgească. N-avea voie să se dezamăgească pe sine însăși. Într-un fel sau altul, se va descurca și va găsi ceva timp liber, ca să-l petreacă împreună. Spuse, amețită :

— M-ai luat prea repede...

— Aș vrea să fiu acolo, ca să te pot lua în brațe, de-adevăratelea ! Nu uita, pe paisprezece ! Timpul o să treacă așa de încet pentru mine !

Molly oftă :

— Și pentru mine...

Oftatul lui de răspuns sună aproape ca un geamăt.

— Nici nu-ți dai seama ce efect are asupra mea și simplul fapt că-ți aud vocea ! Ți-am spus vreodată că m-am îndrăgostit de vocea ta ? Aș

putea sta aici, să te-ascult, toată noaptea. Toată viața. E ingrozitor de frustrant, să nu te pot avea lângă mine ! Să știi că n-o să-ți mai telefonez, până ce nu voi fi ajuns aproape de tine. Pe paisprezece, dragostea mea. Ai să m-aștepți, da ?

– Da. Îți mulțumesc că m-ai sunat, Jeremy.

– Noapte bună, iubita.

– Noapte bună.

Încă ametită de fericire, Molly se așeză pe pat și încercă să revadă cu ochii minții imaginea lui Jeremy : surâsul nonșalant cu care-i atrăsese prima oară atenția, ochii căprui, zâmbitori și jucăuși, părul negru și aspru, întreaga lui înfățișare, îngrijită și plină de farmec. Era cu adevărat un bărbat atrăgător, din toate punctele de vedere. Și o făcea să se simtă deosebită.

Pe paisprezece. Doar zece zile până atunci. Dacă se descurca să rezolve cu dineurile, printre picături, și prelua ea toate cumpărăturile pentru firmă, pe perioada cât va fi Jeremy aici... Poate că lui i-ar face chiar plăcere s-o ajute. Ar fi, probabil, o experiență edificatoare pentru el, și, mai ales, un prilej de amuzament și bună dispoziție – prin simplul fapt că erau împreună. Putea băga mâna în foc că Beth și Gina n-ar avea nimic împotrivă. În fond, nu va dura decât o săptămână.

Când Molly a abordat subiectul, a doua zi dimineață, amândouă s-au declarat de acord, Beth păstrând cu grijă numai pentru ea even-

tualele obiecții, iar Gina exprimându-și cu volubilitate părerea despre poveștile de dragoste, în general. Gina era o femeiușcă veselă și durdulie, care se entuziasma din orice. Fața rotundă, de italiancă tipică, se lumina instantaneu, brațele porneau să i se învârtă ca o morișcă și bogăția de bucle negre care-i acoperea capul tresălta ritmat, parcă acompaniindu-i vorbele, ceea ce o făcea pe Molly, și chiar pe Beth, să surâdă amuzate.

Verificând comenzile pentru zilele următoare Molly dădu peste o cină festivă ce trebuia pregătită și servită personal, duminică seara. Ușor iritată – exista o limită în toate, chiar și în goana după bani ! –, o înfruntă cu asprime pe Beth :

– Parcă ne înțelesesem să lăsăm duminica liberă !

– Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, te rog. Am făcut-o de dragul tău, să știi. Știam că ești moartă după balet.

– Ce-are a face baletul cu chestia asta ?

Beth zâmbi, cu un aer superior.

– Doamna care a făcut comanda este, din întâmpare, primă balerină la Opera din Sydney. În registru e trecută cu numele soțului, dar e chiar ea, Anita Daniels, care tot din întâmplare deține rolul principal în „Pasărea Liră", chestia aia cu care ne-ai împuiat capul, când ai citit nu știu unde că va fi pusă din nou în scenă, în stagiunea viitoare. Și cum doamna Daniels mi-a pro-

mi-ai două bilete pe gratis, dacă acceptăm să încălcăm regula şi să servim la dineul ei de duminică seara, am considerat că merită să mă las mituită, pentru tine...

Molly scoase un chiţăit de încântare şi se repezi să-şi îmbrăţişeze prietena.

– Două bilete gratis ! O, eşti un înger ! Biletele sunt aur curat !

– Aşa că poţi să-ţi ceri scuze...

Zâmbetul lui Beth arăta că sentimentul de indulgentă afecţiune avusese câştig de cauză în faţa tentaţiei de orgoliu dispreţuitor.

– Îmi cer scuze, o mie de scuze, un milion, câte vrei tu ! Eşti o femeie de afaceri extraordinară, recunosc ! Şi-ai să mergi cu mine la spectacol, da ? O să ne facem de cap toată seara, ai să vezi ce mult o să-ţi placă !

– A, nu, să nu exagerăm ! Ştii că baletul mă lasă rece, şi ţi-am mai spus că avem comenzi până peste cap, pe trei săptămâni de-acum înainte. Numai una singură din noi poate să-şi ia liber. Poate că biletele sunt chiar în perioada când va fi şi Jeremy aici, aşa că puteţi merge împreună.

Duminica următoare, Molly a avut parte numai de evenimente plăcute : faptul că putea să o cunoască, în persoană, pe Anita Daniels, o emoţionase cu adevărat, iar în momentul când văzu că biletele erau chiar pentru seara premierei spectacolului, adică pe paisprezece, abia reuşi să-şi stăpânească o izbucnire de bucurie. Spe-

ra din tot sufletul că şi lui Jeremy îi place baletul, dar chiar dacă nu era un pasionat, ca şi ea, nu se poate să nu-i placă reprezentaţia cu „Pasărea Liră". Cucerise numai elogii înflăcărate, oriunde fusese prezentată — mai puţin la Paris, unde matroanele din „lumea bună" ieşiseră ostentativ din sală, chipurile dezgustate de tema excesiv de erotică a libretului. Molly râse în sinea ei : mai mult ca sigur că Jeremy o să se amuze teribil, auzind chestia asta. Şi o să-i trezească pe loc interesul şi curiozitatea. Bărbaţii din Paris, cel puţin, rămăseseră ţintuiţi în fotolii până la finalul spectacolului.

În sfârşit, sosi şi ziua de paisprezece. Molly plutea pe un nor de fericire, din chiar clipa când deschisese ochii şi văzuse că e o dimineaţă însorită. Cam pe la jumătatea după-amiezii însă, o nelinişte nesuferită începuse să-i umbrească buna dispoziţie. Îşi repetă de-o sută de ori că nu e cazul să se îngrijoreze, Jeremy va veni, aşa cum a promis — altfel ar fi anunţat-o cumva... Când sună telefonul, imediat după ora patru, se repezi la el ca înecatul spre un fir de paie. Se simţea atât de încordată, că trebui să facă un efort, ca să-şi strecoare o fărâmă de politeţe în vocea răguşită.

— Alo, aici „Dial-A-Dinner-Party", vă ascult !

— Molly, sunt aici. În sfârşit, sunt aici, şi vin la tine imediat ce-mi schimb hainele şi reuşesc să înhaţ un taxi !

O senzație ambiguă, și de emoție, dar și de ușurare, îi înfioră inima.

– O, Jeremy ! Ce bine-mi pare să te aud din nou ! Unde ești ?

– Tocmai ce-am ajuns la hotel, în chiar inima orașului. Fii gata să mă întâmpini. Vin să te iau în... să zicem o jumătate de oră.

– A, nu ! Adică, vreau să vii, dar nu să mă iei. Am pregătit să mâncăm de cină și am bilete la balet diseară.

– La balet ?!

Tonul ascuțit și pauza lungă care urmase exclamației o descurajară complet pe Molly. Zise, totuși, cu jumătate de gură :

– Știi... e o montare celebră. „Pasărea Liră", în regia lui Sir Robert Helpman. Sunt sigur că o să-ți placă, Jeremy...

Din nou tăcere, apoi o explicație grăbită :

– Iartă-mă, iubito, n-am vrut să te supăr... Știi, mă gândeam cum să fac... Trebuia să mă întâlnesc cu un asociat de-al meu astă-seară. Nu m-am gândit că ai planificat deja să mergem la spectacol. Dă-mi un răgaz, o să-ncerc să iau legătura cu tipul, să văd dacă putem amâna întâlnirea pentru o altă zi. OK ?

– Da, da, sigur. Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că...

Vocea blândă a lui Jeremy o întrerupse, mângâindu-i auzul ca torsul unei pisici răsfățate :

— Hei ! Te iubesc, ai uitat ? Plăcerea mea e să te fac fericită. Te sun imediat ce-am aranjat lucrurile.

Timp de o jumătate de oră, mai lungă ca veacul, Molly stătu ca pe ace, încercând să țină la distanță dezamăgirea care-i mușca inima, spunându-și că și dacă nu vor merge la spectacol, compania lui Jeremy o să fie deajuns ca s-o facă fericită. Când telefonul sună din nou, nu avu curaj nici să respire.

— E-n regulă. Mergem la balet.

— Ah, ce bine !

Apoi, pentru ca nu cumva Jeremy să creadă că-i acordă prea multă importanță, adăugă grăbită :

— Sper că nu ți-am dat mare bătaie de cap.

— Scumpa mea, abia aștept să-mi bat capul cu tine ! Numai că trebuie să te avertizez : n-am nici un costum de seară cu mine.

Costumul gri-închis pe care îl purta Jeremy, când sosi la Molly acasă, îl făcea să arate devastator de chipeș. Iar când o luă în brațe și o sărută, Molly știu pe loc că ultima seară a vacanței abia încheiate nu fusese deloc un vis ! Acea atracție magnetică pe care o simțise atunci era din nou prezentă, iar pulsul îi galopa frenetic, cu aceeași emoție sălbatică ! Și totul era minunat !

Jeremy adusese o sticlă de șampanie pentru cina pe care o pregătise Molly, dar nici unul

din ei n-ar fi putut spune ce gust avea mâncarea pe care o înghiţeau cu conştiinciozitate : şampania fierbea deja în sângele lor şi dragostea ce li se citea în ochi era singura mâncare de care aveau nevoie. Fecare atingere, fiecare mângâiere, fiecare sărut le stârnea foamea pentru trupul ce'uilalt !

Veni şi momentul să plece la spectacol. Deşi lui Molly puţin îi mai păsa acum dacă se mai duc sau nu, totuşi plecară. După ce-şi parcă maşina lângă Circular Quay, merseră pe jos pân' la Operă — o plimbare cu-adevărat romantică, sub cerul înstelat şi înconjuraţi de luminile scânteietoare ale oraşului.

Apoi, odată ajunşi în magnifica sală principală a Operei, şi instalaţi confortabil în fotoliile de pluş, când candelabrele se stinseră încet şi mâna lui Jeremy o strânse posesiv pe-a ei, Molly simţi că mai mare fericire decât aceasta nu poate exista ! Deşi, de îndată ce spectacolul începu, deveni în întregime captivată de dramatica poveste ce se derula sus, pe scenă.

Pe fundalul parcă îngândurat şi ameninţător al unei păduri întunecate, balerinii închipuiau o petrecere la iarbă verde, care devenea din ce în ce mai febrilă şi sălbatică : bărbaţii ameţiţi de băutură păreau să-şi fi pierdut complet controlul, îmbrâncindu-se agresiv unul pe altul, iar fetele se agitau fără noimă, în acelaşi timp excitate şi speriate. Crescendo-ul violenţei care ducea în final la siluirea în grup a uneia dintre

fete era redat cu atâta forță de construcția coregrafică și arta balerinilor, încât toți spectatorii din sală urmăreau scena încordați și cu răsuflarea tăiată, până când sărmana victimă rămase abandonată în pădure, cu trupul răvășit și inima frântă.

Urmase un solo de balet ce descria sentimente cutremurătoare : rușine, disperare, teribilă singurătate, apoi teamă, în momentul când pasărea-liră își făcea apariția, și hipnotică uimire, când aceasta își desfăcea penele superbe, din coada ca o magnifică bijuterie. Scânteia și se legăna, răsfirându-se în evantai și închizându-se la loc, înșelătoare și magică, pe măsură ce pasărea mascul își desfășura hipnoticul dans al imperecherii, ale cărui mișcări rituale exprimau o chemare veche de când lumea, și dintr-o dată pădurea întreagă părea să prindă viață, transformându-se într-un vârtej de forță primitivă, înfășurând-o strâns pe fată, cerându-i să se supună chemării, și să devină una cu natura.

Pentru sărmana fată, călcată în picioare de lumea oamenilor dintre care venea, chemarea era covârșitor de puternică. Scena finală, cu deznodământul ei de neevitat, era de un dramatism sfâșietor : fata în rochie albă zăcea nemișcată, precum un miel sacrificat oferit destinului, iar pasărea-liră, cu evantaiul cozii fremătând de triumf extatic, îngenunche deasupra ei, și penele multicolore îi înfășurară pe amân-

doi, acoperindu-i ca o cortină ce cade definitiv peste un final apoteotic.

– Dumnezeule !

Exclamația înăbușită venise dinspre Jeremy, dar Molly avea gâtul prea uscat de emoție ca să poată vorbi – de fapt, întreaga sală fusese atât de impresionată de impactul ultimei scene, încât, după ce se lăsă cortina, trebuiră să treacă câteva momente bune până să înceapă aplauzele, de-a dreptul furtunoase, cerând încă și încă venirea la rampă a balerinilor.

Când luminile se aprinseră, dând semnalul de pauză, Molly se întoarse zâmbind spre Jeremy.

– Ți-a plăcut ?

Jeremy scutură din cap, zâmbind și el, dar cu subînțeles.

– E puțin spus, că mi-a plăcut ! Un spectacol tulburător, amețitor și... incredibil de erotic ! Să nu-mi ceri încă să mă ridic de pe scaun. Sunt așa de excitat că e foarte probabil să mă fac de râs...

Molly râse, dar dorința se trezise la viață și în trupul ei. Când privirea ei o întâlni pe a lui, știu că astă-seară nu va mai da înapoi.

Jeremy nu era singurul care rămăsese țintuit în scaun. Întreaga audiență părea fermecată de senzațiile încercate în urmă cu câteva minute și cu mare greutate se hotărau să se ridice și să iasă în pauză. Sala abia dacă se golise pe jumătate, când Molly se lăsă și ea condusă spre foaier. Odată ajunși acolo, Molly își găsi loc

lângă una din ferestrele ce dădeau spre port, iar Jeremy plecă la bar după ceva de băut.

Molly își lăsă privirea să rătăcească la întâmplare prin mulțimea ce se foia încoace și încolo. Spectacolele de premieră erau întotdeauna un prilej de paradă a modei pentru lumea bună din Sydney. Și ea îmbrăcase pentru astă-seară o rochie de mătase albă, foarte elegantă, cu decolteu rotund și fusta mulată pe șolduri, dar nu se putea abține să nu arunce ocheade pline de invidie către unele toalete pe care buzunarul ei nu și le-ar fi permis niciodată.

Brusc, ochii ei întâlniră privirea insistentă a unei alte perechi de ochi : reci, ostili, plini de dispreț. Uitătura era atât de ascuțită și veninoasă, încât Molly simți că se face mică. Apoi, mândria îi umflă pieptul și o făcu să-și îndrepte instinctiv spinarea : cine se crede individul ăsta, s-o privească astfel ? Sau, mai bine zis, pe cine-și închipuie el că privește ? Nu cumva o confundă cu altcineva ? Ea, cel puțin, e sigură că nu l-a mai văzut niciodată până acum, altfel și-ar aminti de el. O asemenea figură nu se uită ușor.

Se încruntă, apoi întoarse capul ostentativ. Individul se afla într-un grup de oameni foarte bine îmbrăcați, cu toții. De fapt, Molly o recunoscuse pe una din femei, care luase parte la un dineau pregătit de ea și Beth în urmă cu o lună, sau o lună și ceva. Poate că și femeia o recunoscuse, și le vorbise celorlalți despre ea.

Deşi asta nu explica deloc ostilitatea evidentă cu care o privise bărbatul acela.

Molly îl cântări cu ochi plini de antipatie. Individul avea o înfăţişare de-a dreptul impresionantă : înalt, cu umeri largi, iar felul semeţ cum îşi ţinea capul sus sugera autoritate şi aroganţă. Deşi faţa nu părea să-i fie ridată, firele argintii presărate ici şi colo prin părul închis la culoare arătau că depăşeşte binişor vârsta de treizeci de ani. Nu exista nici o urmă de blândeţe sau moliciune pe chipul lui — trăsăturile îi erau dure şi colţuroase, începând de la sprâncenele negre, proeminente, şi până la maxilarele puternice, parcă sculptate în granit. Molly se simţi scuturată de un fior rece prin tot corpul : omul acesta putea deveni, la nevoie, nemilos de crud !

Dar iată-l pe Jeremy, întorcându-se cu două pahare de şampanie. Molly îşi alungă din minte micul incident de adineauri, reuşind să zâmbească. Jeremy era şi el înalt, brun şi chipeş, dar faţa lui exprima atâta bună dispoziţie, de la ridurile fine din jurul ochilor („liniile râsului", nu ?) până la gura senzuală, care putea s-o amenţească doar cu un surâs şi putea să-i topească toată rezerva, doar cu un sărut. Inima începu să-i bată mai repede, inundată de fericire. Da, îl iubea pe Jeremy. Îl iubea, şi era absolut sigură pe sentimentele ei.

Jeremy îi întinse unul din pahare, şi ciocniră.

— Pentru noi, frumoasa mea Molly !

– Pentru noi..., murmură Molly, ca într-un ecou.

– Nu mă aşteptam să te văd aici, Jeremy.

Glasul ce vorbise, care avea duritatea şi tăişul ascuţit al unei lame de oţel, aparţinea bărbatului care-o privise cu atâta grosolănie pe Molly. Jeremy se întoarse brusc, vărsându-şi paharul aproape pe jumătate, şi faţa îi încremeni, şocată.

– Richard ! Ce naiba cauţi aici ?! Spuneai că ai o invitaţie la cină !

Erau cenuşii, ochii aceia reci, cenuşii ca un cer de iarnă din care picură stropi de lapoviţă îngheţată.

– Exact. Dar nu mi-am dat seama că aveai pretenţia să-ţi detaliez tot programul meu de astă-seară.

Gura cu buze ferme se strâmbă într-un surâs dispreţuitor, apoi continuă :

– Fără îndoială că nu te-ai mai afla aici, dacă aş fi făcut-o. Dar n-ai de gând să mă prezinţi... însoţitoarei tale ?

Surâsul se transformase în rânjet, pronunţând ultimele două cuvinte, şi conferindu-le astfel o nuanţă de agresivă deriziune.

Molly simţi că ia foc ! Se vedea limpede că pe Jeremy amestecul acestui individ îl deranja tot atât de tare ca şi pe ea. Bietul de el, se înroşise ca un rac, şi o expresie de indubitabilă vinovăţie i se citea pe faţă. Un gând neaşteptat îşi făcu

loc în mintea ei: nu cumva băgăciosul acesta este asociatul cu care trebuia Jeremy să se întâlnească ? Şi nu cumva îl minţise, ca să poată veni cu ea la balet, iar acum se pomenise dat de gol ? Indiferent cum ar sta lucrurile, se decise Molly, dacă Jeremy a spus o minciună, a făcut-o numai de dragul ei, aşa că îl va susţine în orice va spune.

— Richard, nu e ce crezi tu..., începu Jeremy, evident încurcat.

Faţa dură a necunoscutului rămase impasibilă, dar vocea îi căpătă un ton periculos de molatic.

— Nu ? Atunci prezintă-mă, te rog.

Ochii lui Jeremy se fereau din calea privirii lui Molly. Pe un ton neutru, făcu prezentările :

— Domnişoara Fitzgerald, domnul Richard Pembroke.

Nu se întinse nici o mână spre a fi strânsă.

— Sunt cumnatul lui Jeremy, care e căsătorit cu sora mea şi, de vreme ce amândoi locuiesc în Brisbane, aş fi dorit să aflu veşti despre ea. Jeremy era foarte grăbit, când m-a sunat azi după-amiază, aşa că n-am prea avut răgaz să discutăm. Ce mai face Dana, Jeremy ?

— Bine.

— Şi copiii ? Micuţul Steven ? Tracy ?

— Bine. Sunt bine amândoi.

— Mă bucur să aud asemenea veşti plăcute. Bun, acum vă las să savuraţi partea a doua a baletului. Sper să vă simţiţi bine, amândoi. A fost o experienţă... edificatoare... cunoştinţa cu dum-

neavoastră, domnișoară Fitzgerald. Și apropo, nu credeți că e păcat ca în ziua de azi să existe „divorț fără vina părților" ? Cei vinovați nu mai pot fi pedepsiți, în nici un fel, ceea ce mie, personal, îmi jignește profund simțul dreptății. Există o atât de mare satisfacție în a putea spune lucrurilor pe nume... și în a denumi oamenii cu calificativul pe care-l merită... La revedere, domnișoară Fitzgerald. La revedere, Jeremy.

CAPITOLUL DOI

Înăuntrul lui Molly era acum un deşert imens de gheaţă. Inima, sufletul, mintea, toate se zbăteau jalnic în faţa realităţii amare şi nemiloase. Se simţea înconjurată de o pustietate care nu mai vădea nici un semn de viaţă, acum ca şi-altădată. Cineva o zăvorâse într-o spirală a zădărniciei, fără început şi fără sfârşit. Zăvorâtă şi singură. Dacă o pasăre liră i-ar fi oferit în momentul acesta putinţa de a evada, Molly ar fi urmat bucuroasă chemarea spre o altă lume, fiindcă aceasta în care trăia nu-i oferea decât suferinţă.

Nu auzea ce-i spune Jeremy. Era prea amorţită, pentru ca vorbele lui să pătrundă până la înţelegerea ei şi, cu toate că el se străduia din toate puterile să-i explice ceva, trăsăturile lui pasionate nu-i mai spuneau nimic. Şi să fi putut, tot n-ar fi vrut să-l audă. Îl scoase pe Jeremy din viaţa ei, definitiv şi fără drept de apel. Jeremy aparţinea unei alte femei, fusese al alteia încă de la început, deci nu existase niciodată cu adevărat în lumea ei. Fusese doar o

iluzie, un miraj. Exact ca Philippe. Minciuni și amăgire. O altă incursiune în pustiul sălbatic al decepției.

Întorcându-i spatele, făcu câțiva pași. Ochii ei nu păreau să vadă nimic, până în clipa când privirea îi căzu asupra celui care o judecase și o condamnase fără milă. Stătea în picioare, la marginea grupului din care făcea parte, zâmbindu-i femeii de lângă el. Și o furie ucigătoare, incontrolabilă, erupse brusc în sufletul lui Molly. Bărbatul acela care zâmbea, la nici câțiva pași depărtare, îi pusese eticheta de „femeie ușoară", care împinge bărbații la adulter ! Ochii aceia, care acum scânteiau jucăuș spre o altă femeie, asupra ei turnaseră valuri de dispreț ! Deși era nevinovată. Absolut nevinovată !

Faptul că doi bărbați îi înșelaseră încrederea, făgăduindu-i dragoste când de fapt știau prea bine că nu-și vor îndeplini niciodată promisiunea, era deja destul de dureros, dar ca un alt bărbat, care nu știa nimic despre ea, să arunce cu piatra și apoi să plece, zâmbitor și foarte mulțumit de sine, nu, asta nu putea îndura !

Răutatea cu care fusese atacată o ardea ca o mușcătură de foc, dar în același timp îi stârnea dorința de a se răzbuna — picioarele parcă i se mișcau singure, purtând-o spre ținta contraatacului... Strângând din dinți, își adună toate puterile, știind că nu va avea răgaz decât pentru o singură izbucnire răzbunătoare, iar furia adunată îi cerea să nimerească drept la țintă.

– Domnule Pembroke...

Cel interpelat se întoarse, cu sprâncenele ridicate întrebător. În ochi îi sclipi o luminiță de surpriză, dar Molly nu-i lăsă timp să scoată nici o vorbă. Cu privirea arzând și vocea plină de venin, spuse răspicat :

– N-am să vă cer să-mi prezentați scuze. Venind din partea cuiva care și-a denaturat simțul dreptății prin automulțumire, n-ar avea oricum nici un sens. În afară de asta, sunt convinsă că un om care trage concluzii pripite cu atâta siguranță și care simte așa o desfătare în a emite false aprecieri, nu va fi niciodată capabil să presupună, măcar, că a greșit, indiferent cât de gravă e greșeala. Totuși, din moment ce țineți atât de mult la sora dumneavoastră, îndrăznesc să vă fac o sugestie : n-ar fi mai bine să sudați o verighetă pe inelarul de la mâna stângă a cumnatului dumneavoastră ? Sau să-i atașați orice altă marcă ușor identificabilă, care să atragă atenția în mod public că acesta se află în proprietatea surorii dumneavoastră ?

Molly se opri o clipă, ca să-și tragă răsuflarea. Nu era conștientă de tăcerea care se lăsase, nici de uimirea ce se așternuse pe chipurile celor din jur. Nu vedea decât fața lui Richard Pembroke, și expresia lui șocată îi dădea o satisfacție feroce.

Ridică mândră bărbia și își încheie atacul :

– Data viitoare când vă mai erijați în judecător, jurat și procuror la un loc, vă sugerez,

domnule Atotputernic Pembroke, să verificați mai întâi faptele ! Atunci poate că simțul dreptății vi se va ascuți suficient de tare pentru a reuși să lăsați deoparte prejudecata masculină, care vă face să le treceți cu vederea bărbaților, iar pe femei să le condamnați. Dacă sunteți un om de-ajuns de mare pentru a reuși asta, domnule Pembroke, atunci aruncați blamul acolo unde se cuvine ! Și nu scăpați din vedere nici propria ogradă !

Un mușchi începu să joace nervos pe maxilarul lui Richard Pembroke, și Molly înțelese că măcar una din pietre își nimerise ținta. Acum putea să plece, onoarea îi fusese răzbunată : plătise cu aceeași monedă. Adăugă, pe un ton ironic :

— Sper să vă bucurați din plin de partea a doua a spectacolului, măcar dumneavoastră. În ceea ce mă privește, mă tem că ați reușit să-mi faceți praf toată plăcerea... n-aș mai putea răbda să stau în aceeași sală cu oameni ca dumneavoastră și cumnatul dumneavoastră. A fost... o experiență edificatoare, domnule Pembroke, să vă cunosc ! Dar sper să nu ne mai revedem niciodată. A pretinde că mi-a făcut plăcere... ar însemna să mint fără rușine !

Inclinând disprețuitor din cap, Molly se întoarse pe călcâie și se depărtă semeață. Nu era nevoie să-și croiască drum prin mulțime. Oamenii se dădeau singuri la o parte.

O mână cu degete ca de oțel îi înșfăcă dureros brațul și vocea lui Jeremy îi șuieră la ureche :

– Ce dracu' a fost în mintea ta, să faci asemenea scenă ?!

Fără premeditare, de fapt fără măcar să gândească în nici un fel, încă mocnind de furie, Molly își depărtă de trup brațul liber și-l croi pe Jeremy peste față cu atâta putere, încât plesnetul palmei peste obraz răsună ca explozia unei arme de foc. Ducându-și mâna la față și clătinându-se pe picioarele devenite nesigure, Jeremy făcu un pas înapoi, iar Molly îl străpunse cu o privire de infinit dezgust, radiind de înverșunată mândrie, precum o Valkirie nemiloasă.

– Să nu-ndrăznești să mă atingi ! Să nu-ndrăznești să-mi mai vorbești sau să-mi mai ieși în cale vreodată !

Șuierase cu ură printre dinții strânși, dar fiecare cuvânt păruse să aibă o precizie tăioasă, sfâșiind tăcerea și făcându-se auzit cu deplină claritate de toți cei din jur.

Apoi, cu demnitatea unei regine, Molly își urmă calea singuratică, nepăsătoare la rumoarea din spatele ei, nepăsătoare la privirile ce-o urmăreau, nepăsătoare la tot ce-o înconjura, mai puțin drumul ce ducea afară, afară din clădirea Operei, în jos pe scări, apoi de-a lungul aleii ce ducea spre Circular Quay. Picioarele au condus-o automat spre locul unde-și parcase

mașina și tot automat, cu gesturi de robot, a ajuns până la urmă acasă, fiindcă mintea ei nu mai înregistra nimic, nici ce făcea, nici unde se ducea.

Odată intrată în dormitorul spațios și cald, s-a dezbrăcat, și-a agățat frumoasa rochie albă în dulap, și-a tras pe cap cămașa de noapte și s-a băgat în pat. Întinsă pe spate, cu trupul complet nemișcat, de parcă ar fi fost moartă, a început să privească în întuneric.

Nu-mi pasă. Nu-mi pasă. Nu-mi pasă absolut deloc !

De zeci de ori și-a recitat în gând aceste vorbe, cu toată forța de care era capabilă. Dar suferința și umilința nu puteau fi reprimate cu totul. Lacrimi fierbinți îi izvorau la colțurile ochilor și oricât ar fi clipit, continuau să se reverse, pârâiașe încăpățânate. Încet, încet, refrenul „Nu-mi pasă" s-a transformat în „De ce tocmai mie ?"

Ce-a făcut, oare, încât să merite atâta nefericire ? Doar niciodată n-a dezamăgit, cu bună știință pe cineva. Niciodată, până astă-seară. L-a rănit cu bună știință pe Richard Pembroke, dar el lovise primul, iar Jeremy a meritat din plin palma primită — el și jurămintele lui de dragoste eternă ! Cum a putut rosti asemenea vorbe, cum a putut face asemenea lucruri, când știa că are nevastă și copii ?! Soarta fusese de-

ja suficient de crudă, scoţându-i-l în cale pe Philippe Bourienne, d ce a trebuit să păţească din nou acelaşi lucru ? Să-i fie oare sortit să se îndrăgostească mereu numai de bărbaţi însuraţi ?

O trecu un fior, amintindu-şi privirea cenuşie şi rece a lui Richard Pembroke, măsurând-o batjocoritor. O nedreptate strigătoare la cer : deşi Molly fusese victima, acesta o găsise pe ea vinovată de ticăloşia comisă împotriva ei ! Mda, ce bine că a reuşit să-i clatine puţin afurisita de încredere în sine, chiar şi numai pentru o clipă. Nici el nu era mai bun ca Jeremy sau Philippe.

Amărâtă, Molly îşi puse întrebarea dacă există vreun bărbat căruia să-i poată acorda toată încrederea ei. Probabil că Beth are, în definitiv, dreptate. Chiar şi când există legământul căsătoriei, nu poţi considera încrederea de la sine înţeleasă. Soţia lui Jeremy, ca şi a lui Philippe, dealtfel, probabil credeau şi acum că sunt iubite de bărbaţii lor, aşa cum crezuse şi Beth depre Brendan.

Molly îşi dorea un bărbat care s-o iubească atât de mult încât nici să nu se pună problema ca o altă femeie să-l intereseze măcar ! Angajament total. Mai puţin decât atât n-ar fi ajuns s-o mulţumească niciodată, şi voia ca bărbatul ei să simtă la fel – în caz că va găsi vreo

dată un bărbat care să fie liber de orice angajament.

Pârâiaşul de lacrimi se transformă brusc într-o adevărată revărsare fierbinte, şi Molly, înfundându-şi nasul în pernă, plânse întruna până adormi.

CAPITOLUL TREI

A doua zi se arăta a fi o dimineață cenușie – amintirea ochilor lui Richard Pembroke o săgetă pe Molly ca un fior, și trebui să facă un efort ca să și-o alunge din minte. Gata, a trecut, s-a terminat cu povestea asta ! Se simțea complet stoarsă, dar în timp ce făcea piața își reveni : are totuși un scop în viață, ar fi o prostie să se dea bătută când există atâtea lucruri pentru care merită să trăiești ! Cumpără pe alese cele mai frumoase legume și fructe pe care le putea găsi și se întoarse acasă pregătită să dea ochi cu Beth și cu Gina.

Ajutând-o să scoată cumpărăturile din sacoșe, Beth întrebă :

– Cum a fost la balet aseară ?

– Și cu Jeremy cum a mers ? se interesă Gina, moartă de curiozitate. A fost romantic ?

Continuând să îndese frigiderul, Molly răspunse sec :

– Baletul a fost nemaipomenit, dar seara în sine a fost un dezastru. Cu Jeremy s-a terminat. E însurat.

Întoarse spre cele două femei o uitătură sinceră și directă.

– Nu văd de ce nu ne-am întoarce la programul normal de lucru. Nu mai am nevoie de liber...

Gina părea scandalizată :

– Însurat ?! O, Doamne, ce...

– Abține-te, Gina ! îi ordonă Beth fără asprime. Nu cred că Molly vrea să discute despre asta. Nu, Molly ?

O privi drept în ochi, cu o expresie de adâncă înțelegere, pe care numai experiența de același fel o putea conferi.

Molly confirmă din cap și se căzni să zâmbească.

– La gunoi cu toate astea, acolo unde le e locul, de fapt ! Hai să trecem la treabă.

Ce bine e să fii ocupat ! Molly îl alungă fără milă pe Jeremy din gândurile ei, de fiecare dată când acesta încerca să se furișeze acolo. Văzând că Beth se arată deosebit de veselă și vorbăreață, Molly se întrebă, nu fără ironie, dacă nu cumva pentru prietena ei era o ușurare să știe că Jeremy nu mai constituie o amenințare la adresa firmei lor, dar înțelese apoi mai bine ce însemna asocierea lor, pentru Beth. Era un punct de sprijin important, care-i dădea sens vieții și le făcea să simtă că au realizat ceva : și-au croit drum singure, pe cont propriu, independente de voința oricărui bărbat.

La câteva zile după seara cu bucluc, Beth o întâmpină pe Molly, la întoarcerea acasă, cu un zâmbet mai larg ca de obicei.

— Ne-am pricopsit cu o clientă nouă. Dineu de zece persoane, plus servire. Au casa la Saint Ives [1]. Ce zici, te duci să arunci o privire ?

Când li se cerea și servire la masă, trebuia neapărat să afle mai întâi ce facilități li se ofereau la bucătărie și cum erau amplasate încăperile. De asemenea, trebuia să stea de vorbă cu gazda petrecerii, în legătură cu stabilirea meniului și uneori era nevoie să găsească acele feluri de mâncare care se potriveau cu vinurile ce aveau să fie servite. Apoi, trebuia stabilită „cronometrarea" servirii, mai ales dacă meniul includea și mâncăruri care necesitau pregătiri la moment și, de obicei, gazda dorea să fie folosite unul sau două servicii de masă mai deosebite, păstrate pentru ocazii speciale. Toate aceste detalii trebuiau verificate și notate cu grijă de Beth sau Molly, pentru a se asigura că petrecerea va avea succesul pe care în primul rând ele doreau să-l aibă.

În mod normal, lui Molly îi plăcea partea asta a serviciului ei. Casele și lucrurile pe care le posedau cei ce-și permiteau să apeleze la firma lor nu încetau s-o uimească. Erau mulți oameni foarte înstăriți în Sydney, iar averea și-o cheltuiau

[1] Saint Ives — Cartier rezidențial al orașului Sydney. (n. trad.).

în multe şi diverse moduri. Şi totuşi, astăzi Molly n-avea chef să dea ochi cu oameni necunoscuţi. Răspunse, nepăsătoare :

– Du-te tu, Beth. Cine a recomandat-o ?

Toţi clienţii noi trebuiau să prezinte o recomandare, de la unul din clienţii regulaţi. Beth şi Molly nu-şi asumau riscuri.

Beth aruncă o privire în carneţel.

– Nici o problemă, e de încredere. A garantat doamna Fotherby. Îţi aminteşti ultima petrecere la care am servit, înainte să pleci în vacanţă ? Ea era gazda.

Fotherby. Bineînţeles, ea-şi amintea, dar mai ales îşi amintea de femeia care stătuse lângă Richard Pembroke în holul Operei, şi de care putea băga mâna în foc că fusese şi la petrecerea doamnei Fotherby. Se încruntă.

– E vreo problemă ? întrebă Beth.

Îi stătea pe vârful limbii s-o roage pe Beth să anuleze comanda, dar îşi reprimă impulsul. Asta ar însemna să-i spună şi ce s-a întâmplat la spectacol – un lucru pe care nu-l dorea încă. În plus, la dineul doamnei Fotherby se aflaseră şi alte femei. De ce-ar fi noua lor clientă neapărat aceeaşi persoană ? Şi dacă era, îşi zise Molly, puţin îi păsa ce gândea despre ea. Afacerile sunt afaceri, şi o masă de zece persoane e o afacere bună.

Scutură din cap şi surâse spre Beth.

– Nu, nimic. Zi mai departe. Când e programată chestia ?

– De duminică în două săptămâni. - Şi are pretenţii la tot tacâmul : aperitive, supă, antreuri, felul doi, brânzeturi, desert, cafea şi dulciuri. Onorariu grăsuţ pentru noi !

Molly ridică din sprâncene :

– Cum o cheamă ?

– Domnul şi doamna Roysten. Îţi spune ceva numele ăsta ? Cred că se scaldă în bani...

– N-am auzit de ei. Ai grijă să afle că plata se face pe loc, bani peşin. Fără cărţi de credit sau cecuri.

Beth zâmbi subţire.

– Chiar crezi că mi-ar scăpa amănuntul ăsta ?

Şi totuşi, Molly nu se simţea chiar atât de nepăsătoare pe cât ar fi vrut să fie. Gândul la doamna Roysten nu-i dădu pace deloc în următoarele două săptămâni Va fi o coincidenţă tâmpită, dacă se va dovedi una şi aceeaşi cu femeia de lângă Richard Pembroke. O ţinea oare minte pe Molly ? S-o fi recunoscut, oare, la Operă ? Şi dacă da, îşi dăduse seama unde a mai văzut-o, deci făcând legătura cu „Dial-A-Dinner-Party" ?

Oricât încerca să se convingă că femeile de genul doamnei Roysten nu bagă niciodată de seamă cum arată persoanele care le servesc, trebui să admită că nimeni, dintre cei care fuseseră martori la scena de la Operă, n-ar uita-o prea uşor pe femeia care-l înfruntase pe Richard Pembroke. Tot ce putea face, pentru propria-i linişte, era să spere că doam-

na Roysten nu se aflase la Operă în seara aceea.

Nu-i pomeni nimic lui Beth, în legătură cu frământarea ei. În definitiv, era o chestiune foarte personală, care n-avea nimic de-a face cu serviciul.

Sosi şi ziua de duminică. Exact ca de obicei, pregătiră tot ce le trebuia încă de acasă, încărcară dubiţa şi la ora cinci, după ce se spălaseră şi îmbrăcaseră rochiile negre, plecară.

Negrul nu-i venea formidabil lui Beth, dar insistase să aleagă culoarea aceasta ca uniformă, fiindcă era discretă, nu ridica obiecţii şi respira eleganţă. Rochiile aveau guler înalt, pe gât, partea de sus largă ca un bluzon, şi fusta dreaptă — o croială conservatoare, ca stil, dar elegantă prin simplitate. Lipsa de strălucire a rochiei îi accentua lui Molly liniile voluptuoase ale trupului, iar culoarea neagră îi punea în valoare tenul şi cascada de păr roşu-auriu. În timp ce Beth arăta ştearsă ca o umbră, Molly atrăgea privirile ca o flacără, dar nici una din ele nu se preocupa de felul cum arăta, interesându-le doar să aibă un aspect curat şi îngrijit.

Cunoscând deja drumul spre casa din Saint Ives, Beth se aşeză la volan. Molly îşi impusese să nu manifeste nici un dram de interes în plus faţă de această clientă, hotărâtă să privească totul ca pe o altă treabă ce se cerea făcută, dar, pe măsură ce se apropiau de destinaţie, o

senzație din ce în ce mai acut neliniștitoare o forță să întrebe, din vârful buzelor :

— Cum e cucoana asta, madam Roysten ?

Beth zâmbi din colțul gurii și răspunse sec :

— Foarte aristocrată. Sau așa crede ea. Plină de aere și de grații, și te ia de sus cu maximă dulceață ! Îmi amintesc că am citit odată despre un tip care moștenise pe neașteptate o groază de bani și i-a cheltuit pe toți intrând cu mașina în fiecare Rolls Royce care-i ieșea în cale. Pot să pun pariu că individul respectiv îi servise toată viața pe alții și-i ajunsese până la nas de-atâta condescendență „aristocrată".

— Mda, probabil..., oftă Molly a aprobare.

Dar nu aflase mare lucru despre madam Roysten, așa că-și aruncă undița din nou :

— De fapt, voiam să-mi spui cum arată. Bătrână, tânără, blondă, brunetă, slabă, grasă...

— Blondă, înaltă și subțire. Arată cam de treizeci și de ani, dar se poate să fie mai bătrână. Femeile din „zona" asta financiară își pot permite să se „conserve" ca lumea.

Îi zâmbi pieziș.

— A întrebat de tine.

Molly simți un fior rece pe spinare. Repetă, cu o notă de forțată neîncredere :

— De mine ?

Zâmbetul lui Beth se lăți până la urechi.

— Fata cu păr roșu. Te ținea minte de la petrecerea familiei Fotherby.

Nu cumva și de la Operă ? Inima lui Molly se strânse, ca într-un cleşte de gheaţă. Descrierea doamnei Roysten corespundea cu a femeii din foaierul Operei.

– Şi ce-a spus ?

– A, nimic, voia doar să ştie dacă vii şi tu cu mine. Întrebase cine va servi la masă şi l-am zis că asta stabilim între noi două, în funcţie de ce se pregăteşte la bucătărie.

Da, părea o curiozitate absolut naturală, dar nervii lui Molly încă vibrau de încordare.

– A mai zis şi altceva despre mine ?

În privirea lui Beth se putea citi surpriza provocată de nota tensionată din vocea lui Molly.

– Nu. Mă rog, dacă nu punem la socoteală cât a bătut câmpii despre ce minunată mâncare s-a servit la dineul lui madam Fotherby. Deci bănuiesc că te poţi considera flatată.

Molly simţi că încordarea începe s-o părăsească.

– Mda, nu strică niciodată să afli că munca ta e apreciată.

– Hm, vorbele nu costă. Mai sănătos e un bacşiş.

Molly zâmbi la auzul comentariului, absolut tipic pentru prietena ei, dar nu reuşi să se destindă în totalitate. Se străduia să-şi amintească figurile tuturor oaspeţilor de la dineul familiei Fotherby, dar nu era capabilă să-şi dea seama dacă mai existase vreo altă femeie înaltă, blondă şi subţire. Cu un suspin resemnat, decise că

oricum, de stinghereală nu se moare, așa că... N-o să dureze mai mult de câteva ore, și mare pare din timp și-o va petrece în bucătărie. Indiferent ce-și închipuie madam Roysten — în caz că-și închipuie ceva ! — o să treacă pe lângă Molly, fără s-o afecteze în nici un fel.

Ajungând la reședința familiei Roysten — care se dovedi a fi o casă impunătoare, cu două etaje, construită din cărămidă albă în mijlocul unui domeniu superamenajat pentru a oferi peisaje ca de reclamă — li se indică să folosească „intrarea servitorilor". Molly simți cum dispoziția ușor beligerantă i se accentuează și mai tare.

Inutil să-și anunțe sosirea, așa că începură pe loc să transfere mâncarea din mașină în bucătărie. „Bancul de lucru" era mai mult decât satisfăcător : nu se făcuseră economii la dotare și orice bucătar, oricât de pretențios, s-ar fi declarat mai mult decât mulțumit. Beth tocmai verifica serviciile de masă și tacâmurile de argint, când își făcu apariția doamna Roysten.

Cu un grațios zâmbet de bun-venit pe fețișoara fardată cu îndemânare, se năpusti înăuntru, măturând și ultima speranță a lui Molly într-o seară fără probleme : era chiar ea, femeia de la Operă, și satisfacția malițioasă din ochii ei îi dovedea lui Molly că și doamna Roysten era perfect conștientă de identitatea ei.

Simți din nou că se zbârlește toată — la urma urmei, n-are de ce să-i fie rușine, iar dacă cucoana asta va face vreo aluzie la scena cu Ri-

chard Pembroke, atunci o să-i dea așa o lecție usturătoare, că o s-o-nvețe minte pentru toată viața, să nu-și mai bage nasul unde nu-i fierbe oala. Chestiunea respectivă era strict personală, particulară și, mai ales, închisă.

– Bună seara, doamnă Roysten ! ciripi Beth cu vocea ei cea mai prietenoasă. Tot ce-ați cerut dumneavoastră e gata, și tot ce-am cerut noi este gata. Vă mulțumesc că n-ați uitat nimic. Sunt convinsă că puteți conta pe un dineu memorabil.

– O, sunt sigură că așa va fi, doamnă Patterson ! Foarte memorabil ! repeta aceasta cu șireată emfază, privind ostentativ în direcția lui Molly, pentru a-i fi prezentată.

– Asociata mea, domnișoara Fitzgerald. Molly, ți-o prezint pe doamna Roysten.

– Molly ? O, ce nume drăguț... și desuet !...

Comentariul era cam prea dulceag, ca să-i fie pe plac lui Molly, dar reuși să-și compună un surâs politicos.

– Sunt așa de bucuroasă că voi două mi-ați luat toată povara de pe umeri ! E așa de bine să poți da o petrecere fără să-ți bați capul cu nimic ! Nu vă deranjează dacă vă spun la amândouă pe nume, nu-i așa ? Molly și... ăăă, Beth, da ! Fitzgerald și Patterson sunt totuși prea lungi, obosești până să le pronunți !

Veni rândul lui Beth să-și toarne dulceață grețoasă în voce (nu suferea familiaritățile, mai ales când erau considerate de la sine înțelese !),

dar un client care plătește trebuie mulțumit prin toate mijloacele.

— Cum doriți, doamnă Roysten.

— Perfect ! Mi-e teribil de nesuferit să încurc numele oamenilor. Mă face să mă simt așa de prost... Bun, mai aveți nevoie de ceva ?

— Nu, mulțumim. Avem totul pus la punct ! o asigură Beth.

— Atunci vă las. Nu uitați, la opt fix serviți aperitivele, în camera de zi.

— Avem programul aici, doamnă Roysten ! subliniie Beth cu o indulgență care suna cel puțin suspect.

I se răspunse, cu un surâs lingușitor, dar și insinuant :

— A, da, ce zăpăcită sunt ! Voi, fetelor, sunteți adevărate profesioniste, nu-i așa ? A, Molly, să nu uit : vrei să servești tu aperitivele ? Soțul meu a fost de-a dreptul impresionat de tine, la... petrecerea familiei Fotherby.

O ezitare foarte scurtă, dar suficientă ca Molly să simtă un gol în stomac. Evident, scena de la Operă le rămăsese vie în memorie, ba chiar îi zgândărea, pe cei doi Roysteni.

Doamna Roysten se strâmbă nemulțumită.

— Întotdeauna s-a topit după roșcovane, și părul tău are o nuanță de-a dreptul „răcnitoare" !

Apoi, parcă dorind să anuleze o posibilă ofensă, zâmbi din nou.

— Sper că nu te deranjează să fii admirată.

– N-am venit aici ca să fiu admirată ! spuse Molly, cu un strop de ascuțită ironie în voce. Dar dacă vă face plăcere, am să servesc eu aperitivele la ora opt.

– Mulțumesc. Din când în când, trebuie să le dai satisfacție și la bărbații ăștia...

După care, mimând exasperarea, își făcu ieșirea din bucătărie, ca de pe scenă.

Scorpie ! scrâșni Mol. în gând, și avu nevoie de un efort substanțial ca să-și stăpânească nervii. Se putuse observa o scânteie de maliție în ochii albaștri ca de bebeluș ai doamnei Roysten, în timp ce rostea ultima frază. O presimțire oribilă își făcu loc în mintea lui Molly : și dacă toți oaspeții de astă-seară au fost prezenți atunci în foaier ? Și dacă e și Richard Pembroke printre ei ? O, Doamne, nu ! Nu, nu se poate, nimeni pe lumea asta n-ar putea fi atât de meschin și de răutăcios ! Probabil imaginația ei e prea înfierbântată și-a luat-o razna. Iar aluziile cucoanei se referă, pur și simplu, la cine știe ce glumiță intimă dintre ea și soțul ei (lua-i-ar naiba pe amândoi !).

– Mi-e silă până la Dumnezeu să mă trateze cineva de sus ! mârâi Beth, de îndată ce madam Roysten n-o mai putea auzi. Mironosița ! Ce aere de prințesă pe capul ei ! Să știi tu că o să muncim de-adevăratelea pe banii care-i primim de la ea ! O să ne scoată pe nas și ultimul cent !

– Mie-mi spui ?! mormăi Molly, posacă.

– Ce păcat că i-am spus deja onorariul nostru !

– Da' ce-ai fi vrut să faci ? Să-l triplezi ? Beth râse.

– După cum arată căsoiul ăsta, cred că li s-ar fi părut un fleac !

Oftă, dând din umeri a resemnare :

– Mă rog. Asta e. Din moment ce turcul plăteşte, dansăm pe melodia lui !

Atâta doar că „melodia" asta are nişte conotaţii foarte amare, îşi spuse Molly în timp ce pregătea tava cu aperitive, aranjând artistic micuţele pateuri umplute cu pastă de crabi, rulouri de somon afumat, bucăţelele de pateu de pui pe feliuţe subţiri de pâine prăjită, biscuiţii picanţi acoperiţi cu brânză topită şi măsline, ouăle de prepeliţă, cubuleţele de şuncă şi salam. Beth era ocupată cu supa de stridii – specialitatea ei – şi amândouă auzeau cum clopoţelul de la intrare sună în câteva rânduri, apoi zvon de râsete şi de murmur de conversaţie în sufragerie, din ce în ce mai tare, arătând că oaspeţii începuseră să se adune.

– E ora opt. Leagă-ţi părul şi ţine-te bine de el, dacă vrei să ai un punct de sprijin ! o tachină Beth pe Molly.

Molly ridică tava şi, îngustându-şi ochii, răspunse ironic :

– Ba limba ar trebui să mi-o leg, nu părul !

Ţinându-i uşa deschisă ca să iasă, Beth îi dădu un ultim sfat :

– Ai grijă, să zâmbești și dacă trebuie, să strângi din dinți !

Dezvelindu-și dinții spre ea, ca un buldog plictisit, Molly dădu din cap a aprobare și ieși. Un hol cu tavanul elegant boltit ducea spre sufragerie ; ajunsă în prag, Molly se opri să-i numere repede pe cei prezenți, verificând astfel dacă au sosit toți oaspeții, dar nu ajunse să-și sfârșească numărătoarea : la capătul celălalt al sufrageriei se afla, stând în picioare, Richard Pembroke.

Inima păru să-i stea în loc și îngheță din cap până-n picioare. După câteva momente bune, și privirea lui întrebătoare înregistră prezența ei nemișcată din prag. Expresia bruscă de rigiditate de pe fața lui îi arătă lui Molly că și pentru el această întâlnire constituia un șoc. Fuseseră atrași în cursă, amândoi ! Mânia îi inundă corpul ca un val de căldură și, privind în jur, nu se putu împiedica să nu observe zâmbetele amuzate pe care le schimbau între ei toți cei prezenți. Conversația se redusese la un murmur slab – toată lumea urmărea săgețile pe care și le aruncau din priviri cei doi dușmani.

Așa deci : așteptau cu nerăbdare să asiste la o scenă tare ! Fir-ar ei blestemați de oameni cu suflet mic și rău ! Dar nici prin cap nu-i trecea să le dea satisfacție ! La-' că o să le-arate ea !

Își compuse o expresie de maximă seninătate și porni să navigheze prin cameră, ca o corabie pe marea liniștită, hotărâtă să-și facă munca

exact ca și cum ar fi avut de-a face cu persoane absolut străine. Ceea ce și erau, de fapt, și așa aveau să rămână, pentru ea : niște străini. Controlându-și cu strășnicie mușchii faciali, surâse în direcția doamnei Roysten, oferindu-i tava cu aperitive. Unul dintre oaspeții ce-i stăteau aproape se fandosi drăgălaș :

– Mmm, ce apetisantă priveliște ! Nici nu știu ce să aleg ! Cu ce sunt umplute pateurile ?

– Pastă de crabi cu smântână ! răspunse Molly cu amabilitate, și foarte încântată să descopere că vocea îi suna absolut normal.

Trecu la grupul următor, conștientă până-n vârful unghiilor de prezența lui Richard Pembroke, care stătea în picioare lângă o femeie așezată în fotoliu și un bărbat tot atât de înalt ca și el. Acesta din urmă i se adresă :

– Mulțumesc, Molly. Eu sunt Ted Roysten și dă-mi voie să-ți spun cât de încântați suntem să te avem aici, cu noi, astă-seară.

Molly flutură din gene și-l privi drept în ochi.

– Sper să fiți mulțumiți de meniul pe care l-am pregătit, domnule Roysten.

– A, în privința asta n-am nici un fel de dubiu ! veni replica imediat, și amuzamentul din ochii lui Ted Roysten o făcu pe Molly să se înghețoșeze. Mâncarea pe care ne-ai servit-o la petrecerea familiei Fotherby a fost extraordinară. De fapt, nici nu cred să fi mâncat vreodată ceva mai bun.

O reținea în mod deliberat, ca să-i alimenteze reacția la situația penibilă în care se afla. Molly surâse :

— Mulțumesc, sunteți prea amabil. Și-acum, vă rog să mă scuzați, trebuie să-i servesc și pe ceilalți musafiri.

— Domnișoară Fitzgerald...

Îi trebui tot curajul de care era capabilă, ca să-și păstreze stăpânirea de sine și să răspundă politicos glasului ce-o interpelase. Pe dinăuntru se zbârlise ca o pisică cu ghearele scoase, dar pe dinafară era toată o mască inocentă, întâmpinând cu calm ochii cenușii care-o săgetau disprețuitor. Privirea de oțel se străduia să-i străpungă fațada neutră, dar Molly și-o păstră cu strășnicie nealterată.

— ... văd că nu dorești să arăți că mă cunoști.

Remarca, deși politicoasă, avea o notă crispată, ca mănușa moale trasă peste un pumn de fier.

— Nu vă cunosc, domnule ! răspunse dulce Molly. Decât în calitate de oaspete la acest dineu. Sper să vă simțiți bine.

Înainte ca el să mai poată rosti vreun cuvânt, Molly se și depărtase, oferind tava cu aperitive unui alt grup de musafiri. Mai făcu apoi câteva ture prin sufragerie, dar, spre marea ei ușurare, Richard Pembroke nu mai încercă să-i vorbească sau să-i atragă atenția în vreun fel. Când în sfârșit se putu retrage la bucătărie, Molly închise ușa după ea cu forță, dar descoperi că

tremură din toate încheieturile şi că are nevoie să se sprijine de ceva.

— Ce-ai păţit ? întrebă Beth, îngrijorată. Eşti albă ca hârtia !

— O urăsc pe femeia asta, şi pe bărbatu-său ! Nu ştiu cum am să rezist până la capăt !

Molly respiră adânc şi se depărtă de uşă, apoi adăugă, cu încăpăţânată mândrie :

— Dar n-o să-i las să creadă că mi-au venit de hac !

Beth se strâmbă a milă :

— Zău ? Chiar aşa tare te-au luat ?

— De-ai şti tu... măcar pe jumătate ! spuse Molly, cu ironică sinceritate.

— Pot să servesc eu de-acum încolo, dacă vrei !

Molly cântări timp de câteva secunde oferta, dar apoi clătină din cap. Orgoliul nu-i dădea voie să lase să se vadă că-l evită pe Richard Pembroke. Roystenii îi atrăseseră în jocul ăsta stupid, dar, în calitate de protagonistă principală, Molly putea să joace exact cum voia ea. „Textul" îi aparţinea în exclusivitate, n-o să spună decât ce vrea ea, şi poate va reuşi până la urmă să le încoadă puţin cozile !

— Nu, lasă, le-am luat deja „măsura" ! spuse cu hotărâre. De fapt, poţi să laşi în seama mea toată servirea. Cred că s-ar putea chiar să-mi placă, ţinând cont de o anumită parte de umor negru.

– Molly, ai grijă ce faci ! o avertiză Beth, încruntându-se.

– Nu-ţi face probleme, o să fiu întruchiparea luminii şi a blândeţii ! îi promise Molly, cu un surâs pe cât de strălucitor, pe-atât de fals.

CAPITOLUL PATRU

Toți musafirii se așezaseră la masă. Se servise primul vin. În bucătărie, supa groasă, ca o cremă, fusese turnată în supieră. Beth și Molly lucrau repede în tandem : întâi garnitura de avocado, apoi carnea grasă de stridie, cu un strop de smântână, și în fine arpagicul ras mărunt. Molly ridică tava, Beth îi deschise ușa și primul fel își începu drumul spre masă.

Din fericire, masa de mahon, lungă de trei metri, permitea celor zece convivi să stea confortabil în jurul ei și în același timp lăsa suficient spațiu pentru servirea fără probleme. Molly nu trebuia astfel să ridice farfuriile peste umerii mesenilor, dar, din păcate, aceștia din urmă aveau și posibilitatea s-o studieze din cap până-n picioare – conștientă de privirile care-i urmăreau toate mișcările, se deplasa printre ei ca o primadonă pe scenă, iar pauzele de conversație îi accentuau stânjeneala. Trebuia să facă eforturi, pentru a-și stăpâni tremurul mâinii când ridica farfuriile cu supă de pe tavă, iar când se îndrepă spre bucătărie pentru un al doilea trans-

port, descoperi că are spatele țeapăn ca o ușă de cavou.

Richard Pembroke era așezat în dreapta, între el și gazdă aflându-se o altă femeie. Molly se decise să înceapă al doilea tur de la el, înainte ca ochii pânditori ai celorlalți să-i facă praf stăpânirea de sine. Cu toate acestea, trebui să se străduie din toate puterile ca să-și mențină brațul ferm, în timp ce se întindea peste umărul lui — și numai voința cea mai disciplinată o împiedică să verse supa, când îl auzi vorbindu-i.

— Îmi cer scuze.

Nu fusese mai mult decât o șoaptă la urechea ei, inaudibilă pentru ceilalți. Molly reuși să pună farfuria pe masă, în siguranță, și își reprimă impulsul de a riposta, refuzând să primească scuzele. Orice replică, sau pauză în vecinătatea lui Richard Pembroke, ar fi fost imediat observată de restul lumii și era hotărâtă să nu le ofere nici un pretext pentru raționamente speculative. Înșfăcă tava și mai strâns și-și continuă treaba. Doar după ce servise gazda, și trecuse de partea cealaltă a mesei, își lansă Ted Roysten prima șarjă :

— Ce zici, Richard, frige rău, nu-i așa ?

Molly sesiză înțepătura din plin. Sensul dublu al remarcii fusese accentuat și de rânjetul de pe fața lui Ted Royster, care întâi se uitase cu înțeles la ea, și abia apoi la musafirul său. Roșie la față, aruncă o privire sfidătoare spre

Richard Pembroke. Să zâmbească numai, sau să debiteze ceva dubios, că-l trânteşte tava cu totul în cap !

Faţa acestuia era o mască impenetrabilă. Lăsă ochii în jos, la farfuria din faţa lui, şi declară calm :

– Ai emis o ipoteză, Ted. Ipotezele pot fi false.

– Nu, zău !

Chicotitul maliţios o făcu pe Molly să se zbârlească toată.

– Mă rog, n-aş prea putea să corectez un avocat al Coroanei[1]. Voi, procurorii, sunteţi maeştri neîntrecuţi în emiterea de ipoteze.

Învârtea cuţitul în rană cu multă veselie, vizibil încântat de efectul stânjenitor pe care-l provoca. Ostilitatea lui Molly îşi schimbă direcţia şi un val de adrenalină în sânge îi făcu braţul să stea drept ca o stâncă, în timp ce aşeza ultima farfurie cu supă în faţa lui Ted Roysten. Cu cea mai dulce voce, îl atenţionă :

– Dacă frige, vă rog să fiţi atent, domnule ! Când o verşi în poală poate să-ţi facă teribil de mult rău !

Adresă un surâs de totală şi transparentă inocenţă tuturor, prinse cu coada ochiului zvâcnetul de apreciere al buzelor lui Richard Pembroke şi valsă afară din încăpere, cu capul sus, ignorând chicotelile din spatele ei.

[1] Qucen's counsel — avocat al Coroanei — titlu dat procurorilor în Marea Britanie (n. trad.).

Clocotind de furie, o ajută pe Beth să pună fazanii în cuptor. Își imagina cum le-ar sta lui Richard Pembroke și Ted Roysten în locul sărmanelor zburătoare — să-i tragă pe amândoi în câte o țepușă și să-i perpelească la foc mic !... Dar simțul dreptății o forța să aducă o corecție gândului ghiduș : nu-l putea învinovăți pe Richard Pembroke pentru „micuța" tortură din seara aceasta.

Și își ceruse scuze ! Nu că vreo două-trei vorbe drăguțe ar putea anula prima lui judecată disprețuitoare la adresa ei. Totuși, admisese, indirect, că emisese ipoteze false, ceea ce, presupunea Molly, constituia o concesie importantă din partea unui om ca Richard Pembroke. Un avocat al Coroanei ? Strâmbă din nas : meseria asta i se potrivea ca o mănușă ! Era exact tipul de om care să facă praf pe bieții amărâți care ajungeau în boxa acuzaților. Scuzele lui deveneau chiar o pacoste, fiindcă o făceau să șovăie puțin, în a-și alimenta animozitatea pe care o simțea față de el. Ba chiar începuse să i se furișeze în suflet un soi de simpatie : bietul om era cu-adevărat așezat pe „scaunul electric", pe când ea avea cel puțin un refugiu în bucătărie.

Venind momentul să meargă după farfuriile de supă, Molly își adună toate forțele, în așteptarea atacului subtil care avea să urmeze, inevitabil. Astă-seară ea era „iepurașul", și Roystenii n-or să renunțe la jocul lor idiot doar din

pricina unei contralovituri. Nu putea decât să-şi arate colţii — aveau de gând s-o „înghită" şi pe ea, în chip de condiment !

— Cea mai bună supă de stridii pe care am gustat-o vreodată ! tună Ted Roysten de îndată ce-o văzu intrând în sufragerie.

— Mă bucur că v-a plăcut, domnule ! spuse Molly, recuperând farfuriile cu dexteritate şi cât putea de iute.

— Ce zici, Richard, nu ţi-ar surâde ca Molly să gătească pentru tine în permanenţă ?

Întrebarea doamnei Roysten fusese pusă pe un ton îngăduitor, dar cu o notă insinuantă prost ascunsă.

Bucătăreasa lui Richard Pembroke ! Ăştia chiar voiau s-o facă să explodeze ! Molly prinse momeala şi-o anihilă cu repeziciune.

— Supa este specialitatea asociatei mele, doamnă Roysten ! Eu n-am nici un merit.

— Amanda, să-i ceri reţeta ! îşi instrui Ted Roysten nevasta, iar aceasta nu pregetă să răspundă, cu o voce ca de mătase :

— Dar şi tu trebuie s-o ştii, Molly, doar lucrezi alături de Beth la bucătărie !

Remarca sunase în aşa fel încât Molly părea să nu fie mai mult decât o servitoare oarecare, fără atribuţii speciale.

— Bucătarii buni sunt artişti, doamnă Roysten, şi artiştii nu-şi trădează secretele meseriei. Dacă toată lumea ar putea face ce facem noi, atunci talentul nostru n-ar trebui răsplătit cu o-

norarii atât de mari ! explică Molly, adăugând şi propria nuanţă de condescendenţă.

Se simţea chiar încântată de scurta cuvântare pe care o ţinuse. Nu ofensase pe nimeni, dar îşi definise cu multă claritate valoarea, aşa că se putu apropia de Richard Pembroke fără emoţie. Îi trecu iute prin minte că poate ar trebui să-i dea cumva de înţeles că recepţionase scuzele, dar nu voia să fie văzută vorbindu-i, şi n-avea nici un rost să deschidă un dialog. Era foarte puţin probabil ca ei doi să se mai întâlnească vreodată.

Se întinse să-i ia farfuria, conştientă că toate privirile se aţintiseră asupra ei.

– Nu sunt prietenii mei !

Şoapta abia auzită o făcu să tresară. Ezită o fracţiune de secundă, apoi îşi reveni, şi continuă să ridice de pe masă ultimele farfurii, una după alta, uşor, înainte de a-şi face ieşirea din încăpere cu multă demnitate.

Nu-s prietenii lui ! Ecoul cuvintelor rostite mai-nainte răsuna întruna în mintea ei, în timp ce supraveghea peştele pus la abur. Beth termină de spălat farfuriile de supă şi începu să prepare sosul pentru antreuri. Cea mai mare parte a timpului lucrară în linişte, concentrându-se asupra a ceea ce făceau, pentru a obţine cele mai bune rezultate. Una din mândriile lor era faptul că nu comiseseră niciodată greşeala de a găti ceva prea sec sau insuficient de

pătruns. Şi totuşi, astă-seară lui Molly nu-i stătea deloc gândul la ceea ce făcea.

Nu sunt prietenii lui ! Ce-o fi vrut să spună cu asta ? Că deşi era cu ei, nu era de-al lor ? Atunci ce căuta aici, şi de ce voia s-o convingă că nu făcea parte din grupul lor ? Ce-i păsa lui dacă Molly îl băga în aceeaşi oală cu ei ? Era însă evident că-i pasă, altfel nu s-ar fi obosit să-i atragă atenţia asupra acestui aspect. Ai fi zis că îl interesează cu-adevărat ce părere îşi făcuse Molly despre el. Ei bine, părerea respectivă i-o servise în termeni foarte limpezi atunci, la Operă, aşa că...

Dar îşi ceruse scuze şi admisese că a greşit. Poate că nici nu era un om rău, la urma urmelor. Şi, dacă e să judece cinstit, probabil şi el fusese teribil de tulburat, văzându-l pe soţul surorii lui cu altă femeie. Nu că asta îl absolvea de vina de a fi spus ceea ce spusese. Dar poate că nu era chiar de neiertat. Ţinând cont de circumstanţe. Şi-apoi, îşi ceruse scuze...

Oftând din greu, Molly se scutură de povara gândurilor ce i se învârtejeau în cap, şi încercă peştele cu furculiţa : carnea se muiase. O întrebă pe Beth :

– E gata sosul ?

– Imediat. Într-o clipă. Dar poţi să începi.

Cu multă atenţie, Molly mută rulourile de carne albă pe farfuriile pentru antreuri şi Beth turnă sosul deasupra. După ce presără şi pătrun-

jelul, Molly ridică tava, inspiră adânc şi se îndreptă încă o dată spre „ringul de luptă".

– Arată foarte interesant. Ce e de fapt, Molly? întrebă Amanda Roysten, decisă, după toate aparenţele, s-o facă să joace rolul micuţei bucătărese dezgheţate.

Continuând să servească, Molly îi răspunse agale, calculând în aşa fel încât să fi golit toată tava, în momentul când termina de vorbit :

– Fileuri de şalău, doamnă Roysten, umplute cu cremă de scoici şi crevete, în sos Hollandaise.

Nu reuşi totuşi în ceea ce-şi propusese.

– Sună savuros, Richard, nu-i aşa ? croncăni Ted Roysten. Tot atât de savuros ca şi doamna care serveşte.

Răspunsul nu se lăsă aşteptat :

– Îmi pare rău, nu pot fi de acord cu tine, Ted ! Poate că mâncarea este savuroasă...

Făcu o pauză, apoi adăugă moale :

– Dar doamna este unică.

Molly nu se putu stăpâni să nu arunce o privire încărcată de scepticism spre Richard Pembroke, şi admiraţia ce se citea în ochii lui o surprinse. Roşi până la urechi şi se retrase iute, ca să aducă a doua tavă. Individul o aruncase într-o confuzie totală. Mai întâi scuze, acum admiraţie. Zău nu mai ştia ce să creadă ! De ce ar admira-o, când îl pusese aşa de nemilos la punct, în faţa tuturor ? Trebuie că se preface, ca să saboteje jocul Roystenilor.

Recăpătându-şi faţada de perfectă stăpânire, Molly se întoarse în sufragerie ca să încheie servirea antreurilor. Nu-şi putu reprima un fior anticipativ, apropiindu-se de Richard Pembroke. O să-i şoptească iar ceva la ureche ? Involuntar, îşi apropie capul de al lui, în timp ce i se apleca peste umăr. Într-adevăr, îl auzi murmurând :

– Ni s-a întins o cursă...

– Richard ! se auzi vocea Amandei Roysten.

Molly se îndreptă brusc, cu o tresărire.

– ... ştii, acum când o văd pe Molly stând aşa lângă tine, aş putea să jur că v-am mai văzut undeva împreună !

Cuprinsă de oroare, Molly îşi dădu seama că ghearele încep să fie scoase din teacă. Dar Richard Pembroke le reteză fără să clipească :

– Regret, dar n-am avut plăcerea să mă bucur de compania domnişoarei Fitzgerald.

– Plăcerea ? râse Ted Roysten. Într-adevăr. Îndrăznesc să cred că n-ai avut !

Aluzia era mult prea directă, aşa că Molly, stânjenită, lăsă repede ultima farfurie în faţa lui Ted Roysten şi o zbughi la bucătărie.

O cursă ! Da, ea una fusese atrasă în cursă prin intermediul obligaţiilor de serviciu, dar nu reuşea să înţeleagă cum de se lăsase Richard Pembroke îmbrobodit, acceptând o invitaţie la masă, dacă oamenii aceştia nu erau prietenii lui. Aşa cum nu înţelegea nici de ce continua să stea cu ei la masă, înghiţindu-le toate măgăriile.

Lasă, că încă n-au văzut de ce e-n stare ! Plus că și ea avea să le plătească o poliță ! Orgoliu, bineînțeles ! Richard Pembroke nu era omul care să dea bir cu fugiții, și nici Molly nu era mai prejos. O să le țină piept până la capăt.

Judecata de valoare pe care tocmai și-o definise se văzu confirmată de îndată ce reveni în sufragerie ca să debaraseze farfuriile pentru antreuri.

– A fost delicios, Molly ! comentă Amanda Roysten.

– Ți se topește în gură și alta nu ! adăugă unul dintre musafiri, urmat imediat de un altul :

– În viața mea n-am mâncat ceva mai delicios !

Richard Pembroke șopti discret :

– N-ai vrea să le-o plătești ?

Ted Roysten se interesă imediat :

– Ce-ai zis, Richard ?

– I-am mulțumit domnișoarei Fitzgerald. Antreurile ar fi făcut deliciul oricărui gurmand.

– Aha ! Bine că recunoști. Știi, Molly, am făcut un pariu cu amicul meu, și anume că doar dând un telefon pot să-i ofer cea mai bună mâncare pe care a gustat-o vreodată. Va trebui să te dai bătut, Richard, până la sfârșitul serii !

– Nu mă dau niciodată bătut, Ted. Pot să fac concesii, dar nu capitulez niciodată.

Ted Roysten zâmbi plin de sine.

– Asta, cu siguranță, e o întorsătură avocățească !

– Crezi ? veni replica, pe un ton sec.

Molly ieşi, purtând cu ea convingerea că Ted Roysten provocase la luptă un oponent redutabil. Richard Pembroke nu era un biet porumbel, pe care să-l dobori fără probleme. Poate că fusese atras în cursă prin intermediul unui pariu, dar acum plănuia să întoarcă situaţia în favoarea lui.

Sugestia pe care i-o făcuse stărui în mintea lui Molly în tot timpul cât îşi continua munca : spălat vase, pus farfurii la încălzit, pregătit sosul de mere pentru fazani. De garnitura de legume se ocupa Beth. Niciuna nu vorbea; aşa că Molly avu timp destul ca să cugete.

Cum să le-o plătească ? Sigur că i-ar fi plăcut, ba încă foarte mult, să le dea o lecţie. Dar nu vedea cum ar fi reuşit ea să-i atingă pe închipuiţii aceia lipsiţi de cea mai elementară sensibilitate. Sau măcar să-i facă să se simtă prost. Tot ce putea face, în fond, era să evite „muşcăturile" lor verbale şi să le dea replica exact în felul în care nu se aşteptau. Se întrebă dacă Richard Pembroke avea vreun plan în minte. Curiozitatea şi dorinţa de răzbunare o făcură să se decidă : da, o să-i vorbească !

Luă sosul din cratiţă, scoase fazanii din cuptor şi-i tăie artistic, în timp ce Beth aranja legumele fierte în castroanele de argint, şi când totul era gata începură transferul către sufragerie, Beth purtând garnitura şi vasul cu sos, iar Molly farfuriile cu carne.

Fie că prezența lui Beth le incomoda cheful de aluzii, fie că vinul le înmuiase limbile, de data asta Roystenii n-o mai băgară în seamă pe Molly. Conversația continuă să curgă în jurul mesei, și Molly simți că e momentul să-i adreseze câteva vorbe lui Richard Pembroke, fără nici un risc.

– Teribil ce mi-ar plăcea ! îi murmură la ureche.

Observând o umbră de surâs pe fața lui, înțelese că o auzise și răspunsul el îl satisfăcuse.

Acum puteau să se relaxeze puțin, Beth și cu ea, cât timp mesenii erau ocupați cu felul doi. Aveau suficient răgaz ca să pregătească desertul. Molly făcu două cafele și se așezară amândouă pe câte un taburet în bucătărie, bucuroase să-și odihnească picioarele obosite.

– Au cerut rețeta de la supa ta de stridii.

– Ha ! Nici moartă nu le-aș da-o !

– Vrei să-ți recit și restul complimentelor ? Beth zâmbi obosită.

– Le consider de la sine înțelese. Cum te-ai descurcat cu „lumea bună" ? Tot te mai calcă pe nervi ?

– I-aș trimite de unde-au ieșit cu cea mai mare plăcere ! răspunse Molly dezgustată.

– „Frumoșii domni" n-au zvârlit cârligul ?

„A zvârli cârligul" era expresia folosită de Beth pentru „atențiile" nedorite pe crae unii musafiri începeau să le reverse asupra lor când luau puțin la măsea, de parcă fundul chelneri-

ţelor se transforma brusc într-un irezistibil „fruct oprit". Molly nu întrebă la cine anume se referea Beth. Richard Pembroke era singurul bărbat de la masă despre care ai fi putut spune că e frumos.

– Nu, deloc. De ce mă-ntrebi ?

Beth ridică din umeri.

– Am văzut că nu-şi ia ochii de la tine, când ai servit felul doi. Chiar părea foarte absorbit de „privelişte", aş putea spune. Ai grijă, când or începe să-i umble mâinile...

– Mda, era absorbit, dar nu de mine ! mormăi Molly.

– Ce vrei să spui ?

Veni rândul lui Molly să ridice din umeri.

– Am impresia că nici el nu se omoară după restul companiei. Nu mai mult decât mine, în orice caz.

– Mă rog, eu te-am avertizat. Cred că-i placi.

Molly se încruntă. Să-i placă lui Richard Pembroke ?! Cum ar putea un bărbat să placă o femeie care l-a biciuit cu vorba în public ? Nu, pur şi simplu s-a-ntâmplat ca astă-seară să se trezească amândoi în aceeaşi barcă, iar puţin mai înainte el nu făcuse altceva decât s-o urmărească atent, aşteptând reacţia la întrebarea pe care i-o pusese. Cu toate acestea, în momentul când Molly reveni în sufragerie să cureţe masa, îi simţea prezenţa ca pe o apăsare în aer ce-i provoca furnicături în tot cor-

pul. Chiar când se întindea să-i ia din față farfuria, el întoarse capul și Molly fu cât pe-aci să-și piardă echilibrul de tulburare, când simți cum buzele lui mai că-i ating părul.

– Am nevoie de cooperare din partea ta.

Cooperare ?! Cu el ? Ca să facă ce ? Molly n-avea timp de gândire. Trecând prin spatele lui Ted Roysten, simți că e prinsă de mână și ținută bine. De data asta nu era o atingere întâmplătoare, ci o strângere cu scop precis. Un fior rece îi alunecă pe șira spinării. Jocul începea din nou.

– A, Molly, trebuie să te oprești puțin și să-mi fii martoră. La urma urmei, și tu ești „parte interesată" !

Tachineria batjocoritoare îi accentuă tulburarea. Nu putea să scape din strânsoare fără să transforme totul într-o scenă penibilă, și scânteia din ochii lui Ted Roysten îi arăta că exact asta și aștepta !

– Dacă sunt „parte interesată", atunci nu pot fi și martor ! sublinie, necăjită.

– I-auzi-o ce spune ! Richard, zău că Molly ar putea rivaliza cu tine în privința argumentării !

– Aș fi mândru s-o am pe domnișoara Fitzgerald ca egala mea.

Molly nu-și putu ascunde surpriza, uitându-se la Richard Pembroke. Ochii cenușii o asigurară că spunea adevărul, și se simți ciudat de fericită să vadă că nu l se considera superior.

– Ești foarte generos cu recunoașterile astă-seară ! gâlgâi Ted Roysten. Așa că ia să mai auzim una : a fost sau nu cea mai bună masă pe care ai servit-o vreodată ?

Nerăbdătoarea așteptare se putea citi pe fețele tuturor. Molly se încordă. Era pusă la încercare și musafirii trepidau de dorința să-și satisfacă meschina nevoie de senzații tari.

Richard Pembroke râse sec, detensionând atmosfera cu sunetul relaxat al amuzamentului.

– Zău, Ted, ești un adevărat maestru al situațiilor stânjenitoare. Crezi că dacă mă faci să-mi spun părerea în fața domnișoarei Fitzgerald, mă poți determina să spun lucruri neadevărate ? Nu era nevoie să te străduiești. Mâncarea a fost magnifică ! Poate că am gustat ceva la fel de bun, vreodată, dar niciodată ceva mai bun.

– N-ai nimic de criticat ?

În mod evident, Ted Roysten era dezamăgit de răspuns, deși câștigase pariul. O ținuse acolo pe Molly pentru ca Richard Pembroke s-o critice de față cu toată lumea. Dar ar fi trebuit să știe deja că jocul lui de-a ațâțatul nu provoca reacțiile pe care le dorise.

– Cum ar putea cineva critica perfecțiunea ?

Molly se simți încă și mai răsplătită. Ba chiar îi zâmbi lui Richard Pembroke, care-i întoarse zâmbetul, arătând dintr-o dată chiar foarte atrăgător.

– Hm ! mormăi gazda. Nu mă aşteptam să fii atât de uşor de cucerit.

– Adevărata calitate se întâlneşte foarte rar, Ted. Atât de rar, încât numai un om rău şi meschin n-ar şti s-o aprecieze.

Ceilalţi musafiri începură şi ei să laude în cor mâncarea, dovedindu-şi astfel bunătatea şi lipsa de meschinărie. Zâmbetul lui Richard Pembroke deveni şi mai larg, iar Molly, a cărei mână fusese brusc eliberată, se întoarse în bucătărie cu o pâlpâire foarte plăcută în inimă. Richard Pembroke era chiar o persoană simpatică. Se întrebă oare la ce fel de cooperare se referise. N-ar fi vrut să fie amestecată într-o scenă care ar putea avea repercusiuni asupra bunului renume al firmei. Să nutreşti gânduri de răzbunare e una, iar să le duci la îndeplinire, cu totul alta. Iar ea nu-şi putea permite aşa ceva – reputaţia firmei „Dial-A-Dinner-Party" trebuia păstrată cu orice preţ.

– Dineul nostru tocmai ce-a fost declarat o întruchipare a perfecţiunii ! o informă pompos pe Beth. Niciodată nu s-a servit mâncare mai bună !

Beth, care aranja ciorchini mici de struguri diferit colorați pe platoul cu brânzeturi, râse încântată.

– Ar fi trebuit să-i înregistrăm pe bandă, ca să ne facem reclamă mai departe ! Hai, du astea la masă, cât timp se mai bat pe burtă şi se gândesc la noi cu bunăvoinţă !

Molly aşeză platoul în faţa doamnei Roysten. Din nou îşi simţi mâna prinsă în strânsoare – blonda Amanda se uita la ea cu ochi provocatori şi plini de subînţeles.

– Trebuie că eşti foarte bucuroasă de a fi cucerit un om ca Richard, Molly ! Unii îl consideră Domnul Atotputernic... în materie de mâncare.

Ecoul propriilor sale cuvinte, rostite cu mânie în foaierul de la Operă, aduse pete roşii de culoare în obrajii lui Molly, dar reuşi să-şi ţină firea.

– Înseamnă că judecata dumnealui are şi mai mare valoare pentru noi, doamnă Roysten !

Aruncă o privire de avertisment către Richard Pembroke, apoi continuă :

– Din asta trăim, şi reclama cea mai bună este cuvântul clienţilor.

– Te-ai fi aşteptat la aşa un compliment din partea lui ? insistă cucoana.

– Suntem mândre să spunem că ne putem lăuda cu cea mai bună bucătărie de acest gen ! Eu am învăţat meserie la Paris, iar Beth...

– La Paris ? Pe cuvânt ? Îmi amintesc că am fost la un balet, când eram la Paris. „Giselle", parcă. Nu, Ted ?

– Cred că da. Dar mie, să spun drept, mi-a plăcut mai mult „Pasărea Liră". Tu ce părere ai, Molly ?

– N-am văzut „Giselle" cât timp am stat la Paris ! se răsti aceasta, şi continuă, smulgându-şi mâna din strânsoarea Amandei Roysten : Scuzaţi-mă, vă rog ! Desertul e specialitatea mea şi dumneavoastră mă plătiţi pentru ceea ce fac la bucătărie.

Nu-şi putuse stăpâni o nuanţă muşcătoare în voce, şi cu greu se abţinu să nu trântească uşa în spatele ei. Se apucă să cureţe perele de coajă, mânuind cu arţag cuţitul. Ah, cu câtă plăcere i-ar plăti-o scorpiei ! Singura ei speranţă era ca Richard Pembroke să fi pregătit un plan inteligent – şi va coopera cu el, indiferent ce s-ar întâmpla ! Puse perele într-un vas, la abur, şi timp de câteva minute simţi că fierbe şi ea la foc mic, până când reuşi să zâmbească din nou.

Ce ironie, să se gândească la Richard Pembroke ca la aliatul ei ! Până astă-seară, dacă i-ar fi spus cineva că aşa o să fie, i-ar fi râs dispreţuitor în nas ! Da, dar atitudinea lui se schimbase radical. Era clar că n-o mai considera o femeie uşuratică, gata să ia bărbatul alteia, iar astă-seară chiar îi servise de cavaler apărător în faţa Roystenilor.

Scoase perele afară, apoi Beth turnă piureul de căpşuni deasupra şi adăugă feliuţele de kiwi, în timp ce Molly punea cupe perfect netede de îngheţată făcută în casă pe fiecare farfurioară. Contrastul viu de culori dădea un aspect foarte apetisant desertului, ceea ce atrase comen-

tarii apreciative din partea mesenilor, când Molly apăru cu tava.

Așteptându-se la un atac frontal din partea Roysteniior, acum că ajunseseră la punctul „balet", Molly era încordată ca un arc. Acum era ultima șansă de atac pentru ei, fiindcă nu mai rămăsese de servit decât cafeaua.

— Ai încredere în mine ! îi spuse Richard Pembroke cu liniștită intensitate, când Molly îi așeză în față farfurioara.

— Bineînțeles ! sâsâi Molly, drept răspuns.

Ted și Amanda nu făcură nici o tentativă s-o rețină, și Molly se retrase, convinsă că aceștia își rezervau salva finală pentru momentul când ea își va face ultima apariție în cadrul dineului.

Spera ca Richard Pembroke să fi păstrat un as în mânecă, de-ajuns de tare ca să le taie maioneza la înfumurații ăștia. Ah, ce bine-ar fi să le facă praf toată jucăria, ba încă să iasă și cu bubuituri !

Precum era stabilit dinainte, Roystenii își mutară oaspeții înapoi în camera de zi, unde urma să fie servită cafeaua. Plecarea lor din sufragerie le permise lui Beth și Molly să curețe repede masa ; apoi, când tocmai terminaseră de spălat vasele și Molly aranja, pe un platou de argint, cornulețele crocante, globulețele cu rom și jeleurile de mentă asortate, își făcu apariția și Ted Roysten, foarte bine dispus. Mângâin-

du-şi stomacul cu palma, exclamă plin de voie bună :

– A, scumpele mele doamne ! A fost o masă splendidă ! Şi o servire splendidă !

Beth ieşi imediat în faţă :

– Mă bucur să sunteţi satisfăcut, domnule Roysten.

Verifică suma pe care acesta i-o înmânase, apoi zâmbi :

– Văd că aţi fost *foarte* satisfăcut. Mulţumesc.

Ted Roysten râse gros :

– Păi, am câştigat un pariu. Şi, în afară de asta, trebuie să mărturisesc că aţi fost amândouă foarte amabile.

– Foarte ! confirmă Molly, cu cel mai dulce glas.

Beth îi azvârli o uitătură cruntă, dar Ted Roysten nu păru să bage de seamă insinuarea. Se adresă lui Molly, cu un surâs onctuos :

– Atunci putem conta pe dumneata să ne aduci cafeaua ?

– O, da, domnule ! Pe asta puteţi conta, într-adevăr ! replică Molly, zâmbindu-i atât de fermecător încât interlocutorul ei rămase interzis câteva secunde.

Apoi se încruntă, privind-o fix cu multă atenţie, dar cum Molly nu mai zicea nimic, reveni la expresia surâzătoare.

– Bun, atunci nu-mi mai rămâne decât să vă mulţumesc că ne-aţi oferit o seară atât de

plăcută şi de relaxantă. Soţia mea v-a apreciat în mod deosebit serviciile.

De îndată ce-l văzu plecat, Beth se întoarse spre Molly cu reproş :

— Nu ţi se pare că i-ai bătut obrazul cam prea direct ?

— Ascultă, Beth, indiferent cu cât ne-a plătit, să ştii că nu face ! Eu una mai bine-mi iau gâtul decât să mai servesc la vreo petrecere dată de Roysteni, sau de cineva care se prezintă din partea lor ! Oamenii ăştia sunt otravă curată !

Puse platoul cu dulciuri pe măsuţa cu rotile, alături de serviciul cu cafea, şi se îndreptă spre uşă.

— Ăsta e ultimul act al piesei. Sper că lui Ted Roysten şi scumpei lui neveste o să le stea în gât !

Cu sprâncenele ridicate a mirare, dinaintea vehemenţei cu care vorbise prietena ei, Beth o sfătui :

— Măcar încearcă să zâmbeşti...

Încă de pe holul cel lung care ducea la camera de zi, inima lui Molly începuse să bată ca un clopot. Amanda Roysten avea un zâmbet viclean pe faţă, care nu prevestea nimic bun. Privirea lui Molly se îndreptă iute, plină de speranţă, către Richard Pembroke, care luase o poză nonşalantă lângă şemineu, cu cotul sprijinit pe placa de marmură şi cu un păhărel de lichior în cealaltă mână. Înclină uşor din cap

spre Molly, atât de ușor, încât nu putea fi sigură că fusese un gest intenționat. Manevră măsuța până în fața Amandei Roysten, conștientă că privirile tuturor erau ațintite asupra ei. Fiecare nerv i se transformase parcă într-un ac ascuțit, făcând-o să se simtă ca un arici zburlit.

– Mulțumesc, dragă. Și-acum, înainte de-a ne părăsi, trebuie să ne lămurești pe toți într-o anumită problemă...

Ochii albaștri spălăciți luceau de plăcerea lacomă a anticipatei torturi finale.

– Amanda, te rog ! În calitate de musafir al tău, doresc să mi se acorde privilegiul de a lămuri eu mai întâi niște lucruri ! o întrerupse Richard Pembroke, curtenitor dar în același timp autoritar.

Ted Roysten râse.

– Foarte bucuroși să-ți acordăm privilegiul și ocazia, bătrâne !

Richard Pembroke ridică sardonic o sprânceană în direcția celui ce vorbise, apoi își fixă privirea pe Molly. Ochii săi cenușii nu erau câtuși de puțin reci.

– Îți cer să-mi acorzi indulgența dumitale pentru câteva momente, domnișoară Fitzgerald ! Mai întâi, te felicit pentru masa foarte reușită pe care ne-ai pregătit-o. De asemenea, aș vrea să-mi exprim admirația pentru maniera grațioasă în care ne-ai servit, în circumstanțe care ar fi fost cu desăvârșire intolerabile unei femei cu

mai puțin caracter și demnitate decât dumneata. Îmi cer foarte sincer scuze pentru orice neplăcere ți-a fost cauzată astă-seară de prezența mea aici.

Nici dacă ar fi pledat în fața unei curți de tribunal, nu și-ar fi modulat vocea cu mai mult efect ! Pauzele, schimbările de ton, accentul subtil pe unele cuvinte, totul trăda pe maestrul retoricii ! Hipnotizați, ceilalți oaspeți nu scoteau nici un sunet, așa că putu să continue nestingherit.

— Am greșit cumplit față de dumneata, în vorbe și în comportare, acum câteva săptămâni, la spectacolul de la Operă. Gazdele mele și ceilalți comeseni ai mei de astă-seară te-au auzit când mi-ai dat replica. Poate ei n-au realizat, dar replica aceea a fost pe deplin meritată. E cât se poate de purificator să ți se arate că greșești exact în privința lucrurilor de care te-ai simțit întotdeauna foarte mândru ! Mi-ai dat jos orgoliul de pe soclu, domnișoară Fitzgerald, și pe bună dreptate. O femeie de onoare nici nu putea să procedeze altfel ! Dat fiind faptul că petrecerea de astă-seară e posibil să fi fost gândită ca un... să zicem : mic amuzament menit să creeze stânjeneală...

Uitătura rece pe care le-o aruncă Roystenilor le îngheță zâmbetul pe buze, dar când se întoarse din nou spre Molly, expresia i se îndulci la loc.

– ...Aş vrea deci să subliniez că domnişoara Fitzgerald nu are absolut nici un motiv să se simtă stânjenită. Cutezanţa cu care s-a apărat a fost perfect justificată. Şi nici eu n-am nici un motiv de stânjeneală. Ruşine, da, dar nu stânjeneală. Am aruncat pe nedrept o pată asupra caracterului domnişoarei Fitzgerald, despre care am aflat ulterior că este dincolo de orice reproş. Îi sunt recunoscător acum pentru ocazia de a-i cere scuze. Îi cer să mă ierte pentru răul pe care i l-am făcut.

Ridică tonul, şi Molly recunoscu de îndată nuanţa muşcătoare, de judecător nemilos, a vocii lui.

– Totodată, sunt ruşinat de faptul că am acceptat invitaţia unor oameni cărora le face plăcere să-i umilească pe alţii ! Acum, că am conştiinţa infinit mai uşoară, îmi voi lua rămas bun de la voi, cu dorinţa de a nu vă mai revedea niciodată !

Orice urmă de zâmbet dispăruse de mult de pe figurile celor prezenţi. Expresia generală era una de uimire ofensată – dar Richard Pembroke, ignorându-şi complet convivii, se îndreptă spre Molly, îi luă mâna într-a lui şi spuse blând, cu o luminiţă stranie în ochi :

– Domnişoară Fitzgerald, dacă se va mai întâmpla vreodată să ne întâlnim, sper să-mi faci onoarea de a mă recunoaşte.

Şi pe Molly o uimise puţin elocvenţa de care se dăduse dovadă în favoarea ei, aşa că-şi găsi cu multă dificultate cuvintele :

— Cred că aş recunoaşte oricând un *domn* care s-a purtat ca dumneavoastră astă-seară.

— Voiam să mă răscumpăr în ochii dumitale, domnişoară Fitzgerald. Sper că am reuşit. Acum pot să plec ?

— Da. Mulţumesc.

— Atunci... îţi doresc noapte bună.

Îşi zâmbiră unul altuia, iar lumina de pe faţa lui Molly trăda mai mult decât sentimentul iertării.

— Noapte bună, domnule Pembroke.

Şi plecară amândoi, el către ieşirea principală, ea către bucătărie, lăsând în urma lor, cu multă satisfacţie, un grup ca lovit de trăsnet. Onoarea fusese, încă o dată, răzbunată.

CAPITOLUL CINCI

— Ai o scrisoare.

Beth zvârli plicul pe banchetă, lângă Molly, care tăia în bucățele carnea pentru ostropelul de miel ce le fusese comandat. Molly încruntă din sprâncene, nedumerită :

— Nu e scrisul mamei mele.

Fiecare literă de pe adresă fusese scrisă cu hotărâre și precizie, spre deosebire de stilul rotunjit al mamei sale.

Molly primea și răspundea în fiecare săptămână la câte o scrisoare din partea maică-sii, care se încăpățâna să rămână în Taree, un orășel de la mijlocul coastei de nord a Australiei, unde trăise toată viața : acolo se născuse, crescuse, se măritase și apoi rămăsese văduvă și intenționa să moară tot acolo. Venea la Sydney ca s-o viziteze pe Molly de trei-patru ori pe an, și ca să facă ceva cumpărături, dar nu putea suporta ritmul trepidant de viață al metropolei pentru prea multă vreme.

Connor, fratele lui Molly, trăia în Canada, dar îi scria doar maică-sii, care apoi îi făcea

rezumatul ştirilor lui Molly. Scrisul de pe plic nu era nici al lui Connor, şi timbrele erau australiene. Incapabilă să-şi mai stăpânească curiozitatea, Molly vârî carnea într-o pungă, în aşteptarea „tratamentului" cu făină, şi se spălă repede pe mâini.

Plicul era dintr-o hârtie groasă, de bună calitate, cumpărat fără îndoială de la o papetărie de lux. Îl desfăcu şi scoase afară o bucată de hârtie împăturită în trei. Ceva alunecă şi pluti până la podea, ceva care arăta ca un bilet. Molly îl ridică şi descoperi cu uimire că era, într-adevăr, un bilet de spectacol, la baletul cu „Anna Karenina", peste patru zile.

Inima îi bătu mai repede, de bucurie. Fusese tentată să cumpere un bilet, când se anunţase spectacolul, dar amintirea ultimei experienţe cu o reprezentaţie la Operă alungase repede tentaţia. Dar acum... ţinând în mână biletul, reţinerea îi dispăru, de parcă nici n-ar fi existat vreodată !

Oare cine i-l trimisese ? Despături iute scrisoarea şi-şi trecu privirea peste cele câteva rânduri :

„Dragă domnişoară Fitzgerald,

Fiind o femeie de onoare, vei înţelege că un om de onoare nu poate trăi liniştit până nu şi-a achitat toate datoriile. Aş vrea să-ţi facă plăcere acest spectacol de balet, din moment ce la ultimul la care ai fost am reuşit să-ţi stric plăcerea. Te rog să accepţi acest semn al pă-

rerilor mele de rău şi să nu-l consideri altceva decât o mică compensaţie.

Al dumitale, sincer,
Richard Pembroke."

Surâsul de pe faţa lui Molly se tot lărgi până ce se transformă într-un hohot sănătos de râs. Richard Pembroke nu era omul care să facă lucrurile pe jumătate ! A, nu ! Să-i dăm Cezarului ce-i al Cezarului ! Când îşi punea în minte ceva, apoi nu se lăsa până nu ducea treaba la capăt !

— Ce-i aşa caraghios ? întrebă Beth, curioasă.

Incapabilă să-şi stăpânească gâlgâitul amuzat, Molly scuturâ din cap şi-i întinse scrisoarea, împreună cu biletul. Beth auzise discursul rostit la petrecerea Roystenilor — temându-se ca Molly să nu sară peste cal, în timp ce servea cafeaua, se furişase în spatele uşii, gata să intervină şi să aplaneze orice posibil conflict — şi, fiindcă tirada lui Richard Pembroke o aruncase în ceaţă, o pisase pe Molly la cap până aceasta se văzuse nevoită să-i explice toată tărăşenia. Ciudat, dar, în timp ce-i povestea lui Beth, în drumul de întoarcere spre casă, Molly descoperise că amintirea decepţiei suferite din cauza lui Jeremy, şi a scenei de la Operă, n-o mai afecta absolut deloc. Într-un fel sau altul, aceste răni din suflet îi fuseseră cauterizate de

acceptarea şi reabilitarea, de către Richard Pembroke, a comportării ei.

Pe Beth n-o amuză însă scrisoarea. Încruntată, declară pe un ton suspicios :

– Trebuie să fii atentă. Tipul urmăreşte ceva. Nimeni nu dă nimic pe gratis.

– O, Doamne, Beth ! Ce naiba ar putea să urmărească ?!

Beth îi aruncă o privire curioasă.

– Poate că umblă după tine. Mi s-a părut mie că te place, la dineul Roystenilor.

Molly se strâmbă, exasperată.

– Ţi-am mai explicat o dată ! Nu voia decât un răspuns din partea mea !

– Şi toate chestiile alea pe care le-a spus ! continuă Beth, ignorând protestele lui Molly. După mine, suna de parcă voia să te cucerească. Să te facă să-l vezi ca pe un cavaler în armură ! Fără pată, fără prihană... aşa, ca-n basme !

– Of, sfinte Dumnezeule ! gemu Molly. Auzi la ea ce vorbeşte ! Ai fi în stare să găseşti pete şi-n soare ! Nu aşa stau lucrurile !

– Un bilet la spectacolul ăla nu e chiar fleac ! argumentă Beth.

– Poate că pentru un avocat al Coroanei este. Şi oricum, aşa cum a zis în scrisoare, îmi era dator cu chestia asta !

– În bărbaţi nu poţi avea niciodată încredere.

– Asta nu mai știu. I-am acordat încredere lui Richard Pembroke, la dineul Roystenilor, și s-a dovedit că nu m-am înșelat. Oricum, am de gând să mă folosesc de bilet și să mă duc la balet. În seara respectivă n-avem decât comenzi fără servire, așa că nu e nici o problemă.

Gina dădu buzna înăuntru, cu ingredientele pentru mâncarea italienească pe care o avea de gătit, așa că discuția se întoarse la treburile lor de fiecare zi. Molly nu mai zăbovi decât puțin cu gândul asupra suspiciunilor lui Beth : erau ridicole ! Duse mult prea departe ! Pur și simplu nu exista nici un fundament pentru ideea ca Richard Pembroke să fie interesat de ea ca femeie.

O femeie de onoare – expresia pluti ușor printre gândurile ei. Hm, nu putea pretinde că nu-i place. Un om de onoare. Exact genul de om pe care și-l dorea Molly. Cineva în care putea avea încredere, de care să fie sigură că-i va sta întotdeauna alături, că o va iubi și-o va respecta, acum și-n vecii vecilor... Se scuturâ de visurile frumoase care-i cutreierau mintea aiurea, și se apucă să rumenească ușor carnea în tigaie. Visurile astea cu ochii deschiși, despre căsătorie, nu-i serveau la nimic, mai ales că n-aveau nici o bază reală.

Spectacolul de balet „Anna Karenina" nu se reprezenta la Operă, ci la Regent Theatre. Molly era în întârziere, și deja intrase într-un soi de panică, pe măsură ce parcurgea etaj după etaj

clădirea parkingului, fără să găsească nici un spațiu liber. Abia când ajunse aproape la ultimul etaj reuși să-și parcheze micuțul Datsun. Necăjită, alergă, intră în lift, bătând nerăbdătoare din picior pe măsură ce acesta înainta ca un melc, ieși, alergă iar, punând la încercare tocurile subțiri ale elegantelor ei sandale. Luminile se stingeau gradual, iar orchestra începuse deja să cânte, când în sfârșit porni printre rânduri, ca să-și găsească locul. Odată ajunsă, se lăsă să cadă în fotoliu, cu un suspin de ușurae, încântată că n-a pierdut uvertura.

– Mă bucur că ai venit.

Vocea joasă îi atrase atenția, aproape speriind-o. Exclamă, trăsnită :

– Dumneata !

Ochii cenușii scânteiară jucăuș, trădând plăcerea amuzată a lui Richard Pembroke.

– Mă bucur și că m-ai recunoscut.

Molly mai că-și înghițise limba. Se uită, fără s-o vadă, la scena de pe care încă nu se trăsese cortina, înghiți de câteva ori aer, cu greutate, ceea ce o ajută totuși să-și limpezească gândul, apoi se uită iar la Richard Pembroke, care continua să-i zâmbească.

– Ce faci aici ? întrebă Molly, abrupt.

– Îmi place baletul. Se-ntâmplă foarte rar să-mi scape un spectacol. Te deranjează dacă stau lângă dumneata ?

Ridicase o mână, în chip de apel mut, dar cum ar fi putut ea să obiecteze, din moment ce se folosea de biletul trimis chiar de el ?! Şi oare chiar voia să obiecteze ? Îl privi în ochi, nesigură, iar el surâse iar, pe neaşteptate.

— Promit să nu ronţăi bomboane, sau floricele de porumb.

Molly nu se putu împiedica să nu râdă, imaginându-şi cum ar arăta ronţăind floricele !

— Ei, în cazul ăsta, nu mă deranjează.

— Mulţumesc.

Muzica intra în crescendo şi cortina se desfăcu în două. Atenţia lui Molly se întoarse automat spre scenă. Trebuiră să treacă minute bune, ca să-şi dea seama că nu înregistrase absolut nimic din balet, şi că inima nu-i bătea deloc regulat ! Din cauza şocului, îşi spuse, şi îşi ordonă ferm să revină la normal. Se concentră asupra faptului că trebuia să-l ignore total pe cel aşezat lângă ea. A venit pentru balet, şi la balet se va uita !

Din nefericire, coregrafia primei jumătăţi a programului cuprindea numai concepte moderne de balet, fără să urmărească explicit vreo intrigă. Deşi tehnica şi execuţia balerinilor erau impecabile, nu evocau acea participare emoţională care ar fi putut capta întreaga atenţie a lui Molly. Mintea continua să-i rătăcească spre bărbatul de lângă ea.

Să fi avut Beth dreptate ? Să fie Richard Pembroke interesat de o legătură amoroasă cu

ea ? Ce altceva ar putea să urmărească, din moment ce aranjase o astfel de situație ? Biletul la spectacol fusese suficient, pentru a face „tabula rasa" în ciudata – ca să nu zică altfel ! – relație dintre ei. Ce om imprevizibil ! O punea în încurcătură : nici nu știa ce să mai creadă despre el ! Întoarse capul, să-l privească încă o dată, cu o cută de nedumerire desenată pe frunte.

El îi prinse căutătura și ridică întrebător din sprâncene. Molly își mută repede privirea spre scenă, binecuvântând în gând întunericul care-i masca neașteptatul val de sânge în obraji. Îi simți ochii fixați asupra ei și își blestemă sensibilitatea. Ce-o să facă, dacă el își va manifesta direct interesul ? Voia oare să-l primească pe Richard Pembroke în viața ei ? Întrebarea o sâcâi întruna, și încă nu-i dăduse răspuns când cortina căzu și luminile se aprinseră, anunțând venirea pauzei. Iremediabil nehotărâtă, Molly rămase așezată, ignorându-l cu multă râvnă pe bărbatul de alături, dar în același timp îngrozitor de conștientă că nici el nu se mișcase din loc.

– N-ai vrea să mă însoțești afară, la un pahar de șampanie ? Cred că-ți datorez și asta, nu ?

Tonul vocii lui era blând și plăcut. Molly roși până la rădăcina părului, amintindu-și prea bine toastul pe care-l făcuse Jeremy chiar înainte de „intrarea în scenă" a lui Richard Pem-

broke de-acum câteva săptămâni. Își amintea vag că-i zvârlise lui Jeremy paharul în față, înainte de a-l acosta pe „judecătorul ei de altădată". Jenată la culme, își netezi mecanic rochia albastră de mătase – aproape cea mai bună rochie a ei – timp de câteva clipe, până ce o scânteie de mândrie îi aprinse din nou curajul. Răspunse, privindu-l drept în ochi :

– Domnule Pembroke, îți mulțumesc că mi-ai trimis biletul. A fost un gest amabil și bine intenționat. Îmi place baletul foarte mult, așa că am venit. Nu m-am așteptat să fii și dumneata aici. Nu știu de ce a trebuit să aranjezi să stăm alături. Puteai să cumperi orice alt loc din sală.

Surâsul abia schițat avea o nuanță jucăușă și, spre și mai marea confuzie a lui Molly, ochii cenușii erau foarte calzi.

– Am preferat... am sperat... să mă bucur de compania dumitale, domnișoară Fitzgerald.

Molly înghiți în sec. Deci era adevărat. Îl interesa persoana ei. Iar mingea era acum la ea : trebuia să ia o hotărâre. Izbucni, fără nici o introducere :

– Ești căsătorit, domnule Pembroke ?

Ușoara lui încruntare denota o înțelegere dureroasă.

– Nu, nu sunt însurat, domnișoară Fitzgerald ! o asigură solemn.

Obrajii lui Molly ardeau, dar continuă cu încăpățânare :

– Ai vreo legătură cu cineva care ar avea ceva împotrivă să te vadă în compania mea ?

Privirea lui o susținu pe-a ei fără să clipească.

– N-am dat nimănui dreptul să aibă vreo pretenție asupra mea, nici nu sunt legat de vreo persoană, în sensul la care te-ai referit. Dacă se întâmplă să-ți dea cineva de înțeles că ar exista asemenea pretenții, fii convinsă că voi lămuri lucrurile pe loc, în cei mai limpezi termeni posibili. Sunt cunoscut ca un om căruia nu-i lipsesc cuvintele, atunci când dorește să se exprime...

Ultima frază o rostise zâmbind ușor, iar Molly îi întoarse zâmbetul – în ochii ei albaștri dansa jucăuș aprecierea discursului rostit de el în casa familiei Roysten.

– Aici îți dau perfectă dreptate, domnule Pembroke ! Mă-ndoiesc că ai egal în privința asta !

– O, cred că dumneata te-ai descurca foarte bine...

Venise rândul lui să facă aluzie la cele întâmplate în casa Roysten, și privirea ochilor cenușii era tot atât de apreciativă.

Molly râse. Trecutul fusese deci înscris în coordonatele potrivite. Și toate greșelile, corectate.

– Voi accepta invitația dumitale la un pahar de șampanie, chiar și numai pentru a-ți arăta că nu-mi mai datorezi nimic.

El se ridică în picioare, amintindu-i cu această ocazie ce personalitate impresionantă avea. Molly fu de-a dreptul copleşită, când el îi luă braţul şi o conduse afară, în foaier. Deşi îi găsise repede un scaun liber, refuză să stea jos, preferând să-şi dezmorţească picioarele şi simţind o nevoie instinctivă de a-i face faţă lui Richard Pembroke, declarând astfel o stare de egalitate despre care nu era deloc convinsă că exista cu adevărat.

Îl privi cum se îndrepta spre bar. Lumea îi făcea loc automat, iar barmanul îl servi fără întârziere. Era o aură de autoritate în jurul lui, căreia nu i te puteai opune — aceasta fusese prima impresie a lui Molly, iar acum şi-o vedea din nou confirmată. Privit obiectiv, nu era un bărbat frumos, dar avea o indescriptibilă alură, şi prezenţă, care atrăgeau privirile asupra lui. Un om deosebit. Un bărbat foarte atrăgător. Un bărbat care-şi putea pune amprenta pentru totdeauna în memoria cuiva.

Gândul rătăcit în mintea lui Molly prinse deodată contur : incredibil, dar îi venea greu să-şi amintească foarte exact trăsăturile lui Philippe ! Chipul lui era parcă ascuns de ceaţa amintirilor dureroase... Faţa lui Jeremy şi-o amintea fără nici o dificultate, dar acum, văzând-o cu ochii minţii, i se părea că-i lipseşte cu desăvârşire forţa şi tăria de caracter care aparţineau lui Richard Pembroke. Farmecul uşuratic şi personalitatea nonşalantă care-l caracterizau atât de

mult pe Jeremy constituiseră principala lui putere de atracție, dar erau calități superficiale, lipsite de profunzime. Ce proastă a fost, să se lase vrăjită de ele ! O proastă și-o credulă. Așa cum fusese, dealtfel, și cu Philippe.

– De ce te încrunți ?

În ochii cenușii se putea citi o veritabilă grijă, și asta îi dădu un sentiment nespus de cald și de plăcut. Bărbatului acesta, care părea perfect pregătit să trateze și să rezolve orice problemă, chiar îi păsa de ea. Spuse, cu o notă de ironică tristețe :

– O, nu făceam altceva decât să-mi trec în revistă viața. Care nu se remarcă deloc prin mari momente de înțelepciune !

El îi întinse un pahar și ciocniră.

– Pentru un nou început.

Molly zâmbi.

– E vreodată posibil așa ceva ?

– Îmi place să cred că da. Sper că dumneata și cu mine o s-o putem face astă-seară. Crezi că e posibil ?

Inima lui Molly începu să bată nebunește. Într-un efort de a se calma, sorbi încet din pahar. Vorbea serios. Era serios interesat de persoana ei. Iar ea *voia* ca el să fie interesat. Chiar și după înghițitura de vin, își simțea gura teribil de uscată.

– Da, cred că da. Și mi-ar face plăcere ! reuși până la urmă să declare, un pic mai hotărât decât își propusese.

El zâmbi, şi nu era nici o nuanţă de triumf în ochii lui, nici o dovadă că ar exulta de satisfacţia îndemânării cu care o făcuse să capituleze. Scânteiau de pură, nealterată bucurie.

— Molly este numele dumitale de botez ?

— Nu. Melissa e adevăratul nume. Dar mi s-a spus întotdeauna Molly.

— Pot să-ţi spun şi eu aşa ?

— Chiar te rog.

— Mi-ar face plăcere dacă şi tu mi-ai spune Richard.

— Bine. Aşa o să-ţi spun.

El ridică paharul.

— Atunci, hai să bem pentru asta !

Ceea ce şi făcură. Molly se simţea deja puţin ameţită.

— Ce părere ai de prima parte a programului ? întrebă el, cu interes.

— Coregrafia a fost un pic prea modernă pentru gustul meu ! răspunse ea cu sinceritate. Pot admira graţia şi măiestria tehnică a balerinilor, dar prefer ceva cu mai mult suflet. Cel mai mult îmi plac baleturile care au o intrigă clară.

— Şi mie la fel. O să-ţi placă „Anna Karenina".

— Ai mai văzut-o până acum ?

El clătină din cap.

— Am citit cartea. O istorie a pasiunilor puternice. Foarte... rusească.

– Singurul roman rusesc pe care l-am citit e „Război și pace".

– Sper să fie de bun augur pentru noi. Mă refer la partea cu pacea.

Ea ridică paharul, într-un soi de salut strengăresc.

– Ei bine, cu siguranță ți-ai adus contribuția la a face partea asta acceptabilă.

– Un efort răsplătit din plin ! zâmbi Richard, și de data aceasta era un zâmbet debordând de satisfacție, care îi aduse lui Molly un gol în stomac.

– Îți place să citești ? întrebă tot el.

– A, sunt un adevărat șoarece de bibliotecă ! Devorez tot ce-mi pică în mână ! răspunse ea repede, ușurată că readusese conversația la subiecte mai puțin personale.

Dar el nu se opri doar aici.

– Știam eu că o să avem multe în comun.

– Dar abia mă cunoști ! protestă slab Molly.

Richard înainta prea repede, în salturi, mergând prea departe – și ea nu voia să i se mai întâmple asta. Nu, niciodată !

– Ceea ce știu, îmi place foarte mult. Și aș vrea să știu mai mult. Mult mai mult ! declară el, cu o intensitate a intenției pe care Molly o găsi foarte neliniștitoare.

Intuiția îi șoptea că acesta era un bărbat ce putea ajunge până în cea mai intimă taină a ființei ei, care putea s-o cunoască într-un mod în care nimeni până acum nu mai încercase,

și însăși ideea unei asemenea puteri o înfricoșa, pentru că atunci nu și-ar mai aparține doar sieși, pe de-a-ntregul — sinele acela lăuntric pe care se bazase întotdeauna, știind că o va ajuta să supraviețuiască, indiferent ce s-ar întâmpla.

Înghiți cu greu restul șampaniei din pahar, chiar înainte ca gongul să anunțe spectatorii că a venit momentul să-și reia locurile. Richard duse paharele înapoi la bar și se întoarseră în sală. Molly fu bucuroasă să se așeze, fiindcă simțea că n-o mai țin genunchii. Cu un suspin de ușurare se lăsă în fotoliu, în timp ce luminile scădeau, și făcu un efort să-și recapete stăpânirea de sine, sub protecția întunericului.

Baletul începu. Molly hotărî că era stupid de prematur să-și piardă capul în legătură cu atențiile lui Richard Pembroke. Pur și simplu avusese o reacție nefericită, rezultatul trecerii bruște de la ostilitate la... la altceva. Costumele magnifice ale balerinilor îi captivară încet-încet privirea. Hainele erau atât de frumoase, de bogat împodobite și de... de rusești, în fond !

Într-un soi de auto-apărare beligerantă, Molly își concentră atenția asupra scenei și deveni repede absorbită de povestea descrisă cu atâta intensitate de mișcările balerinilor : urmărirea încăpățânată a Annei, femeie măritată, de către îndrăznețul conte Vronski.

Cât ai clipi, Molly se și identificase cu sentimentele Annei, trăindu-le alături de ea : coche-

tăria inițială transformându-se în fascinație, iar apoi în dragoste pasionată, apoi teribila dilemă din inima Annei... nevoia de a fi cu iubitul ei, luptându-se cu dragostea pentru fiul ei și loialitatea pe care i-o datora soțului, apoi fatidica hotărâre de a renunța la tot, din dragoste pentru contele Vronski, o dragoste umbrită de trădarea simțului onoarei și condamnată de rigida societate ale cărei reguli le încălcase.

Inevitabila dezintegrare a relației lor, sub apăsarea tensiunilor emoționale și sociale, îi sfâșiase inima. Simțea până-n adâncul sufletului fiecare nuanță a disperării crescânde a Annei, agonia iubirii ce devenea din ce în ce mai distructivă, creșterea insidioasă a geloziei și a simțului posesiunii, pe măsură ce Anna devenea total dependentă de contele Vronski, silită de lumea care pe el îl accepta așa cum era, dar pe ea o respingea cu cruzime. Sacrificase totul pentru o iubire interzisă, și fusese condamnată din cauza asta.

Trenul ce servise drept decor pentru prima întâlnire a Annei cu contele Vronski, și care simboliza călătoria prin sentimentele Annei, era menit și să pună capăt poveștii. Intră cu zgomot ca de tunet pe scenă, mare, negru, prevestitor de rele ! Tristețea ultimului solo al Annei aduse lacrimi în ochii lui Molly, lacrimi care-i șiroiau nestingherite pe obraji, pe măsură ce roțile neobosite, insensibile, ale trenului, se rostogoleau indiferente peste fragila bucată de u-

manitate pe care o zdrobeau, puțin păsându-le că încă un suflet disperat renunțase la luptă.

Molly simțea că o doare sufletul de mila Annei. Cortina căzu. Luminile se aprinseră. Molly nu se putea opri din plâns. Dibui orbește prin poșetă, după batistă. Richard i-o dădu pe-a lui. Molly o luă, recunoscătoare, și încercă să-și șteargă lacrimile. Inima o durea atât de tare încât nu reușea să le oprească. Spectacolul se terminase. Lumea se îndrepta spre ieșire. Molly nu se putea mișca, nu înainte de a-și recăpăta controlul.

Aruncă o privire de scuză spre Richard, care așteptă calm alături.

— Îmi pare rău. Probabil crezi că sunt o gâscă fără minte.

— Absolut deloc. Cred că ești o femeie foarte sensibilă, capabilă de emoții puternice și de compasiune. Stai liniștită. Nu mă grăbesc.

Molly respiră adânc.

— Nu trebuie... nu e nevoie să stai cu mine.

— Dar *vreau* să stau cu tine !

— Nu vreau... n-aș vrea să te simți prost.

— Nu sunt ușor de intimidat.

Tonul sec o făcu să surâdă prin ceața lacrimilor.

— Știi... e doar... cum să spun... povestea e puțin cam prea aproape de... de ce mi s-a întâmplat mie. N-ar fi trebuit ca Vronski să facă asta ! A rănit-o atât de tare !

— Dar o dorea, nu ?

– Ştia ce consecinţe vă avea pentru ea. N-a fost cinstit !

– Poate că o dorea atât de mult încât n-a vrut să ştie de consecinţe.

Molly scutură din cap.

– Ba da, Vronski ştia ! Ştia prea bine !

– Şi ea ştia, Molly.

Molly inspiră adânc şi-şi înghiţi ultimele lacrimi.

– Da. Ai dreptate. Dar Vronski a făcut să-i fie foarte greu Annei.

– Tu l-ai fi respins?

Siguranţa fermă din vocea lui o surprinse. Îl privi în ochi, fără să zărească nici o umbră de îndoială. Amintirea felului cum îl respinsese, în public, pe Jeremy, îi reveni cu forţă în minte. Probabil că Richard a auzit palma, chiar dacă nu şi cuvintele rostite.

– Da, l-aş fi respins ! admise cu o strâmbătură. Cred că n-ai voie să nu respecţi o obligaţie atât de serioasă, cum e căsătoria... copiii ! Probabil e o mentalitate demodată, dar...

– Nu, nu e demodată. Promisiunile nu trebuie făcute decât în momentul când cel care le face e pregătit să le respecte. Din toate punctele de vedere. Promisiunile nerespectate aduc numai suferinţă.

Oftă, apoi adăugă :

– În meseria mea, întâlnesc multe asemenea consecinţe.

În meseria lui. Adică la tribunal, bineînțeles. Molly întrebă :

– Îți place să fii procuror ?

– Da, îmi place. Există întotdeauna o provocare căreia trebuie să-i faci față.

– Și să câștigi ?

Surâsul de pe fața lui căpătă o nuanță ironică.

– Uneori. Gata, putem să mergem acum ?

Sala era goală, cu excepția unui grup de plasatoare, care se uitau întrebător la ei. Molly se ridică, luptând cu o stranie dorință de a mai zăbovi. I-ar fi plăcut să continue discuția cu Richard. Oftând încet, a dezamăgire, luă brațul care i se oferise. Ieșiră în stradă într-o tăcere aproape camaraderească.

– Ai venit cu mașina ? întrebă Richard.

– Da. Am dus-o acolo, în parkingul etajat.

Arătă din cap, apoi își adună forțele ca să-și ia rămas bun.

– Dincolo de blocul acela. Nici o problemă. Mulțumesc pentru... pentru că ai fost așa drăguț cu mine ! rosti timid, incapabilă să-i susțină privirea, de teamă că el îi va observa dorința de a rămâne în compania lui.

– Chiar trebuie să pleci ? Mă gândeam să iei masa cu mine.

Molly flutură din gene cu iuțeală.

– Mi-ar face multă plăcere !

Zău avea un zâmbet fermecător, acest Richard Pembroke !

– Îţi place mâncarea chinezească ?

– Da.

Puţin îi păsa ce-o să mănânce. De fapt, puţin îi păsa dacă mănâncă sau nu. Din moment ce putea să mai stea un pic cu el, mâncarea nu mai avea nici o importanţă.

Zâmbetul lui căpătă un accent ironic.

– Am impresia că e o mare temeritate, să oferi unui bucătar de talia ta orice fel de mâncare, dar am încredere că Lee Kwong Wu o să ne servească cu ce are mai bun. Este şi o mică parcare particulară în faţa restaurantului, aşa că dacă vrei să-ţi duci maşina acolo, n-o să trebuiască să-ţi mai faci griji după aceea.

– În regulă ! acceptă ea pe loc. Dar va trebui să-mi arăţi drumul.

– O să vin cu tine. Maşina mea se află deja acolo. E doar la câteva străzi distanţă de aici.

Brusc, Molly simţi cum clocoteşte toată de bucurie.

– Bun, atunci ce mai aşteptăm ?!

Noaptea încă nu s-a sfârşit, îşi fredona singură în minte. Ba, dimpotrivă, era abia la început ! Îşi aminti vorbele lui Richard : un nou început. Da. Exact aşa o făcea să se simtă. Ca şi cum nimic din ce s-a întâmplat în trecut nu mai contează. Cumva, acest moment era cu mult mai intens real decât tot ce i se întâmplase până acum. Aruncă o privire spre el, neve-

nindu-i să creadă că totul putea fi atât de diferit. Acest om... care fusese dușmanul ei... nu, nu dușman : un om care o judecase aspru, pentru că și el credea în lucrurile în care credea și ea... era un om de onoare, care-și reparase atât de frumos greșelile... un om de onoare.

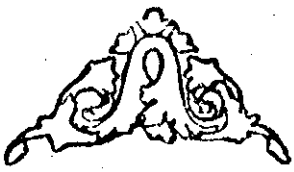

CAPITOLUL ŞASE

În drumurile ei prin piețe, după cumpărături, Molly trecuse de sute de ori prin și pe lângă cartierul chinezesc. În timpul zilei, zona arăta ca vai de lume, iar noaptea mai degrabă strident împopoțonată, cu luminile ei roșii și galbene în contrast cu aleile întunecate. Nu s-ar fi aventurat niciodată în vreunul din restaurante fără un bărbat alături – și totuși, încăperea unde o conduse Richard era departe de a fi țipător împodobită.

Parcă păşise direct într-un basm oriental, plin de culoare, bogat decorat cu superbe lămpi, figurine și ornamente, și mobilat cu un lux exorbitant : covoare moi și groase sub picioare, măsuțe sculptate și scaune dintr-un lemn lăcuit, închis la culoare, paravane de o frumusețe strălucitoare, așezate în jurul meselor pentru a oferi măcar iluzia intimității.

Un chinez de vârstă incertă, îmbrăcat într-un imaculat costum de seară, le ieși în întâmpinare cu multe plecăciuni.

– Domnule Pembroke, sunt atât de fericit că îmi onorați casa cu prezența dumneavoastră, și cu a frumoasei dumneavoastră însoțitoare !

– Mă bucur să te revăd, Lee.

Vizibil încântat, chinezul nu mai înceta cu plecăciunile.

– V-am rezervat cea mai bună masă. Veniți, vă rog. Mă voi îngriji să fiți serviți cu tot ce vă dorește inima.

– Foarte amabil din partea dumitale ! murmură Richard, în timp ce erau conduși la o masă din colț.

– Ah, domnule Pembroke, nu voi putea niciodată să vă răsplătesc îndeajuns. Casa mea este a dumneavoastră. Dați-mi voie să vă pregătesc ceva special. Dar mai întâi un vin, nu-i așa ?

– Da, mulțumesc.

Pocni din degete în direcția unui chelner, așteptă să-i vadă pe Richard și Molly instalați confortabil, aranjă repede în fața lor un paravan splendid brodat și, când chelnerul sosi cu sticla de vin, Lee îi scoase dopul și le umplu paharele într-un adevărat ceremonial ritual.

– Vă rog să vă simțiți ca acasă ! Eu mă duc să văd de mâncare.

Molly ridică întrebător din sprâncene spre Richard, curioasă și ușor intimidată de servirea deosebită, mai ceva ca pentru un VIP[1].

– Vii des aici ?

Spre surprinderea ei, Richard zâmbi de-a dreptul sfios :

– Nu chiar. De fapt, mult prea rar, după mintea lui Lee ! L-am făcut scăpat de o acuzație de crimă.

– Crimă ! exclamă Molly, cu oroare.

Richard ridică din umeri.

– N-a fost de fapt crimă. Am reușit s-o transform în acuzație de omor, pe care am „demontat-o" apoi cu succes. Lee consideră că îmi datorează libertatea, dar, după părerea mea, nici n-ar fi trebuit pus sub acuzație.

Molly se încruntă, nedumerită ;

– Dar a ucis, totuși, pe cineva...

– A, da, și chiar intenționat. Pe vremea aceea apăruse o bandă de hoți care opera în cartierul chinezesc. Chinezii lucrează în asociații familiale, de obicei, și banditii dădeau buzna în casă seara, și-i amenințau cu cuțitele pe copii, sau pe bătrâni, ca să-l silească pe proprietarul afacerii să spună unde și-a ascuns banii. O femeie fusese înjunghiată deja, în mai multe locuri... Când au dat lovitura și la restaurantul

[1] Acronim de la Very Important Person — Persoană foarte importantă (n. trad.).

acesta, unul din bandiți i-a pus cuțitul în gâi nevestei lui Lee, și Lee l-a împușcat.

— Atunci a fost în legitimă apărare.

— Din punct de vedere juridic, nu. Lee nu era el însuși amenințat, ci doar condus de teamă pentru ce i s-ar fi întâmplat soției lui. În asemenea circumstanțe, și eu l-aș fi împușcat pe nemernic, fără să clipesc. Un bărbat trebuie să-și apere soția. Pur și simplu am atras atenția juraților asupra acestui lucru.

— Pur și simplu ? repetă Molly, privindu-l sceptic.

El râse încet.

— Mă rog, poate am folosit și un pic de vehemență emoțională. Dacă un om nu are dreptul să își apere căminul și familia, atunci legea e o prostie !

— Iar tu ești un om care și-ar apăra căminul cu orice preț..., rosti Molly, vrând să pună la încercare profunzimea convingerilor lui.

— Cu prețul vieții ! răspunse Richard ferm, nelăsând loc pentru nici un fel de dubiu.

O femeie s-ar simți în deplină siguranță lângă el, decise în sinea ei, fiindcă ar oferi soției sale, și întregii familii, toată securitatea de care au nevoie.

— De ce nu ești însurat ?

Întrebarea, foarte directă, îi zburase de pe buze fără să-și dea seama. Roși violent, apoi încercă s-o dreagă :

– Vreau să spun, majoritatea bărbaților de vârsta ta sunt însurați, și nu s-ar putea spune că... mă rog, nu ești deloc lipsit de farmec.

Riduri fine se desenară în jurul ochilor cenușii, ce sclipeau amuzați.

– Mulțumesc, dar la vârsta de treizeci și șase de ani nu mă consider încă foarte bătrân. Tu crezi că sunt bătrân ?

– A, nu, nu !

Molly roși și mai tare, apoi rosti, defensiv :

– Bănuiesc că la treizeci și șase de ani un bărbat se poate considera în floarea vârstei !

– Eu chiar sper să fie așa ! Aș suporta cu greu gândul că deja m-am ofilit !

Ochii lui râdeau, spunându-i că o tachinează, că nu e câtuși de puțin ofensat.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare ! sublinie ea.

Ținea neapărat să afle, fiindcă era important, așa cum și omul acesta va deveni important – dacă îl va lăsa să se apropie de ea. Deja mersese departe, acceptându-l în preajma ei, și nu voia să amâne prea mult momentul când va trebui să facă, poate, cale întoarsă. De două ori până acum fusese rănită de bărbați, și nu voia să se bage iar în vreo încurcătură, de bună voie și nesilită de nimeni.

Richard redeveni pe loc serios, de parcă ar fi simțit dubiile din mintea ei.

– N-am nimic împotriva căsătoriei. Îi invidiez pe cei care au un mariaj fericit. Dar nu e deloc

uşor să găseşti pe cineva lângă care să doreşti cu-adevărat să trăieşti mereu.

Ridică din umeri, cu o sclipire de ironie în ochi, apoi continuă:

– Am fost şi eu logodit odată... Poate că ar fi mers figura, dacă îi ofeream într-adevăr o şansă, logodnicei mele...

Gura i se strâmbă într-un surâs de autoironie.

– Dar eram foarte tânăr pe-atunci, cu personalitatea aceea foarte pronunţată specifică bărbaţilor tineri, şi femeia pe care o alesesem a refuzat să intre în tiparul stabilit de mine pentru viitoarea mea nevastă. Aşa că... am pierdut-o.

– Ce anume aşteptai din partea ei ? întrebă Molly, curioasă.

– Prea multe ! admise el cu francheţe. N-am fost deloc raţional. Lucra în domeniul juridic, ca şi mine, şi amândoi ardeam de nerăbdare să ne facem un nume ! Mă irita teribil, de fiecare dată când dădea mai multă importanţă problemelor de serviciu decât întâlnirilor noastre. Era foarte directă, aşa, ca tine.

Surâse, şi Molly înţelese că felul ei direct de a fi, constituise de fapt o atracţie pentru el.

– Oricum, mi-a atras atenţia că şi eu procedam la fel, ceea ce era perfect adevărat. Sigur, i-am replicat că, din moment ce urma ca eu să aduc bani în casă, munca mea era mai importantă decât a ei. Iar răspunsul a fost că,

dacă asta era atitudinea mea, ea în nici un caz n-o să se mărite cu un nenorocit de misogin ! Orgoliul meu şi orgoliul ei n-au făcut decât să definitiveze ruptura.

Oftă, şi în ochi i se putea citi o înţelepciune greu învăţată.

— În timp, am învăţat că orgoliul e un tovarăş de aşternut teribil de rece. N-am de gând să-l mai las vreodată să-mi încurce socotelile.

În ceea ce-o privea pe ea, gândi Molly cu vagă satisfacţie, e clar că şi-a lăsat orgoliul la o parte. Se întrebă : oare cât de adânc regreta logodna desfăcută ?...

— O mai iubeşti ?

Richard păru surprins de întrebare.

— Nu. Nu cred că ştiam pe-atunci ce înseamnă dragostea. Era... mai degrabă o provocare. O femeie foarte frumoasă, foarte inteligentă şi cam tot atât de egocentrică pe cât eram şi eu. Voiam să fie a mea. Dar acum îmi pare bine că nu ne-am căsătorit. Şi asta n-o spune orgoliul din mine...

Sesizând nuanţa de umor sec cu care rostise ultima propoziţie, Molly oftă uşurată.

— Ei bine, şi mie îmi pare bine că nu te-ai însurat cu ea. Nu prea sunt mulţi bărbaţi liberi, pentru o femeie de vârsta mea, şi cu mult prea mulţi ne-liberi dar care îşi ignoră obligaţiile atunci când le convine.

Expresia de pe faţa lui deveni închisă şi încordată, iar Molly regretă pe loc uşurinţa cu

care vorbise. Uitase pe moment că Jeremy era căsătorit cu sora lui Richard. Cum nu l-ar durea, să i se reamintească faptul că o căsnicie atât de apropiată lui se clătina, ameninţată de potenţiala infidelitate a lui Jeremy – care mersese destul de departe cu trădarea.

Molly putea băga mâna în foc că jurămintele de dragoste ale lui Jeremy fuseseră sincere. Dar poate nu erau decât manevrele învăluitoare, îndelung exersate, ale unui donjuan înrăit. Felul în care îi făcuse curte... se vedea de la o poştă că se pricepe la aşa ceva. Îi stârnise dorinţa cu atâta fineţe încât nici o femeie înfometată de dragoste n-ar fi putut rezista promisiunilor lui.

Se cutremură, amintindu-şi ce puţin lipsise ca să-i cedeze ! Ar fi fost o greşeală enormă, o greşeală ruşinoasă, mai ales acum, când ştia că n-a fost îndrăgostită cu adevărat de el. Pur şi simplu o atrăsese foarte tare, din punct de vedere fizic, ademenită şi de aerul romantic al primei lor întâlniri şi de bucuria de a se şti iubită... sau, mă rog, de a crede că este iubită.

Nu-şi dădu seama cât de tare se posomorâse la faţă. Decepţia şi oboseala parcă îi turnaseră cenuşă în priviri, înceţoşându-i frumoşii ochi albaştri, iar colţurile gurii i se lăsaseră mult în jos.

– Îmi pare rău. Îmi pare sincer rău că Jeremy te-a rănit atât de tare. Aş fi în stare să-i sucesc gâtul ăla de cocoşel irresponsabil !

Surprinsă de vehemența din vocea lui Richard, ridică ochii iute, fluturând din gene. Compasiunea și mânia erau de dragul ei, nu al surorii lui ! Ceea ce nu părea să fie cinstit. Se încruntă.

— Îmi pare rău pentru sora ta. Sper să nu afle niciodată.

— N-o să afle, dacă Jeremy are o cât de mică urmă de bun simț ! răspunse Richard pe un ton mușcător, apoi se scutură de aerul morocănos și zâmbi ironic. N-am ales prea bine baletul, nu ? Data viitoare o să am mai multă grijă.

Molly îi întoarse zâmbetul, ușurată să afle că va exista „o dată viitoare".

— A fost un balet foarte frumos. Îmi pare bine că am venit.

Lee reapăru lângă ei, strălucind tot de satisfacție, în fruntea unui șir interminabil de chelneri care se îndrepta spre masa lor. Platou după platou fură așezate pe masă, șase în total, plus variate condimente și farfurii splendid decorate, din cel mai fin porțelan chinezesc.

— Vedeți că n-am uitat ? Fără bețișoare.

— Ești o gazdă perfectă, Lee ! râse Richard, a apreciere. Îți mulțumesc foarte mult. Toate astea arată minunat, dar te rog, nu te supăra dacă nu vom reuși să mâncăm tot. Ne-ai oferit un adevărat banchet, nu o simplă cină !

Lee dădu din mână iute, în semn de negație.

– Nu, nu ! Am adus să gustaţi. Un pic de aici, un pic de dincolo. Pentru plăcerea dumneavoastră.

Surâzând întruna şi continuând cu plecăciunile, se depărtă discret, lăsându-şi onoraţii musafiri copleşiţi de atâta ospitalitate. Richard dădu din cap spre Molly :

– Sper că te bucuri de un apetit sănătos.

Ea zâmbi strengăreşte.

– Tocmai voiam să-ţi spun acelaşi lucru.

– Ei, trebuie măcar să încercăm, aşa că te rog, serveşte-te !

Molly îşi puse câte o lingură din fiecare fel pe farfurie, şi Richard o imită. Văzând ce mult rămăsese încă pe platouri, suspinară fără speranţă şi porniră hotărâţi la atac !

– Mmm ! Crabul este delicios. Cred că o să mai iau o porţie, mai târziu ! comentă Molly, iar Richard completă vesel :

– Îţi recomand puiul cu lămâie şi migdale, e nemaipomenit !

Toată mâncarea era delicioasă, fiecare fel aromat distinctiv şi delicat. Nu era deloc areu s-o lauzi, şi când foamea li se potoli de tot, se lăsară înapoi în scaune cu dubla satisfacţie de a fi mâncat bine şi de a-l fi făcut fericit pe Lee.

Acesta dădu ordin să fie curăţată masa, apoi le servi ceaiul în cele mai frumoase ceşcuţe pe care le văzuse Molly vreodată. Porţelanul era atât de fin încât părea transparent. Ceaiul însuşi avea o aromă puternică şi, cu toate că gus-

tul nu le era familiar, devenea de-a dreptul plăcut după primele înghiţituri.

Pe tot parcursul mesei, Richard o iscodise pe Molly în legătură cu firma ei şi a lui Beth, „Dial-A-Dinner-Party". Ea îi explicase felul în care lucrau şi cum ajunseseră s-o transforme, treptat, într-o afacere înfloritoare. Trădându-şi deosebitul interes pentru organizarea din spatele aparenţelor, Richard sfârşi prin a remarca admirativ :

— Ai un cap nemaipomenit pentru afaceri !

— Nu e doar meritul meu. Contabilitatea o ţine Beth.

— Da, dar tu ai avut iniţiativa care a dus la înfiinţarea asocierii.

Molly ridică din umeri.

— Nu ştiu. Presupun că ideea iniţială a fost a mea, dar Beth i-a adăugat toate detaliile. În momentul de faţă, ea este „forţa conducătoare". Pentru mine e doar o slujbă, o muncă unde am calificarea potrivită.

— Dar nu e o muncă pentru toată viaţa ? întrebă Richard, aşa, parcă într-o doară.

— Sper că nu.

Molly oftă, apoi zâmbi din nou şi adăugă :

— Mi-ar plăcea să cred că viaţa îmi rezervă mult mai mult decât munca în bucătărie. Fie ea şi bucătărie rafinată !

Un mic surâs satisfăcut pluti pe buzele lui şi pleoapele i se lăsară leneş în jos ; cu mişcări

nepăsătoare, începu să învârtă încet ceşcuţa în farfurioară.

– Chiar mă gândeam că s-ar putea să fii o persoană interesată de cariera profesională.

– Da ? De ce ?

– Ai douăzeci şi şase de ani. Din ce mi-ai spus până acum, înţeleg că ai luptat cu multă perseverenţă ca să meargă afacerea.

– Nu aveam nimic altceva de făcut ! răspunse ea cu onestitate.

Richard îi aruncă o privire cercetătoare, uşor mirată.

– Molly, eşti o femeie foarte frumoasă. Ai putea să atragi o groază de bărbaţi ! De ce nu te-ai măritat până acum ?

Încurcată, Molly roşi şi începu să studieze atent ceşcuţa de ceai.

– Eu ştiu ? Cred... cred că nu atrag genul potrivit de bărbaţi.

– Chiar şi-atunci când erai foarte tânără ?

Fără să se întrebe măcar de ce are încredere în el, Molly inspiră adânc şi porni să i se confeseze, îndemnată de aerul lui plin de înţelegere şi simpatie :

– Când eram la Paris am întâlnit un anumit bărbat. Presupun că aş putea spune că am avut „o legătură" cu el, atâta doar că eu n-o consideram doar o legătură. Am crezut că este ...am crezut că ne vom căsători, dar ideea aceasta era doar în capul meu, nu şi într-al lui. Când trezi-

rea, foarte brutală, a sosit, în sfârşit, adevărul o fost imposibil de acceptat.

Zâmbi cu tristeţe.

— Pe vremea aceea eram foarte încrezătoare în oameni. De fapt, şi-acum am defectul ăsta : să consider că oamenii chiar cred în ceea ce spun.

— Unii cred..., murmură Richard.

Privirea ei îl iscodi o clipă, verificându-i sinceritatea din ochi, apoi Molly oftă încet şi continuă :

— Când am revenit acasă... mă rog, bănuiesc că mă simţeam prea dezamăgită, ca să caut altceva, aşa că am muncit din greu şi mi-am continuat existenţa. Apoi, când pe Beth a părăsit-o soţul, nu puteam s-o las baltă, avea nevoie de ajutor şi sprijin. Îmi fusese cea mai bună prietenă pe tot parcursul anului... şi pur şi simplu era dărâmată !

Ridicând ochii, îl văzu aprobând-o din cap cu simpatie, aşa că, încurajată, continuă :

— Ideea cu „Dial-A-Dinner-Party" a fost mai mult ca s-o pun iar pe Beth în circulaţie, decât ca să mă bag în afaceri, dar până la urmă a ajuns să ne ocupe tot timpul. La un moment dat am insistat să iau o pauză, şi în timpul acelui concediu l-am întâlnit pe Jeremy. De ce s-a terminat, şi cum, ştii deja. Aşa că... acum ştii tot.

Tăcerea care se lăsase era de-a dreptul opresivă. Expresia lui Richard devenise din nou închisă, exact ca atunci când Molly pomenise pri-

ma dată numele lui Jeremy. Își simți inima sfâșiată de dezamăgire ; probabil că a reușit, cu ocazia asta, să distrugă orice șansă de a păstra interesul lui Richard Pembroke. Se prea poate ca mărturisirile să facă bine la suflet, dar nu prea te pun într-o lumină favorabilă, nu ? Onestitatea putea fi dusă uneori până prea departe.... dar ce sens ar avea să pretindă că are altfel de trecut ?

Molly era ceea ce era, iar ceea ce fusese făcut nu putea fi desfăcut. Devenise o parte din ea, iar dacă lui Richard nu i-a plăcut ce a auzit, atunci n-are decât să-și vadă de drum. La urma urmei, nici ea nu e decât un simplu om, și nu vrea să se lege de cineva care n-ar putea accepta ca și ea să fi făcut greșeli în viață.

— Nu există niciodată „un nou început", nu-i așa ? întrebă, cu amărăciunea din ochi mascată de valul înșelător și fals al ironiei.

— Poftim ?

Adâncit în gânduri, Richard nu-i auzise întrebarea. Molly suspină.

— Am spus că nu poți niciodată s-o iei cu adevărat de la început.

— Ba poți, dacă vrei suficient de tare ! răspunse el aspru, apoi își îndulci repede tonul : Ai avut ghinion, Molly. E o tristă ironie a soartei, ca exact cei inocenți să fie cei loviți. De fapt, inocenții sunt victime naturale : neavând în ei

viclenia, nu sunt în stare să o recunoască nici la ceilalți.

— Ei bine, n-am de gând să mă mai las păcălită ! replică Molly cu încrâncenare, iar avertismentul sfidător din ochii ei constituia un mesaj direct pentru el.

— Eu nu sunt dintre cei care vor să păcălească, Molly. Nu mă aștept să mă crezi, dar... spuneai că duminicile îți sunt libere. Vrei să petreci duminica viitoare cu mine ?

O senzație de ușurare îi inundă sufletul și, în ciuda scepticismului amar de acum câteva clipe, chiar îl credea. Își spuse că era încă naivă, că era o proastă iremediabilă, să mai acorde încredere unui bărbat, dar toată ființa ei răspundea afirmativ, sub privirea neșovăitoare a ochilor cenușii. Rosti fără nici o ezitare :

— Da, aș vrea foarte mult.

Un surâs plin de bucurie se desenă pe fața lui, făcându-l să pară mult mai tânăr.

— Ce ți-ar plăcea să faci ? Să ieșim afară din oraș ? Ce zici de-o excursie la Muntele Albastru ?

— Cred că ar fi foarte plăcut ! căzu Molly de acord, străduindu-se să nu se arate exagerat de bucuroasă.

Ia-o încet, ia-o încet, își zise în gând, fii prudentă !

— La nouă dimineața e prea devreme ?

— Nu, e bine.

— Perfect. N-are nici un rost să pierdem vremea.

Comentariul lui, făcut pe un ton de multă satisfacție, îi zgândări plăcerea : să pierdem vremea, pentru ce ? Nu cumva își închipuia, în baza celor spuse despre Philippe, că o să-i sară direct în pat ? Oare ce-o fi în mintea lui ?

— De ce ar vrea un avocat al Coroanei să cunoască mai bine o bucătăreasă ? ceru să știe, de-a dreptul acuzator.

Richard râse, iar ochii îi scânteiau, amuzați.

— În primul rând, n-aș spune că meseria de bucătar este una inferioară. Probabil că tu ești mult mai bună bucătăreasă decât sunt eu avocat. Și, cu toate că e dificil să nu ținem seama de talentul tău la bucătărie rafinată, asta nu are nici o legătură cu dorința de a mă bucura de compania ta. Pur și simplu, îmi place să stau de vorbă cu tine, și să fiu în preajma ta. Cred că ești o femeie foarte interesantă. Și m-aș bucura dacă ai da la o parte eticheta de „avocat al Coroanei" și te-ai uita la mine ca la un om obișnuit și prietenos.

— Prietenos ! exclamă Molly, zâmbind.

Părea un termen mult prea slab pentru a-l caracteriza pe Richard Pembroke, deși, la drept vorbind, se putea aplica foarte bine la maniera în care se comportase cu ea astă-seară : amabil, blând, agreabil.

— Se poate sesiza cumva o notă de amuzament în vocea ta ? întrebă Richard, ridicând strengărește din sprâncene.

Ea râse și scutură din cap.

Exact în acel moment își făcu Lee din nou apariția.

— A, văd că vă simțiți bine ! Pot să mai servesc ceai, sau vin ?

— Nu, mulțumesc, Lee. A venit timpul să plecăm. Ne-am simțit foarte, foarte bine, să știi ! Domnișoara Fitzgerald este și ea bucătar profesionist și a fost mai mult decât impresionată de tot ce ne-ai servit astă-seară.

— O cină minunată ! adăugă Molly, surâzând.

Lee nu-și mai încăpea în piele de încântare. Îi conduse, făcând mii de plecăciuni, până la ieșirea din restaurant, repetând întruna că domnul Pembroke ar trebui să se bucure mai des de toate cele oferite în restaurantul său, și „vă rog mai poftiți cât de curând" !

Odată ajunși în stradă, Richard puse stăpânire pe brațul lui Molly și ea îi aruncă o privire amuzată.

— Ei, cum e să se uite cineva la tine ca la Dumnezeu ?

— Stânjenitor ! replică el, cu fervoare.

Molly râse — și capul i se sprijini inconștient de umărul lui.

El coborî privirea spre ea și căldura ce dansa în ochii lui străluci deodată cu intensitate, trădând un sentiment mult mai profund decât

amuzamentul. Nu ! țipă Molly fără glas. Își feri capul într-o parte și gândi în panică : Nu, asta nu ! Nu așa de repede ! Nu !

Totul durase doar o fracțiune de secundă, abia dacă se simțise o ezitare în mersul lor, iar Richard continuă să păsească mai departe, ca și cum acel moment de tentație nici n-ar fi existat. Tulburarea interioară a lui Molly se potoli treptat. Ajunseră lângă mașina ei. Richard îi luă cheia din mână și deschise portiera din dreptul volanului. În parkingul minuscul nu mai era decât o altă mașină, un Porsche.

– E a ta ? întrebă Molly, arătând din cap.

– Mda. O jucărie extravagantă.

Richard surâse de-a dreptul sardonic, apoi continuă :

– Ești tentat să te răsfeți pe tine însuți, dacă n-ai pe cine răsfăța !

Molly ridică din umeri, uitându-se la modestul ei Datsun, după care întinse mâna :

– Și eu aș face la fel, dacă aș avea mijloacele necesare. Mulțumesc, Richard.

Degetele lui puternice le strânseră ușor pe ale ei, iar privirea cenușie îi cercetă atent fața, dar Molly ridicase garda, și în ochi nu i se putea citi decât politețe.

– Aștept cu nerăbdare ziua de duminică. Noapte bună, Molly !

– Noapte bună ! îi răspune ea ușor, apoi intră în mașină, rupând astfel contactul între ei, înainte ca lui să-i vină vreo idee.

Richard rămase să privească în urma ei. I văzu în oglinda retrovizoare cum stă în picioare, fără să facă nici o mişcare în direcţia Porsche-ului, până ce maşina ei dispăru în noapte.

În drum spre casă, conducând încet, Molly se simţea teribil de nemulţumită de propria-i persoană. De ce se retrăsese instinctiv, răpindu-i lui Richard ocazia de a o săruta ? Lăsase o mulţime de alţi bărbaţi s-o sărute, de la prima întâlnire, şi încă bărbaţi de care nici nu se simţise atât de atrasă ! Richard putea foarte bine să-şi închipuie că respingerea aceea bruscă era echivalentă cu respingerea lui ca om, şi acesta era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit Molly ! Departe de ea gândul de a-l respinge ! Dimpotrivă... voia să-l cunoască... îndeaproape.

Şi exact asta era problema. Îndeaproape. În inocenţa ei, fusese uşor sedusă de Philippe, iar nevoia de iubire ar fi putut foarte bine s-o ducă în patul lui Jeremy. Nu voia să fie condusă în patul lui Richard, nu de către propriile ei necesităţi, sau ale lui, nu înainte de a fi sigură că era un angajament din dragoste.

Un sărut era doar primul pas pe lunga cărare a sexualităţii, dar bănuia că Richard Pembroke putea acoperi distanţa cu viteză alarmant de mare ! Nu pierduse deloc timpul astă-seară, reuşind să-i plieze comportarea după voinţa lui — deşi, dacă era să fie sinceră cu ea însăşi, Molly trebuia să admită că se arătase mai mult de-

cat „pliabilă". Însă, un bărbat care putea să-i afecteze atât de tare simțurile doar cu o privire sau un cuvânt, putea să provoace o furtună incomensurabilă înăuntrul ei... dacă îl lăsa ! Și era prea devreme pentru asta. Trebuia să știe mai multe. Să fie sigură.

Un mic hohot de râs isteric îi umflă pieptul. Isuse ! Se dusese la balet cu nici un alt gând decât să se bucure de spectacol... și uite-o acum, în drum spre casă, adâncită în contemplarea celor mai serioase și mai departe-mergătoare consecințe ale cunoașterii unui bărbat !

Un bărbat care putea fi cel mai important din lume.

Dacă va avea noroc.

CAPITOLUL ȘAPTE

Trandafirii sosiră după-amiază târziu. Fata care-i adusese se uita ciudat la Molly, cu o sclipire plină de interes în ochii ageri și parcă încercând să-și stăpânească un surâs.

— Au fost comandați pentru dumneavoastră azi-dimineață, domnișoară Fitzgerald, dar florăriile n-au de obicei în stoc soiul acesta, așa că a trebuit să-i aducem cu avionul. Domnul a cheltuit o groază de bani și... noi sperăm că întârzierea nu v-a supărat și mai tare !

Deși nu înțelegea nimic, Molly răspunse, politicoasă :

— Nu, nu e nici o supărare. Mulțumesc.

Incapabilă să se mai abțină, fata zâmbi cu gura până la urechi, și înainte să iasă, o sfătui cu multă convingere :

— Eu l-aș ierta, dacă aș fi în locul dumneavoastră !

Molly închise ușa și se uită lung, nu fără uimire, la cutia luxoasă. Trandafirii trebuie să fie de la Richard. Nu mai exista nici un alt bărbat

în viața ei. Dar nici s-o tai nu pricepea la ce anume făcuse aluzie fata de la florărie.

– Cine-a fost ? strigă Beth din bucătărie.

– De la florărie !

– De la florărie ?!

Îndreptându-se spre bucătărie, Molly scoase capacul transparent și desfăcu foița de mătase în care era învelit buchetul. Boboci fragezi, ale căror petale galbene adunate stâns deveneau roz-aprins spre vârf, dar și trandafiri înfloriți, de o frumusețe delicată, galbeni în mijloc, apoi transformându-și gradual culoarea în roz, către petalele exterioare. Degajau un parfum puternic și plăcut.

– Beth, știi cum li se spune la trandafirii aceștia ? întrebă, în timp ce punea cutia pe masă și căuta o vază încăpătoare.

– Vai, ți-a trimis trandafiri ! exclamă Gina, emoționată. Ah, înseamnă că te iubește !

Molly le povestise la amândouă cum se terminase baletul de aseară, și de-atunci Gina „transpira" romantism prin toți porii ! Aparent neimpresionată, Beth comentă sec :

– Li se spune „Pace". Sau, mă rog, așa-i știe toată lumea.

Speculațiile provocate la florărie de comanda primită deveniră acum mai mult decât clare, și Molly izbucni în râs. Își imaginaseră probabil o ceartă monumentală, pe care cumpărătorul florilor încerca disperat s-o facă uitată... pe când Richard nu acționase decât dintr-un

simplu capriciu, dorind, mai mult ca sigur, să accentueze comentariul pe care-l făcuse asupra cărții „Război și pace".

– Râzi tu, râzi, Molly Fitzgerald ! zise Beth, cu o expresie atotștiutoare. Dar, după părerea mea, asta dovedește că am avut dreptate. Individul e chitit să pună mâna pe tine, și n-are de gând să lungească povestea ! Ai grijă ce faci !

Deși cu partea mai prudentă a minții îi dădea dreptate lui Beth, restul fremăta de încântare. Minunat cadou ! Nu numai că trandafirii erau splendizi, dar intenția din spatele lor dovedea interesul lui Richard. Abia după ce-i scoase din cutie, mutându-i într-o vază, descoperi plicul închis și lipit cu grijă.

– O, ai și o scrisoare de dragoste ! gânguri Gina, bucuroasă.

– N-aș prea crede ! îi azvârli Molly peste umăr, dar rupse marginea plicului cu o delicioasă senzație de nerăbdare.

„Am avut o îndoială de nezdruncinat, că s-ar putea să-ți fi făcut impresii greșite. Te rog să mă crezi că nu este cazul. Îți mulțumesc încă o dată pentru aseară. Aștept cu nerăbdare să mă bucur de compania ta duminică.

Rich ard."

– Dacă și-așa nu te poți abține să rânjești prostește, măcar spune-ne ce naiba scrie acolo ! spuse Beth, prefăcându-se dezgustată.

– A, nimic important ! Îmi amintește că avem întâlnire duminica viitoare.

– Ce să spun, parcă te întâlnești cu Prințul Moștenitor ! Vezi, ai grijă, că o să se-aștepte și la ceva răsplată pentru banii pe care i-a cheltuit !

Gina sări repede în apărarea lui Richard.

– Nu te uita în gura ei, Molly ! Îți spun eu că ăsta e un gest venit din inimă !

Molly spera ca Gina să aibă dreptate, dar vorbele lui Beth atinseseră o coardă sensibilă, care continua să vibreze a suspiciune, în ciuda bătăilor pline de fericire ale inimii.

Duminică dimineață, Molly dădu în febra indecziei : oare cu ce să se îmbrace ? Vanitatea feminină o împingea spre o rochie, sau măcar o fustă drăguță, dar simțul practic învinse până la urmă, convingând-o să-și ia o pereche de blugi. La munte era întotdeauna răcoare, iar dacă or să se plimbe prin pădure, fusta avea s-o incomodeze până la inhibiție. Alese o cămașă de mătase alb cu albastru, care să adauge un pic de eleganță, iar deasupra o jachetă tot de blugi, cu multe buzunare. După ce se fardă ușor, și-și perie coama roșcată până o făcu să semene cu o cascadă strălucitoare de bucle arămii, ajunse la concluzia că e chiar încântată de felul cum arată.

Se întrebă într-o doară cum va arăta Richard în haine sport – dacă îl vor face să piardă ceva din aerul de distincție pe care i-l accentua îmbrăcămintea sobră. Surâse ușor, imaginându-și-l

cu peruca şi roba pe care le purtau procurorii la procese... mda, auster şi formidabil !

Dar bărbatul care sosi la ora nouă fix n-avea nimic formidabil. Cu excepţia impactului fizic. Pulovărul albastru mulat şi blugii strâmţi îi puneau în valoare carura teribil de masculină, pe care costumele formale parcă o neutralizau, cumva. Chipul, pe care Molly îl considerase altădată crud, apoi deosebit, era uimitor de atrăgător, afişând un zâmbet care trezi pe loc un stol de fluturi în sufletul lui Molly !

– E o dimineaţă minunată ! zise Richard, în chip de salut.

– Mda. Eu sunt gata de plecare ! răspunse Molly sec, ţeapănă de parcă ar fi înghiţit un băţ.

Se gândea că e încă mult prea vulnerabilă la farmecul fizic, şi n-avea de gând să cadă în cursa asta superficială cu Richard Pembroke. Zâmbetul lui se accentuă.

– Îmi place foarte mult punctualitatea ta.

– E o simplă chestie de bune maniere ! replică ea, ţâfnoasă.

Nu voia ca el să creadă că numărase secundele în aşteptarea lui. Lasă, nu e cazul să-nceapă să facă nici un fel de presupuneri.

– Şi bunele maniere îmi plac foarte mult.

O luă de mână, cu un aer foarte natural, iar Molly duse o adevărată luptă cu ea însăşi, pe tot drumul spre maşină. Să te ţii de mână nu poate fi considerat o îndrăzneală. Era o simplă

dovadă de amiciţie. Atâta doar că tot trupul părea să-i fie afectat de atingerea caldă a degetelor acelora puternice. Şi nu asta voia ! Nu, n-avea de gând, în nici un caz, să se lase împinsă într-o relaţie exclusiv fizică !

Respiră uşurată când Richard îi deschise portiera dinspre locul pasagerului şi contactul direct între ei se rupse. Cu un mic suspin interior se lăsă în scaunul confortabil al luxosului Porsche şi îl privi pe Richard cum înconjoară maşina prin spate, păşind sigur pe sine, ca un bărbat obişnuit să-şi croiască drum prin viaţă nestingherit.

Ei bine, nu-l va lăsa să dirijeze relaţia dintre ei, gândi Molly încăpăţânată. Declarase că vrea s-o aibă în preajma lui, că-i place compania ei şi că-i place să discute cu ea, şi ea n-are nimic împotrivă să-i dea satisfacţie în privinţa asta — dar ceea ce ţine de partea fizică poate să aştepte până în momentul când va fi sigură că nu-l trage numai din punct de vedere sexual.

Strecurându-se în spatele volanului, Richard îşi întoarse spre ea privirea zâmbitoare, dar Molly o întâmpină cu ochi bănuitori şi reci. Zâmbetul dispăru, făcând loc unei strâmbături ironice.

— Deci ţi-ai făcut, totuşi, impresii greşite ! Eşti pregătită să faci o încercare, sau vrei să anulăm tot ?

O roşeaţă ruşinată îi invadă obrajii şi Molly întrebă, cu falsă candoare :

— Ce te face să crezi așa ceva ?

Mâna lui se întinse ca pentru a atinge obrazul împurpurat, dar ea se trase iute înapoi, înciudată pe tentativa de intimitate, și el își transformă mișcarea într-un gest rugător.

— Din cauză că sunt cumnatul lui Jeremy, nu-i așa ?

Molly se înroși și mai tare. Cu o voce tăioasă, și ochii scânteind a provocare defensivă, se răsti mânioasă :

— Aș prefera să nu vorbesc despre Jeremy ! Dar poate tu ești cel care s-a răzgândit...

— A, nu ! Mă gândesc întruna la tine încă de când te-am văzut prima dată. Aș fi cumplit de dezamăgit să te văd că pleci tocmai acum ! îi răspunse cu o blândețe absolut dezarmantă.

Într-un impuls de bunăvoință, Molly încercă să surâdă :

— Îmi pare rău. N-am vrut să fiu așa... țâfnoasă. Pe cuvânt că am așteptat cu nerăbdare să ieșim împreună astăzi ! Și... mulțumesc pentru trandafiri. Nu erau necesari, dar oricum îți mulțumesc.

Surâsul lui de răspuns era plin de căldură.

— M-au făcut să mă simt mai bine. Am vrut să-ți telefonez, dar discuțiile la telefon sunt atât de iremediabil impersonale... și, adevărul e că niciodată până acum n-am fost mai nesigur pe mine cu o femeie !

— Tu ?! Nesigur pe tine ?

– Mă rog, la ce te-ai fi așteptat, după cum m-ai pus cu botul pe labe ?

Îi aruncă un zâmbet malițios, apoi răsuci cheia în contact. Motorul porni să mârâie ca un animal puternic trezit la viață și mașina zvâcni înainte la prima apăsare pe accelerație.

– Nici nu-ți poți da seama cum a fost ! În fiecare dimineață mă studiam în oglindă, încercând să mă dezbar de orice vanitate, urmărind vreun semn de auto-suficiență ca să-i fac vânt urgent... studiindu-mi cu atenție fiecare ochi, să văd dacă nu apare... vreo bârnă !...

– Daaa, o poveste foarte verosimilă ! se hlizi Molly, dar mărturisirile lui chiar o amuzaseră.

Richard își coborî o sprânceană cu reproș :

– Habar n-ai tu ce influență profundă ai avut asupra mea !

Molly râse.

– Nu cred nici un cuvânt !

– Ah, ce femeie dură ești ! Mi-ai dat o lecție de modestie, și, ca să-ți dovedesc cât de tare am pus-o la inimă, te duc azi pe munte ca să-ți arăt lucrarea umilului meu străbun.

– Ce lucrare ?

– Piatră pe piatră. Primul drum spre interiorul continentului. Stră-stră-stră-stră-străbunicul meu a participat la construirea lui, convins cu ajutorul biciului.

– Era ocnaș ?

– Da, sărmanul. Om fără noroc. În ce condiții abominabile au trăit, nenorociții.

Îi surâse cu sardonic amuzament.

– Chiar dacă sângele familiei Pembroke curge acum pe sub straie de mătase, în 1814 curgea sub bici ! Şi ştii de ce l-au deportat aici ?

– A furat o pâine ? sugeră Molly.

Richard clătină din cap.

– Asta aş fi înţeles-o, dar nu, el ce crezi că s-a găsit să şterpelească ? O batistă, o pereche de pantofi şi o carte de rugăciuni.

– O carte de rugăciuni ?!

– Te doare mintea, nu ? Şi măcar să fi fost o Biblie, ar fi putut jura pe ea că n-a furat nimic !

– Câţi ani i-au dat ?

– Condamnat la deportare în New South Wales[1], la muncă silnică, pentru şapte ani ! recită Richard cu falsă solemnitate.

– Ei bine, eu sunt mai tare ! zise Molly cu un aer superior. Voi englezii aţi scăpat uşor, în comparaţie cu noi, irlandezii. Strămoşii mei, Fitzgeralzii, au fost deportaţi pe viaţă, fără să fi fost măcar judecaţi. Uite-aşa, aduşi cu arcanul şi azvârliţi în fundul corabiei !

Richard ridică din sprâncene.

– Aha, şi tu ai ceva ocnaşi atârnaţi de arborele genealogic, nu-i aşa ?

Ea râse triumfător.

– Răzvrătiţi până-n măduva oaselor ! Mult mai reprezentativi decât nişte simpli hoţi, tre-

[1] Noua Galie de Sud — provincie australiană, unde erau deportaţi ocnaşii englezi în sec. XVIII—XIX.

buie să recunoşti ! Au dat foc la Dublin Castle şi nu s-au mulţumit să se răscoale numai în Irlanda, s-au ridicat şi împotriva guvernării din New South Wales, unde fuseseră deportaţi. Unul din ei a fost spânzurat pentru răscoala de la Castle Hill, din 1804.

— Hm... acum înţeleg de unde vine spiritul ăsta pătimaş !

Molly râse. Richard îi aruncă o privire plină de caldă mulţumire, apoi o rugă :

— Hai, mai spune-mi.

— Asta a fost în partea lui tata. În partea mamei mele, linia ascendenţei merge până la Mary O'Connor, care a fost deportată în 1808. Se spune că reprezentantul acuzării a avut mari dificultăţi la proces, abia a reuşit s-o dea în primire pentru deportare, fiindcă l-a muşcat de mână, l-a zgâriat pe faţă, i-a sfâşiat cămaşa şi i-a învineţit un ochi ! înşiră Molly cu satisfacţie neascunsă.

— Doamne-Dumnezeule ! De ce-a fost acuzată ?

— Incendiere voluntară.

Richard izbucni în hohote de râs.

— Păi dacă proprietarul a dat-o afară din casă punându-i foc, ea n-a făcut altceva decât să-i plătească cu aceeaşi monedă.

— Bine i-a făcut ! aprobă Richard, apoi, cu un execrabil accent irlandez şi o scânteie drăcească în ochi, adăugă : Oho, ce fain pedigriu ţi-ai tras, don'şoară Fitzgerald !

Ea râse şi-l tachină la rândul ei :

– Mai bun decât cu hoţii, oricum. Ai mei cel puţin luptau pentru drepturile lor !

– Uiţi cartea de rugăciuni ! Strămoşul meu era indiscutabil un hoţ evlavios !

Aşa o ţinură întruna, luându-se peste picior reciproc, pe tot drumul spre munte, iar Richard o trase de limbă pe Molly despre toată familia ei, din moşi strămoşi până în prezent. Apoi, ajungând la un refugiu amenajat pe marginea drumului, opri maşina ca să-i arate într-un anume loc fundaţiile de piatră construite de ocnaşi cu atât de mult timp în urmă, iar Molly căzu imediat de acord cu sugestia lui de a merge până la Hartley, pe versantul celălalt al muntelui.

Hartley era un orăşel istoric, unde se odihneau primii pionieri ce-au colonizat Australia, înainte de a începe traversarea înălţimilor. Bătrâna clădire de piatră a judecătoriei îi invita pe turişti să păşească într-o eră revolută. Afişe cu chipurile ocnaşilor evadaţi, pe capul cărora se pusese recompensă, atârnau pe toţi pereţii, şi toate relicvele justiţiei, aşa cum se făcea ea pe-atunci, erau expuse la vedere. Molly s-a aşezat deci în boxa acuzaţilor, Richard a luat în primire tronul judecătorului, şi s-au jucat de-a procesul până ce un alt vizitator rătăcit a intrat în sală şi s-a uitat pieziş la ei.

Încă distrându-se pe seama păţaniei, s-au întors la maşină şi-au revenit la hotelul Hydro-

Majestic de lângă Katoomba. La începutul secolului, acesta fusese cea mai la modă Mecca a turiștilor, și masivul complex arhitectural era încă impresionant, așa cum stătea cocoțat la marginea unei faleze care se deschidea spre crestele și văile Munților Albaștri. Au luat prânzul în sufrageria de-o splendoare demodată a hotelului, apoi s-au plimbat la pas pe mândra promenadă de sub umbrarele ce acopereau aleile amenajate pentru vizitatori.

Molly acceptase brațul lui Richard fără ezitare, foarte bine dispusă după „călătoria în trecut" și complet relaxată în urma unei mese copioase, însoțită și de câteva pahare de vin. Umorul acid al lui Richard o surprinsese și-o încântase, iar compania lui îi făcea o imensă plăcere.

Își dădea seama că el se purtase așa intenționat, pentru a risipi tensiunea dintre ei, dar acest fapt nu putea decât să-i sporească aprecierea pozitivă. Îi păsa deci suficient de ea, ca să facă tot ce-i stătea în putere pentru ca ea să se simtă bine lângă el, și Molly fusese mai mult decât încântată să-l ajute. Ieșirea asta împreună se dovedise a fi tot ce-și dorise !

Se opriră la capătul uneia dintre alei, ca să admire panorama de infinit albastru. Molly murmură, gânditoare :

– Mă întreb de câte ori s-au simțit tentați să renunțe exploratorii de demult, convinși că

n-au să găsească niciodată o cale să răzbată prin munte...

– Cu promisiunea guvernatorului Macquarie că o să primească fiecare câte o mie de acri de pământ... mă îndoiesc că s-au simțit vreodată tentați să renunțe ! veni replica sardonică a lui Richard.

Ea îi aruncă o privire curioasă.

– Cum se face că știi atât de multe despre istoria timpurie a Australiei ?

El zâmbi.

– Totul se leagă de știința dreptului. Dar tu, de unde știi atâtea ?

– Păi, de vreme ce tatăl meu a fost profesor de istorie, multe din poveștile pe care ni le spunea seara, înainte să adormim, erau mai mult despre ocnași și coloni.

– Și n-aveai coșmare ? Nu, să nu-mi spui ! Tu și fratele tău erați doi mici monștri însetați de sânge care înghițeau fără să clipească toate grozăviile !

– Mamă, și ce povești ! Mult mai interesante decât Cenușăreasa sau Albă ca Zăpada ! Noi nu ne jucam niciodată de-a indienii, sau de-a doctorul și asistenta. Întotdeauna era de-a soldații și ocnașii !

Ochii lui cenușii sclipiră amuzați.

– Pariez că tu erai întotdeauna cea care sfida autoritățile ! O mică rebelă care nu suporta nici un fel de nedreptate...

– Adevărat..., confirmă ea, cu o scânteie jucăușă de răspuns în ochi.

Privirea cenușie alunecase către gura ei zâmbitoare, și Molly simți că i se oprește inima în loc. Fiecare nerv al trupului păru s-o furnice, alarmat. Acum el o s-o sărute, și totul se va schimba ! O să apară din nou tensiune, și apăsare, și furtună de emoții, iar ea nu voia să mai înfrunte din nou așa ceva. Nu încă. Nu încă. Nu acum, când totul a fost atât de bine ! Panica neprefăcută îi smuci capul într-o parte și începu să studieze cu atenție o băncuță din grădină.

– Hai să stăm acolo ! izbuti să îngâne, deja trăgându-se cât mai departe de Richard.

Un vârtej hidos îi invadase mintea, agonizând asupra tăcerii lui, intens conștientă că el nu dorea deloc să-i urmeze sugestia, blestemându-se pentru reacția ei stupidă de copil mofturos. Cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face ar fi fost să dea la o parte momentul cu grație, în loc să împungă, ca o adolescentă stângace. El se așeză lângă ea, fără să spună nimic. Gânduri sinuoase continuară să i se rotească în cap, până ce tăcerea lui îi deveni insuportabilă.

– Este într-adevăr o priveliște superbă ! spuse, cu o voce stridentă, aproape metalică, și imediat își dori să fi murit pe loc înainte de a debita o asemenea banalitate.

— Da, într-adevăr..., veni replica foarte lentă și fără intonație.

O, Doamne ! Am stricat tot ! M-am repezit ca proasta și-am stricat tot, își spuse Molly îngrozită. I-am dat cu piciorul de-a binelea și definitiv ! Ce să fac ? Ce-aș mai putea spune acum, ca să repar ce-am stricat ?

— Molly, trebuie să iau avionul pentru Melbourne astă-seară...

Declarația seacă îi răsună în urechi precum condamnarea la moarte a unei relații care ar fi putut promite atât de mult, dacă ea i-ar fi oferit ceea ce voia. Chiar mureai dacă-l lăsai să te sărute o dată ? striga dezamăgirea dinăuntrul ei. Dar instinctul insista să-i reamintească : n-ar fi fost numai un sărut...

— Mi s-a încredințat un caz care se va lungi probabil pe trei sau patru săptămâni.

Trebuia să se arate interesată, să încerce să recapete măcar o parte din ce-a fost. Molly își simțea gura uscată. Își trecu cu greu limba peste buze, apoi îndrăzni să-i arunce o privire scurtă.

— Un proces de crimă ?

Expresia lui continua să rămână zăvorâtă, refuzând să trădeze ce anume gândea sau simțea.

— Nu, e vorba de o comisie din acelea de cercetare a actelor de corupție, care foarte rar ajung la o concluzie clară. Eu trebuie să supraveghez poziția unui client care a fost amestecat

în toată povestea. Probabil va trebui să apară, ca să-şi apere reputaţia, dacă va fi posibil.

– E nevinovat ?

Richard se uită la ea cu uşoară ironie.

– Există grade şi grade de vinovăţie. Clientul meu nu merită să fie ruinat.

Oftă din rărunchi, apoi o privi cu ochi intens cercetători.

– Molly, m-am simţit foarte bine astăzi cu tine. Sper că şi ţie ţi-a făcut plăcere...

– O, da, a fost minunat ! exclamă ea cu ardoare, sperând împotriva evidenţei că nu aici se va sfârşi totul.

Nu putea să-i susţină privirea, de teamă că el va vedea în ce uragan interior se zbate. Ori o să-i dea papucii în clipa asta, ori...

– Ai vrea să-ţi laşi duminica următoare liberă pentru mine, dacă îţi promit că dau o fugă cu avionul până acasă ?

O senzaţie de uşurare îi invadă trupul. Deci chiar îşi dorea s-o aibă în preajma lui. Nu-l alungase. Nu urmărea numai să se culce cu ea. Se întoarse spre el zâmbind fermecător.

– Bineînţeles că vreau !

Expresia închisă dispăru de pe faţa lui şi îi întoarse zâmbetul.

– Şi duminica următoare ? Şi cea de după cea următoare ?

– O să zbori cu avionul de-o să te saturi ! râse Molly, şi ochii îi străluceau de fericită aşteptare.

– Nu durează decât patru ore, dus-întors. O să-mi dea motiv să aștept cu nerăbdare fiecare sfârșit de săptămână. Ce vrei să facem duminica viitoare ? Ce zici de-o croazieră pe Hawkesbury River ?

Ochii lui scânteiau, iar în voce i se simțea o notă indubitabilă de energie.

– O, de când îmi doream așa ceva ! exclamă Molly cu neascunsă plăcere. Ai barca ta personală ?

– Nu, dar pot închiria un vas la Brooklyn

– Nu costă prea mult ? întrebă ea îngrijorată

Și-așa o să-l coste cât ochii din cap cu biletele de avion, în fiecare săptămână, iar ea nu voia să fie pe deasupra și-o companie scumpă !

– Nu-mi pasă cât costă. Asta o să facem, și gata !

– Bine, atunci mă lași pe mine să aduc mâncarea. Măcar atâta contribuție să am și eu.

– OK, s-a făcut ! acceptă Richard, și-și zâmbiră unul altuia.

Restul după-amiezii l-au petrecut bucurându-se că, în loc să se termine ceva, nu făcea decât să continue. În sufletul lui Molly se strecurase o dulce senzație de mulțumire, chiar și când Richard a condus-o acasă și a însoțit-o până în fața ușii de la intrare. Și încă și mai mult când i-a dat drumul la mână și n-a manifestat nici cea mai mică intenție de a o săruta. Mângâierea din ochii lui era de-ajuns.

– Se poate să pornim mai devreme duminica viitoare ? întrebă Richard.

– La ce oră ?

– La opt e bine ?

– O să fiu gata. Şi... mulţumesc pentru ziua aceasta minunată !

– Eu îţi mulţumesc ! spuse el blând, şi lăsând-o cu un zâmbet care n-avea s-o mai părăsească toată săptămâna următoare.

Ziua petrecută pe Hawkesbury River a fost tot atât de minunată, plină de râsete şi voie bună ! Au pescuit cu undiţa, din barcă, şi au prins o găleată de albitură – Molly era triumfătoare, fiindcă ea prinsese peştele cel mai mare, iar Richard a luat-o puţin peste picior („ştii tu cum e cu bafta începătorului !"), dar părea realmente bucuros s-o vadă bine dispusă. Niciodată nu fusese Molly mai relaxată în prezenţa unui bărbat !

Îl găsea încă şi mai atrăgător, în tricou şi pantaloni scurţi. Nu-şi putea stăpâni privirile să nu alunece din când în când peste musculatura puternică a braţelor şi picioarelor, peste pieptul larg şi stomacul fără pic de grăsime, întrebându-se cum s-ar simţi oare în îmbrăţişarea lui ?... Gândul acesta o tulbura, dar şi mai tare o speria intensitatea lui.

Richard n-a îmbrăţişat-o. A păstrat o distanţă grijulie între ei, şi de fiecare dată când o atingea, nu exista nici o notă de intenţie erotică

în atitudinea lui. Şi totuşi, Molly era conştientă că Richard se controlează – nu că n-ar fi dorit-o, ci dimpotrivă, momentele de tensiune iute stăpânită îi demonstrau că îşi menţine dorinţa sub control. Dar a pretins că nu observă aceste momente, fiindcă era mulţumită cu felul în care evolua relaţia lor. Îi convenea mai mult să amâne elementul sexual, care o va forţa inevitabil să ia o decizie pentru care încă nu se simţea pregătită.

În a treia duminică Richard a luat-o pe Molly la hanul Berowra Waters, să mănânce de prânz. Bucătăria de-acolo era renumită în toată Australia, iar împrejurimile de-a dreptul splendide. Hanul fusese clădit pe o insulă izolată, unde se putea ajunge doar cu bacul. Mâncarea fusese excelentă, iar compania lui Richard, tot ce şi-ar fi putut dori Molly !

A insistat apoi ca o patra lor ieşire să fie la iarbă verde, iar ea să aducă mâncarea. Richard a dus-o în parcul natural de lângă Wiseman's Ferry, unde se puteau odihni pe malul râului şi-i puteau privi pe curajoşii care făceau schi pe apă. Era o zi caldă, şi au mâncat în tihnă, fără să se grăbească. Richard arăta obosit, şi Molly îi ordonă să se întindă pe pătură şi să tragă un pui de somn, insistând că era perfect mulţumită să stea şi să privească măiestria schiorilor.

– Stau aşa de puţin timp cu tine, că nu vreau să-l risipesc dormind ! protestă el.

– Richard, te rog. Mă simt destul de vinovată că trebuie să vii cu avionul înapoi la Sydney, doar ca să mă scoți pe mine din casă! Crezi că se termină cu cazul tău săptămâna asta?

– Da. Încă două-trei zile, și le-am pus cap la cap pe toate. Dar de ce să te simți vinovată? Fac exact ceea ce vreau să fac.

Se întinsese pe pătură, dar sprijinit într-un cot, în spatele ei. Era dificil de răspuns la întrebarea lui, și Molly rămase gânditoare, fără să se întoarcă spre el. Mângâierea ușoară ca fulgul pe brațul ei o făcu să tresară. Se scuturâ de senzația de fior și se uită întrebător la Richard.

Lăsase mâna jos. Pe față i se putea citi o expresie de atenție încordată.

– E tot prea devreme, Molly?

Ea înțelegea la ce se referă – și tulburarea fizică pe care o resimțea, pe care încercase s-o ascundă, nu mai putea fi tăinuită.

– Richard, nu e fiindcă...

Ezita, conștientă cât de vulnerabilă devenise, acum că întrebarea fusese pusă deschis. Richard o trase ușor de braț.

– Hai, vino lângă mine. N-am de gând să te muște. Pur și simplu vreau să nu te mai ascunzi de mine.

Molly se simțea iremediabil țeapănă și stângace, dar îi ascultă rugămintea.

– Nu m-am ascuns de tine ! protestă moale, dar chiar în timp ce vorbea, își ascundea sub perdeaua genelor dese confuzia pe care altfel el i-ar fi citit-o în ochi.

– Molly...

Atingerea degetelor lui pe obraz o forță să-i întâlnească privirea. Îndoiala și teama îi umbreau dorința din inimă. Ochii cenușii străpunseră norul de umbră.

– Vreau să te ating, să te sărut, să te țin în brațe ! Trebuie să fi ghicit deja asta ! Și totuși te ferești mereu, la cea mai neînsemnată aluzie de intimitate. Fii sinceră cu mine : nu există nici o șansă să împărțim sentimentul acesta ?

Rușinea îi ardea obrajii. Fusese foarte răbdător cu ea, și ea primise toate atențiile lui, fără să-i dea încurajarea de care avea nevoie. Murmură, încurcată :

– Îmi pare rău. Am fost o egoistă.

– Nu, să știi că n-am așteptat o răsplată de ordin sexual. Dar nici nu vreau ca relația noastră să rămână veșnic platonică. Așa că... ce facem, Molly ? Ne oprim, sau mergem mai departe ?

– Dacă... dacă vrei tu..., șopti ea, nesigură.

Ochii cenușii îi ironizau blând răspunsul.

– Dar tu, tu vrei ? Asta-i întrebarea !

– Da ! suflă Molly pierit, sperând împotriva evidenței că direcția la care se referea el era cea a căsătoriei, fiindcă acum era absolut sigură că aproape s-a îndrăgostit de omul acesta.

El se aplecă și o sărută, înainte ca ea să aibă măcar timp să se gândească la un protest. Cu o mână îi prinse ușurel capul și îi trase umerii în jos, fără ca gura lui s-o părăsească nici o clipă pe a ei, îngrozitor de dulce și convingătoare – atât de convingătoare, că dorința de a ceda ispitei era mult prea puternică pentru a-i rezista ! Tumultul de senzații pe care Molly îl ținuse cu strășnicie ascuns rupse toate zăgazurile, și răspunse la sărutul lui Richard cu o fervoare care îl luă prin surprindere și pe el.

Îl simți ezitând, apoi constrângerea la care fusese supus dispăru brusc, făcând loc unei pasionate posesiuni a tot ceea ce putea ea să-i ofere. Degetele puternice o strânseră cu sălbatică nevoie, iar bătăile inimii păreau că vor să spargă pieptul larg, ce aproape îi strivise sânii speriați. Molly îl strânse și mai aproape de ea, fără să-i pese de greutatea trupului lui, fără să-i pese de altceva decât de dorința crescândă care cerșea să fie satisfăcută.

Gura lui se desprinse de a ei, lăsând-o să pulseze dureros, iar respirația fierbinte, întretăiată, îi adie obrazul în valuri scurte, neregulate.

– Molly... asta e pentru mine ? Pentru mine ?

Repeta întruna, nevenindu-i să creadă. Ea deschise ochii, care n-aveau în ei nici o picătură de prefăcătorie, nici un văl de ipocrizie, doar o reflexie limpede a sentimentelor care

ardeau înăuntrul ei. Nu înțelegea întrebarea lui. Se uita la el, simplu, întrebându-se de ce oare încruntarea de pe fața lui, de ce îndoiala din ochi ?... Ce altă dovadă mai voia, în afară de ceea ce-i dăduse, fără nici o reținere ?!

El suspină greu, și în ochi îi apăru o neașteptată tandrețe.

— Oare de ce-am așteptat atât de mult ? cugetă cu voce tare, dându-i la o parte părul de pe tâmple.

Ea simți că are s-o sărute din nou și intră în panică.

— Richard...

— Mmm ?...

Gura lui era și mai aproape.

— Richard...

Întrebarea care persistase tot timpul în minteg ei trebuia pusă acum, înainte ca ea să-și piardă iar controlul.

— Nu vreau să am o relație amoroasă cu tine.

Nu fusese mai mult de-un suspin răgușit, zgâriindu-i gâtul ca un nod de emoție colțuros, și ochii ei cerșeau o negație din partea lui.

Richard se încruntă.

— Spune precis ce ai de spus, Molly.

Ea oftă și își expuse iar vechile răni la lumină.

— Mi s-a părut că sunt iubită de doi bărbați până acum, Richard. I-am crezut pe amândoi. Dar ei nu m-au iubit. Nu le-a păsat de ce se

întâmpla cu mine. Singurul lucru de care le-a păsat a fost să obțină ceea ce doreau de la mine.

Respiră adânc, apoi continuă, vărsându-și sacul cu francheţe :

– Știu că mă dorești. Iar eu... îmi placi foarte mult. Îmi place să fiu cu tine. De aceea am preferat să... să nu te încurajez. Pentru că nu voiam ca prietenia noastră să se sfârșească. Dar dacă tu vrei o relație amoroasă, atunci se va sfârși acum. Acum și aici. Înainte ca eu să mă leg prea tare de tine. Așa că te rog... fii sincer cu mine.

El oftă greu și se lăsă pe spate, separându-se astfel de Molly atât de brusc încât o făcu să-i treacă un fior înghețat prin inimă. Privirea îngustată părea că nu se poate desprinde de pe apa râului, iar tăcerea lui era atât de grea că devenea insuportabilă. Molly se ridică în capul caselor și se întoarse cu spatele, ca să nu trebuiască să vadă hotărârea de pe fața lui. Smulse un fir de iarbă și începu să-l rupă cu degete tremurătoare.

– Te-am prevenit, îți amintești ? Chiar din prima seară..., șopti amărâtă.

– Există un lucru care se cheamă dorință reciprocă, Molly. Nu e vorba de nici o înșelătorie. Dai și primești.

N-avea ce să-i răspundă. Pur și simplu, ea nu voia sex fără obligații, indiferent ce pledoarie ar fi ținut el.

— Da, te doresc. Am crezut, când mi-ai răspuns la sărut, că şi tu mă doreşti. Nu pot să mă opresc din a te dori. Nu pot să pocnesc din degete şi să fac să dispară sentimentul. Pot să-l ţin sub control, dar nu văd de ce-aş face-o, dacă şi tu mă doreşti. Nu-ţi cer să te repezi în pat cu mine, Molly. Nu-ţi cer să-mi fii amantă. Doar să-mi răspunzi sincer, ca să ştiu unde naiba sunt în povestea asta cu tine ! M-ai făcut să cred până acum că în ochii tăi sunt un nenorocit de eunuc !

Frustrarea ţinută în frâu din vocea lui o făcu să se foiască, stânjenită. Cu disperare, încercă să-i explice :

— Îmi pare rău. N-am vrut să te fac să simţi aşa. Am vrut doar să nu fiu pusă sub presiune !

— În regulă ! spuse Richard, după o lungă pauză. Asta pot să înţeleg. Dar ce aştepţi de la mine acum ? Să-ţi propun căsătoria, ca să mi se permită accesul în preajma ta ?

Pusă problema astfel, Molly ştia că atitudinea ei era iraţională, iremediabil iraţională. Dar ştia şi că e iremediabil vulnerabilă la atingerile lui, şi nu voia să fie rănită din nou. Pe de altă parte, era clar că dacă nu va risca, nu exista nici o şansă de a-şi construi vreodată un viitor lângă Richard. Lacrimi de disperare îi ardeau ochii, în timp ce se hotăra să ia o decizie. Înghiţi greu, luptând să-şi ascundă nefericirea.

– Nu... Nu, nu trebuie să faci asta.

Din nou se lăsă o tăcere chinuitoare. Mâna lui îi atinse umărul, se făcu căuş în jurul lui, îl prinse cu hotărâre. Molly se scutură de-un fior. Mâna continua să-i frământe uşor carnea moale, şi fără să mai opună nici un pic de rezistenţă, Molly se lăsă în voia soartei. Îl voia pe Richard. Poate chiar îl iubea. Indiferent ce se va întâmpla, voia să continue să-l vadă.

– Molly, nu-mi place să vorbesc cu spatele tău ! spuse el blând.

Ea clipi des, străduindu-se să-şi stăpânească lacrimile, apoi se răsuci lent spre el, sprijinindu-se într-un cot. El întinse mâna şi o prinse de bărbie.

– Uită-te la mine.

Molly îşi ridică genele grele şi întâlni o privire încărcată de compasiune.

– Ştiu că ai fost rănită. Nu pot să dau timpul înapoi şi să te feţesc de lovituri. Nu pot nici să dau timpul înainte, ca să-ţi spun ce-o să fie. Nu ştiu dacă va exista un viitor pentru noi amândoi, împreună. Începusem să mă îndoiesc de asta, până acum câteva minute... Depinde foarte mult de tine, Molly. Am nevoie de încrederea ta. Nu putem merge mai departe fără asta. Vrei să petreci duminica viitoare la mine acasă ?

La el acasă. În dormitorul lui, poate ? Molly respinse gândul nedrept, chiar în clipa când pornise să se nască în mintea ei. Richard fuse-

se totalmente sincer cu ea şi deschis. Nu o înşelase cu nimic. N-avea nici un motiv să nu se încreadă în el. Propunerea lui era absolut rezonabilă.

– Bine. În regulă.

Mâna de sub bărbie alunecă şi-i cuprinse obrazul, oprindu-se acolo pentru câteva secunde. Pe dinăuntru, Molly devenise toată o masă amorfă şi tremurătoare de dulce aşteptare... Mâna se desprinse şi căzu alene pe pătură, iar Richard îi zâmbi încurajator.

– Foarte bine. Acum măcar ştim cum stăm... şi că ne îndreptăm spre ceva !

N-a mai sărutat-o. I-a povestit despre casa lui, o vilă renovată din zona Woolhara. Încet-încet, tensiunea emoţională a lui Molly s-a topit, şi la sfârşitul după-amiezii era suficient de relaxată ca să fie în stare să vorbească normal. Ba chiar să şi râdă. Richard a condus-o apoi acasă, ca de obicei. Tot ca de obicei, a escortat-o până în faţa uşii şi i-a mulţumit pentru ziua petrecută împreună.

– Săptămâna viitoare o să înotăm, o să lenevim la soare lângă piscină şi o să-ţi pregătesc un grătar pe cinste ! spuse Richard, aşa, parcă într-o doară.

– Sună grozav ! răspunse Molly, cu un surâs de uşurare.

Fără dormitor. Richard îi povestise că piscina lui ocupa aproape toată curtea din spate, nu mai mare decât o batistă, dar din moment

ce toate vilele învecinate aveau vedere spre curte, e puţin probabil că o să încerce s-o seducă tocmai acolo.

– La nouă dimineaţa e bine ?

– Perfect !

Nu observase mâna ridicându-se. Dintr-odată, alunecase uşor în spatele ei, prinzând-o blând de ceafă, iar celălalt braţ îi cuprinsese talia, atrăgând-o spre el. Îl auzi murmurând : „Nu vreau doar o strângere de mână, Molly !", apoi o sărută îndelung, modelându-i trupul întreg după al lui, şi nimic altceva nu mai conta, decât pasiunea caldă a gurii lui şi forţa posesivă a îmbrăţişării lui şi apăsarea masculină a trupului lui, invitând-o să se supună.

Răspunsul ei instinctiv se topea parcă într-o mare de emoţii fără nume... Molly habar n-avea cam cât să fi durat sărutul lor. Iar când a luat sfârşit, într-un târziu, simţea că-i tremură genunchii.

Zâmbetul lui Richard trăda o imensă satisfacţie.

– Nu mă deranjează deloc să mă întorc la Melbourne, cu amintirea zilei de azi ! La revedere, Molly !

Îi atinse obrazul de rămas bun şi se pierdu în întuneric, lăsând-o în ceaţa călduţă a senzualităţii trezite la viaţă.

CAPITOLUL OPT

A trebuit ca Molly să facă un mare efort de voință ca să-și adune forțele pentru întâlnirea cu Beth. Pe tot parcursul ultimelor săptămâni nu dăduse nici un fel de importanță scepticismului manifestat de prietena ei — privind „legăturile primejdioase", în general —, declarând că Richard este un adevărat gentleman. Iar acum își repeta din nou că Richard continua să fie un gentleman. Mă rog, unul puțin mai... tulburător.

Ar fi fost greu să obiecteze împotriva sărutărilor lui, din moment ce răspunsese la ele cu atâta ardoare — și, în mod sigur, n-ar fi putut spune că s-a arătat prea îndrăzneț! Plus că avea dreptate. Nici o relație de felul acesta nu putea rămâne statică. Ori se dezvoltă mai departe, ori își pierde orice interes, din lipsă de stimulent.

Păși în casă pregătită să descurajeze orice tentativă de persiflare din partea lui Beth, dar intrarea nu-i fu întâmpinată de nimeni. Casa era cufundată în tăcere și întuneric — și părea

straniu de pustie. Molly se încruntă. Nu era în stilul lui Beth, să iasă seara în oraş. La ora asta, duminica, se uita invariabil la programele de actualităţi ale televiziunii. Îndrăzni să strige, nu foarte tare :

— Beth ! Beth, eşti acasă ?

Nici un răspuns. Deodată, îi trecu prin minte că prietena ei s-ar putea să sufere iar de una din teribilele migrene care-o chinuiau din când în când. Deschise foarte încet uşa de la dormitorul lui Beth şi aruncă o privire înăuntru. Silueta făcută ghem în pat părea să-i confirme supoziţia. Şopti :

— Beth ! Ai adormit ?

— Nu !

Răspunsul sunase îmbufnat.

— Pot să te-ajut cu ceva ?

Tăcere. Apoi, încet şi căznit, silueta ghemuită porni să se ridice, trecându-şi picioarele peste marginea patului.

— Nu, nu te ridica ! protestă Molly repede. Îţi aduc eu tot ce-ţi trebuie !

Ignorând oferta, Beth se sculă în capul oaselor şi-şi prinse capul între mâini. Mormăi cu glas stins :

— N-am nimic, lasă... Sunt bine.

— Ba nu eşti bine deloc, după părerea mea !

Îngrijorată, Molly pipăi cu mâna peretele, în căutarea comutatorului.

— Nu, n-aprinde lumina !

Prea târziu. Molly se holbă îndelung la fața scăldată în lacrimi a lui Beth, până să aibă prezența de spirit de a stinge la loc lumina. Stânjenită, îngăimă :

– Iartă-mă. Nu mi-am dat seama. Îmi pare rău.

– Nu contează, lasă... Oricum simt nevoia să vorbesc despre asta... și probabil o să-ncep iar să bocesc. Vrei să faci un ceai ? Până atunci eu mă duc să mă spăl puțin pe față.

– Ești sigură că te descurci singură ? întrebă Molly, neliniștită.

– O să supraviețuiesc ! Hai, du-te !

Molly se simțea teribil de agitată din cauza profundei depresiuni nervoase a lui Beth. Era limpede că prietena ei plânsese ceasuri întregi. Poate cauza trebuia căutată în duminicile lungi pe care Molly le petrecea cu Richard, sau în teama că afacerea lor va scăpăta, odată cu plecarea lui Molly – în cazul în care se hotăra să se mărite. O neplăcută senzație de vinovăție începu să-i roadă inima, în timp ce pregătea ceaiul și punea niște pâine în prăjitorul electric – probabil că sărmana Beth nu mâncase nimic toată ziua !

Beth intră în bucătărie și se așeză la masă, rezemându-și capul de-o mână. Expresia de pe fața ei, complet stoarsă și descurajată, nega orice interes față de mâncare, dar Molly se încăpățână să împingă spre ea farfuria cu pâine prăjită și cana cu ceai. Beth îi mulțumi, dar nu

se atinse de ele. Într-un târziu, când Molly credea că n-o să mai reziste neliniștii care-o ținea ca pe ace, porni să se confeseze, cu o voce obosită :

— A venit cineva astăzi și mi-a dat... mi-a dat o scrisoare de la Brendan.

— De la Brendan !

Molly rămăsese cu gura căscată. Nici prin ap nu-i trecuse că soțul lui Beth ar putea fi cauza necazului ! Cei doi ani care trecuseră îl mpinseseră de-a binelea în uitare !

Beth îi aruncă o privire jalnică.

— Da, și pentru mine a fost un șoc. Tipul era din Noua Zeelandă, venit aici în vacanță. Brendan l-a rugat să mă găsească, să vadă dacă sunt bine și să-mi dea scrisoarea.

— Brendan e în Noua Zeelandă ?

Beth confirmă din cap.

— Da, acolo s-a dus când... când a fugit de-acasă. N-a fost din cauza altei femei, Molly ! Pierduse la curse. Din cauza asta nu mai rămăsese nici un ban. Și era urmărit. Agentul de pariuri își pusese gorilele pe urmele lui, ca să recupereze banii pe care-i datora Brendan.

— Dar de ce nu ți-a spus ? izbucni Molly, inciudată. De ce-a trebuit să plece fără un cuvânt ?

Lacrimi fierbinți umplură ochii lui Beth.

— Îmi promisese că n-o să mai joace niciodată. S-a mai întâmplat o dată să piardă tot... înainte... dar tatăl meu ne-a scos din bucluc și

Brendan a jurat că n-o să mai parieze niciodată. A promis că n-o să mai joace decât pe banii primiți ca bacșiș la restaurant, dar... e ca o febră, ca o boală la el, să parieze... și până la urmă s-a întâmplat din nou.

Suspină abătută, apoi continuă :

— Întotdeauna își spunea că următorul pariu o să fie „marea lovitură", care o să-l scoată din găleată și-o să-l pună iar pe picioare ! Numai că... n-a fost să fie așa, a pierdut din nou, n-a putut să plătească la timp și a fost amenințat. I s-a părut că e mai sigur pentru mine, dacă nu știu unde se află. Și s-a gândit că... o s-o duc mai bine fără el.

Ridică spre Molly doi ochi plini de amărăciune.

— Uite-așa e Brendan ! Exact stilul lui de a gândi : prea vinovat ca să-și asume greșelile, și prea rușinat, ca să-mi ceară să împart cu el necazurile. Era așa de încordat, în ultimele câteva luni, așa de închis în sine ! Voiam să fac un copil, dar nici n-a vrut să audă ! Am crezut, atunci, că e vorba de altă femeie. Nici nu mi-a trecut prin minte adevăratul motiv, mai ales după ce-mi promisese, îi promisese și tatălui meu... Fusesem atât de sigură că n-o să mai joace niciodată !

— Și-acum ce-ai de gând ? De ce ți-a scris ?

Un val de incertitudine umbri privirea lui Beth.

– Vrea... vrea să... mă întreabă dacă există vreo şansă să-l iert !

– Şi există ?

Lacrimile ţâşniră cu putere, inundând obrajii palizi ai lui Beth.

– Nu ştiu ! Nu ştiu, Molly, de unde să ştiu ?

Îşi îngropă faţa în mâini şi izbucni în suspine. Umerii i se zguduiau de plâns, cu toate că încerca din toate puterile să-şi ţină firea.

– Doi ani... au trecut doi ani... deşi mă doare sufletul, ştiu că... ştiu că e mai bine... e mai bine fără el !

Molly aşteptă să se potolească suspinele. Cu mintea călători înapoi, de-a lungul celor doi ani de existenţă fără Brendan, în care Beth nu ştiuse altceva decât muncă, şi iar muncă. Da, existase satisfacţia lucrului bine făcut, şi a rezultatelor frumoase, dar nimic altceva. Nici un pic de dragoste, nici un pic de căldură, nici un pic de veselie... nici un hohot de râs fericit ! Roasă pe dinăuntru de o durere fără leac, Beth nu mai avea ce să ofere nici unui alt bărbat. Nici măcar nu-i trecuse prin cap să divorţeze, după trădarea lui Brendan. Şi nu va avea niciodată copii. Nu, asta nu era viaţă. Cel mult: existenţă.

Văzând că s-a liniştit, în sfârşit, întrebă cu blândeţe :

– Chiar te simţi mai bine fără el ?

Beth ridică doi ochi plini de durere.

– Cum poți să spui asta, Molly ? Doar ai fost aici...

– Da, dar înainte... înainte l-ai iubit, Beth ! Când v-am cunoscut prima dată, pe amândoi, credeam că sunteți un cuplu fericit.

– Dar și-a călcat promisiunea și-a fugit, lăsându-mă săracă lipită !

– Știu.

Nu, nu se putea trece cu vederea lucrul îngrozitor pe care-l făcuse Brendan : să părăsești fără un cuvânt femeia pe care toți credeau c-o iubești, soția care ți-a stat alături cu loialitate de fiecare dată când ți-a fost greu !

– Cum aș putea să-l mai cred vreodată ?

Era un strigăt venit din inimă, căruia Molly nu putea să-i răspundă.

– Nu știu, Beth. Poate că n-ai să reușești să mai ai încredere în el, dar asta nu înseamnă că nu se poate să fiți din nou fericiți împreună. Un anume gen de fericire, desigur, dar... oricum, e mai bine decât nimic. Fără el n-ai fost deloc fericită.

– Cum aș fi putut să fiu, după tot ce mi-a făcut ?

Molly încercă să apeleze la simplitatea calmă a bunului simț comun :

– Cred că trebuie pur și simplu să faci comparație, Beth. Care viață e mai bună... una fără el, sau una cu el ?

Era chiar decizia pe care ea însăși o luase în această după-amiază, dacă să ducă mai de-

parte o existență sterilă, sau să riște o nouă lovitură, în speranța de a câștiga iubire. Richard nu făcuse nimic care s-o rănească. Dimpotrivă, îi înțelesese atitudinea defensivă. N-avea nici un motiv să nu se încreadă în el.

Beth avea toate motivele să nu se încreadă în Brendan, și cu toate astea... poate că de data asta își va respecta promisiunile și vor putea încerca să ia de la capăt căsnicia lor. Dacă Beth nu încearcă, măcar, nu va ști niciodată ce s-ar fi putut întâmpla — așa cum și Molly, dacă nu va merge mâră-n mână cu Richard, nu va afla niciodată dacă relația lor poate fi transformată într-una durabilă.

Beth oftă din rărunchi, și gura i se strâmbă a ironie amară.

— Îl iubesc și-l urăsc, în același timp. Dar pentru mine n-a existat niciodată alt bărbat, decât el. Ce să fac, Molly ?

— De ce să nu lași o portiță deschisă ? Ai putea să-i scrii, fără să te angajezi în nici un fel, fără să iei nici o decizie definitivă. Spune-i că n-ai nimic împotrivă să vă întâlniți și să stați de vorbă. Dacă te vrea, o să vină aici și atunci ai să-ți poți da seama ce anume simți cu adevărat.

Beth dădu din cap de câteva ori, convinsă.

— Da. Da, ai dreptate. Așa am să fac. Dacă vine, înseamnă că... mă rog, înseamnă ceva, nu ?

Sărmanul firicel de speranţă ce pâlpâia în ochii înroşiţi de plâns o mişcă pe Molly până la lacrimi. Înghiţi greu, luptând cu nodul ce i se pusese în gât, şi o sfătui cu blândeţe pe Beth, conştientă că exact în momentul în care vorbea ea însăşi era pe cale să ia o decizie :

— Cred că n-ai nimic de pierdut, scriindu-i. Dacă ţi se pare că merită înceroat, eu zic s-o faci.

Beth îşi netezi părul cu mâinile şi se ridică în picioare.

— Mă duc să scriu o scrisoare. Exact asta o să fac ! Mulţumesc, Molly !

In următoarele câteva zile, Beth a fost atât de nervoasă şi de distrată, încât Molly a început să se îndoiască de-a binelea că sfatul pe care i-l dăduse fusese cel bun, dar joi seară Brendan telefonă din Noua Zeelandă, şi toate temerile s-au risipit ca fumul. Dintr-odată, Beth devenise altă persoană : tânără, strălucitoare, plină de viaţă !

— Ia avionul sâmbăta asta, iar duminică vine să mă vadă ! anunţă cu o fericire nebună în glas, care contrazicea total ura declarată cu doar câteva zile înainte.

Până duminică dimineaţă, dispoziţia lui Beth oscilase permanent între exaltare şi sfâşietoare incertitudine, dar, odată sosită ziua, era ca o adolescentă pregătindu-se pentru prima întâlnire : ce să îmbrace, cum să arate, ce să spună, până şi cum să-l întâmpine. Molly încerca-

se s-o potolească, dar era o treabă imposibil de realizat – mai ales că şi ea era intens preocupată cum să se pregătească pentru ziua ce avea s-o petreacă împreună cu Richard.

Se hotărâse să îmbrace costumul de plajă – hm, oarecum „săritor în ochi"... – pe care şi-l cumpărase la Surfers' Paradise. Fusta lungă, care se înfăşura în jurul mijlocului, avea un imprimeu geometric deosebit : romburi de culoarea smaraldului, care mergeau în degradé până la albastru azuriu şi violet. Tunica fără mâneci cobora până la jumătatea coapsei şi putea fi purtată împreună cu fusta, sau ca acoperământ pentru costumul de baie din două piese cu acelaşi model. Molly fusese atât de încântată de achiziţia ei, încât îşi cumpărase şi o pereche de sandale verzi, asortate.

La nouă fără un sfert se auzi soneria.

– Cine să fie ? Richard ? întrebă Beth, neliniştită.

Molly ridică din umeri.

– Nu, e prea devreme. Tu pe la ce oră îl aştepţi pe Brendan ?

– Nu ştiu. Nu m-am gândit să-i dau o oră anume. Am zis duminică dimineaţă.

– Bun, atunci te duci tu să deschizi, sau mă duc eu ?

Agitată toată, ca o pasăre care nu-şi mai găseşte cuibul, Beth îngăimă :

– Ăăă... du-te tu, Molly ! Eu tocmai voiam să pun de-un ceai !

După care își luă picioarele la spinare și dispăru cât ai zice peşte în bucătărie.

Molly clătină din cap, întrebându-se dacă s-o lase singură pe Beth, în caz că la uşă era Richard. Se vedea clar că curajul prietenei sale începuse să scadă. Dar dilema se rezolvă de la sine, când deschise uşa : Brendan tocmai dădea să arunce un buchet de margarete în spatele tufei de camelii de lângă poartă. Auzind-o, întoarse spre ea o faţă de om chinuit, dar care se lumină imediat, văzând-o. Era mult mai slab decât şi-l amintea Molly. Mustaţa îngrijită dispăruse, iar cămaşa sport cu mâneci scurte dădea la iveală o pereche de braţe bronzate şi cu tendoanele ieşite în relief, de om care munceşte din greu în plin soare. Şi chipul îi era înnegrit de soare, bătut de vânt şi parcă mai bătrân ; încă atrăgător, dar cu un aer de maturitate care înainte îi lipsea complet. Cei doi ani nu trecuseră prea uşor peste Brendan.

– Bună, Molly ! zise, cu o voce emoţionată. Ăăăă... Beth e acasă ?

– Da. E înăuntru. Margaretele astea sunt pentru ea ?

Observând parcă abia acum că ţine sărmanele flori atârnate ca pe-o găină moartă, îşi apropie braţul de corp şi zise, grimasând :

– M-am gândit că... ştii, lui Beth i-au plăcut întotdeauna margaretele. Deşi... poate că buchetul ăsta arată cam... meschin.

Ridică o privire încărcată de anxietate.

— Ar fi trebuit să-i cumpăr trandafiri...

Molly îi zâmbi cu înțelegătoare simpatie.

— Nu cred că ai dreptate. Intenția e aceea care contează. Hai înăuntru ! Beth s-a dus să facă un ceai.

— Am ajuns prea devreme ?

— Nu.

Dimpotrivă, cu doi ani prea târziu, cugetă Molly cu amărăciune, dar nu dădu glas gândului. Întâlnirea aceasta o să fie de-ajuns de grea pentru amândoi.

Brendan încă ezita. Mărturisi copleșit :

— Nu știu ce să-i spun, Molly !...

— Lasă, găsești tu ce să-i spui. Principalul e că ești aici. Hai, vino înăuntru, Beth te așteaptă.

Îl prinse de braț. Brendan se încordă de spate și păși în hol.

— Mergi drept înainte ! îl instrui Molly și apoi strigă : Beth, e Brendan !

Cei doi se întâlniră față în față în camera de zi. Molly nu-l urmă pe Brendan înăuntru, dar grijile pe care și le făcuse, în dorința ca această revedere să devină una fericită, o făcură să rămână în prag, așteptând să vadă dacă primele momente se vor dovedi de bun augur.

Nici unul din ei nu se grăbi să vorbească. Stăteau încordați, cu buzele strânse, cercetându-se din priviri. Parcă temător, Brendan îi întinse margaretele. Mărul lui Adam i se mișca

în sus și în jos, convulsiv, dar nu era în stare să scoată nici un sunet.

Beth luă florile. Le privi lung, cu luare-aminte. Rupse încet o petală. Amândouă mâinile îi tremurau. Ridică privirea, și ochii îl înotau în lacrimi. Spuse cu o voce înecată :

– Ai ținut minte...

– Beth ! explodă Brendan, nemaiputând să se stăpânească. Doamne Dumnezeule ! Nu plânge, te rog ! Te rog...

Întinse instinctiv mâinile spre ea. Încă un pas, și acum o strângea în brațe mai s-o înăbușe, în timp ce palmele îi alunecau pe fața ei, pe cap, pe umeri, în încercarea oarbă de a-i aduce mângâiere. Și el închisese ochii, strângând tare din pleoape, dar lacrimile îi izvorau pe la colțuri, prelingându-i-se pe obraji.

Molly se întoarse încet și plecă. Fără să facă zgomot, își luă geanta din dormitor și ieși din casă. Inspiră adânc, ca să alunge senzația de sufocare și nodul ce-i stătea în gât. Richard tocmai cobora din luxosul său Porsche. Chiar și prin ceața lacrimilor, lui Molly îi apărea minunat !... atât de drept și de puternic... și, mai ales, atât de demn de încredere !

Alergă în josul aleii ca să-i iasă în întâmpinare. Spre marea lui surpriză, își trecu brațele pe după gâtul lui și-i plantă câte un sărut pe fiecare obraz. Revenindu-și repede, Richard o cuprinse pe după umeri, într-o desfătătoare îmbrățișare posesivă și surâse fericit – până

ce observă aburul de lacrimi din ochii ei.

– Hei ! Ce faci, plângi ?!

– Nu, nu plâng ! negă Molly, surâzând şi ea, ca să-i demonstreze că nu minte. Pur şi simplu sunt fericită.

– Fericită că mă vezi ? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

– Da... şi nu.

Richard se încruntă, dar se vedea că vrea doar s-o tachineze.

– Nu mă interesează partea cu „nu".

– Hai să mergem, şi pe drum îţi povestesc tot.

Vru să se tragă din braţele lui, dar el o ţinea strâns.

– Ei, stai puţin ! Adică se întâmplă un miracol, şi tu vrei să-ţi dau drumul aşa, doar cu un ţocăit din vârful buzelor, pe obraz ?! Hai să facem treaba ca lumea !

Şi o sărută pe gură, temeinic, total nepăsător la faptul că se aflau în stradă. Molly simţi că i se accelerează pulsul, şi, în momentul când Richard hotărî că evenimentul fusese suficient sărbătorit, obrajii îi ardeau ca focul. Mângâindu-i cu privirea ochii înrouraţi, îi atinse blând, cu vârful degetelor, obrazul înfierbântat. Zâmbind, spuse tandru :

– Hai, e timpul să mergem.

Deşi se simţea încă ameţită, Molly aprobă :

– Da, cred că e cazul să plecăm.

El râse şi-i făcu vânt în maşină, apoi ocoli repede, cu paşi mari, prin spatele maşinii, nerăbdător să urce la volan, lângă ea. Porni motorul cu juvenilă exuberanţă şi iată-i în sfârşit plecaţi !

– Acum poţi să-mi spui ce vânt a adus „bine venitul bun venit" cu care m-ai întâmpinat ! o tachină Richard.

– Păi... eram bucuroasă să te revăd.

– Bine, asta o consider ca şi dovedită. Şi pot să spun că şi eu sunt la fel de bucuros.

Molly râse stingherită, dar preaplinul emoţiilor încercate n-o lăsa să ţină isonul tachinerii-lor lui Richard.

– Tocmai am fost martoră la ceea ce sper să devină un final fericit pentru Beth şi Brendan.

– Brendan ? Soţul fugit de-acasă ?

Molly confirmă din cap.

– Dar să ştii că se iubesc cu-adevărat ! A fost o scenă absolut emoţionantă, când a venit Brendan, de dimineaţă ! Aşa, ca o revelaţie : să vezi ce înseamnă de fapt dragostea. Pot să spun cu mâna pe inimă că nimic n-a mai contat, decât faptul că erau iar împreună. Ţi se rupea sufletul, să-i vezi, dar în acelaşi timp era minunat !

Îi povesti tot ce se întâmplase de la sosirea ei acasă, în duminica anterioară, şi până azi, iar Richard o asculta cu un aer de înţelegere şi simpatie pe care Molly îl găsi înduioşător.

– Şi acum crezi că vor trăi împreună fericiţi, până la adânci bătrâneţi ! conchise el, nu fără maliţie.

Molly îi aruncă o privire sardonică.

– Ei, chiar aşa de naivă nu sunt ! Îmi imaginez că n-o să fie chiar ca-n poveşti, dar cred că Brendan s-a simţit tot atât de nenorocit fără Beth, cum s-a simţit şi ea fără el. Au nevoie unul de altul şi se iubesc. Dacă Beth o să controleze singură partea financiară, astfel încât să se simtă în siguranţă, atunci cred că vor putea să-şi pună din nou căsnicia pe roate.

– Te-ai gândit că asta te va afecta, într-un anume fel, şi pe tine ?

Privirea lui o măsurase repede şi ager, timp de câteva secunde.

– Pe mine ? se încruntă Molly. Ce vrei să spui ?

– Dacă Beth pleacă în Noua Zeelandă, cu Brendan, ai să rămâi fără asociată. Reconcilierea asta a lor nu e chiar în interesul tău !

– Cum poţi să spui aşa ceva ? izbucni Molly cu aprindere. Nici o afacere nu e mai importantă decât fericirea lui Beth !

Spre surprinderea ei, Richard îi surâse aprobator şi cu căldură.

– Nici n-am afirmat că este. Pur şi simplu m-am întrebat dacă te-ai gândit cum o să te descurci după aceea.

– O să mă descurc ! declară Molly ferm. Întotdeauna mi-am purtat singură de grijă. Beth

poate să plece oricând, cu binecuvântarea mea și toate urările pentru un viitor fericit !

Zâmbetul lui căpătă o notă impăciuitoare.

— Nici nu mă îndoiesc că așa vei face. Dar ce-o să se întâmple cu „Dial-A-Dinner-Party" ?

Molly ridică din umeri.

— Nu știu. O să preluăm mai puține comenzi, bănuiesc. Gina rămâne cu mine, oricum, și orice s-ar întâmpla, e puțin probabil să murim de foame ! Pentru o bucătăreasă bună se găsește întotdeauna o slujbă !

— Hm, nici mie nu mi-ar strica una !

Ochii îi scânteiară strengărește, apoi continuă :

— Accepți și serviciu la domiciliul clientului ?

— Drepturile de exclusivitate se plătesc foarte scump, Richard Pembroke ! îl zeflemisi ea.

— Păi, m-aș aștepta la o reducere pentru beneficii suplimentare ! îi răspunse el voios.

— Ce fel de beneficii ?

— Plăcerea de a lucra pentru cineva care te apreciază.

— A, da ? Și ce forme ia aprecierea aceasta ?

— Știi, am tot visat cu ochii deschiși... ce plăcut ar fi să vin în fiecare seară acasă și să găsesc o cină pregătită de Molly Fitzgerald. Apoi m-am gândit că ar fi cu mult mai plăcut dacă Molly Fitzgerald s-ar aseza și-ar împărți cu mine masa. Și încă și mai plăcut, dacă m-ar întâmpina în prag cu o sărutare... așa cum ai fă-

cut-o tu azi-dimineaţă. Îmi dă speranţe, într-adevăr... şi mă face să cred...

– Cred că ar fi mai bine să încetezi cu visurile ! izbucni Molly.

Un val de sânge îi înfierbântase obrajii şi gâtul. Imaginile evocate de fantezia lui erau o reflectare în oglindă a propriilor ei visuri – numai că ale lui porneau de la o premisă greşită.

Brusc, Richard trase maşina lângă trotuar, opri motorul, îşi desfăcu centura de siguranţă şi, înainte ca Molly să-l poată întreba de ce-a oprit, se întoarse cu faţa spre ea şi declară, plin de convingere :

– Ai dreptate ! Nu-i suficient numai să visezi !

– Richard...

Gura lui se apropie de a ei, atingând-o uşor, cu hipnotică tandreţe.

– Suntem în plină zi, Richard !

– Exact.

O muşcă în joacă de buză, apoi mâna îi alunecă blând prin părul ei şi cu degetul mare începu să-i exploreze lobul urechii.

Molly simţi că pulsul i-a luat-o razna. Mai încercă un ultim protest slab :

– Richard...

– Sunt aici ! murmură el, şi o sărută cu lentă senzualitate, care anula orice alt gând, în afara dorinţei evocate cu atâta siguranţă, iar apoi, după câteva lungi momente, o provocă, cu voce răguşită : Dacă continui să mă săruţi

așa, Molly, o să mă faci să iau amendă pentru parcare neregulamentară !

– Dar nu eu te țin să..., începu ea, apoi își dădu seama că avea o mână în părul lui, și degetele strâns înfipte în șuvițele negre și dese.

Îi dădu repede drumul, rușinată. Ochii cenușii râdeau.

– N-am spus că mă deranjează.

– Și mai zici că ești un jurist care respectă legea !

– Ah, dar mă simt alt om ! suspină el satisfăcut și se lăsă pe spate în scaun. De fapt, niciodată nu m-am simțit atât de plin de viață !

Verva cu care conduse Porsche-ul pe tot restul drumului demonstra cu certitudine o lipsă de griji pe care Molly nu putea nicicum s-o împărtășească.

Se temuse tot timpul că odată ce-i va da „lumină verde" lui Richard, nu va mai exista nici un mijloc de a-l opri. Dealtfel, era și inutil să pretindă că ea însăși ar dori să-l oprească. Nu, ea voia ca el s-o iubească. Voia ca visurile lui să devină realitate, dar cu ea în rol de soție, nu de bucătăreasă. Tot ce putea face, acum, era să aibă încredere că Richard este într-adevăr un om de onoare, fiindcă ea nu se mai simțea în stare să-l refuze, orice ar fi cerut de la ea.

Gândurile îi zburară la Beth, și pentru câteva clipe simți c-o invidiază pe prietena ei. În ciuda traumei pe care Brendan i-o provocase, în

ciuda tuturor suferințelor, nu exista nici un fel de îndoială în sufletul lui Beth că Brendan este al ei și numai al ei, și că, oricâte alte defecte ar avea, trăinicia dragostei lui nu putea fi pusă în discuție. Erau căsătoriți. Puteau să-și construiască un cămin împreună. Puteau să aibă copii. Aveau un viitor.

Molly se uită stăruitor la Richard și-și dori ca și el să preconizeze un asemenea viitor lângă ea.

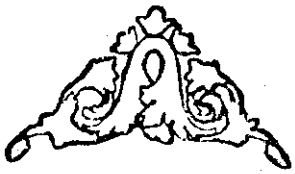

CAPITOLUL NOUĂ

Richard intră cu maşina pe o străduţă îngustă, străjuită de două rânduri de vile cu terase pe acoperiş, ale căror garaje dădeau în stradă. Gardurile erau înalte şi în mod evident nu de aceeaşi vârstă cu casele. La fel şi garajele – era limpede că se cheltuiseră o grămadă de bani pentru modernizarea acestei zone din Woolhara [1]. Richard apăsă un buton de telecomandă, uşa se deschise fără zgomot şi Porsche-ul pătrunse într-un garaj modern şi îngrijit, al cărui perete din fund fusese acoperit cu dulapuri mari. Uşa se închise automat în spatele lor.

– Ce ţii în dulapurile acelea ? întrebă Molly, încercând să-şi mascheze timiditatea acută care-o cuprinsese în momentul când Richard o ajută să iasă din maşină.

– Filtrul pentru piscină, ceva mobilă de grădină, pliabilă, şi scule. Nu că aş fi cine ştie ce

[1] Cartier de la marginea oraşului Sydney, odinioară sărac dar acum locuit de oameni înstăriţi (n. trad.).

mare meșter, dar să bat un cui la nevoie, tot sunt în stare ! Dar tu ? Se poate spune că ai fi mare meșteriță ?

– Sunt în stare să schimb o siguranță sau o garnitură de robinet, dar dacă ai nevoie de tâmplar... îmi pare rău, n-ai nimerit-o cu mine !

Odată ieșită din atmosfera ușor claustrofobă a garajului, Molly reuși să se destindă. Strălucirea soarelui reflectat în apa din piscină o făcu să-și ducă mâna streașină la ochi. Richard o ținea de cealaltă mână, dar senzația plăcută de căldură pe care-o simțea în lungul brațului se afla acum sub control.

Dincolo de piscină, o pergolă acoperită cu viță de vie pornea dinspre casă, acoperind cu umbră două șezlonguri ce păreau foarte confortabile, despărțite de o masă. La stânga lor era o porțiune împrejmuită, probabil un soi de bucătărie de vară, iar la dreapta un grătar portabil, solid dar ușor.

Întrebă, curioasă :

– Inviți des musafiri ?

– Aici nu. Invitațiile de afaceri le rezolv la restaurant sau la club. Acasă nu primesc decât prietenii apropiați.

Molly surâse, privindu-l pieziș.

– Bănuiesc că trebuie să mă simt onorată.

Richard râse, apoi făcu o plecăciune și o invită să treacă prin ușa deschisă :

– Pe tine te voi invita să-mi intri chiar și în bucătărie !

Molly păşi într-o încăpere surprinzător de spaţioasă – impresie accentuată şi de şirul de ferestre care dădeau spre piscină. Podeaua era acoperită cu gresie colorată în mai multe nuanţe, dând senzaţia că ai călca pe pământul gol. O masă şi şase scaune erau aşezate pe un covor mare, moţos, iar totul era despărţit de bucătăria porpriu-zisă – foarte modernă, cu toate facilităţile imaginabile plasate una lângă alta, unitar, formând un adevărat „tablou de comandă" pe perete – de o tejghea din lemn lustruit. Exclamă admirativ :

– Foarte drăguţ !

– Foarte practic, în primul rând. Este reşedinţa unui burlac foarte practic. Două camere sus, două camere jos. Singurul mod de a obţine o cantitate decentă de lumină naturală în fiecare cameră a fost prin dărâmarea câtorva pereţi. Nu pot să sufăr locuinţele mici şi întunecoase !

– Atunci de ce ai ales o casă cu acoperiş plat ? Astea sunt aproape întotdeauna mici şi întunecoase.

Richard râse.

– Asta nu mai e mică şi întunecoasă, acum ! Are mai multă intimitate decât un apartament şi îmi doream propria mea piscină. Poziţia faţă de oraş este suficient de bună, nu foarte departe de tribunal şi nici de birourile mele. Vrei să vezi camera din faţă ?

Molly dădu din cap, temându-se pe jumătate că după aceea o să vrea să-i arate dormitorul. Richard o conduse pe lângă scara interioară – Molly observă că în acoperiș, deasupra etajului superior, fusese practicat un luminator – până în camera de zi, care era foarte atrăgătoare. Ferestrele ocupau toată înălțimea peretelui și, fiindcă dădeau spre stradă, erau acoperite cu draperii maro cu dungi bej. Două canapele cu spetează, îmbrăcate în piele, stăteau față în față, despărțite de o măsuță joasă, pentru cafea. Covorul gros, bej, dădea luminozitate încăperii, iar tablourile de pe pereți îi confereau culoare. Dulapul și etajerele de pe peretele care dădea înspre scară adăposteau o combină muzicală, un televizor, cărți, o colecție impresionantă de benzi audio și diverse piese ornamentale.

Molly remarcă apreciativ :

– Chiar că ți-ai aranjat o locuință confortabilă !

– Hm... uneori mă face să mă simt teribil de singur...

Molly îi aruncă o privire iute, sperând, temându-se, că poate îi va sugera să elimine această singurătate.

El zâmbi.

– Haidem. Mă duc să pregătesc ceva de băut și pe urmă o să lenevim la soare. Ce vrei să bei ?

– Suc de fructe, te rog ! răspunse ea repede, neştiind dacă să se simtă uşurată sau dezamăgită că nu continuase ideea.

Îl urmă în bucătărie şi se uită la el cum pune pe o tavă paharele şi o farfurie cu alune. Pe neaşteptate, el îi sugeră :

– Du-te să te schimbi, dacă vrei. Este o cameră de serviciu, lângă scară.

– Bine, mă duc.

Ştia că mai devreme sau mai târziu tot va trebui să se dezbrace, şi cu cât amâna momentul, cu atât îi va fi mai greu. În mod normal, nici că i-ar fi păsat să apară îmbrăcată doar cu un sumar costum de baie, dar Richard o făcea să fie îngrozitor de conştientă de propriul trup, cum n-o mai făcuse nimeni niciodată.

Camera de serviciu adăpostea un duş, toaleta, o oglindă cu poliţă, maşina de spălat, o chiuvetă şi un uscător. Faianţa verde ca marea şi obiectele de porţelan alb îi dădeau un aer de prospeţime şi curăţenie – o cămăruţă răcoroasă şi plăcută. Molly îşi desfăcu fusta şi ezită îndelung până să-şi scoată şi tunica. Trase afară din geantă câteva agrafe şi-şi prinse şuviţele mai lungi într-un soi de coc lejer la ceafă. Iar când în sfârşit se hotărî să lasă afară, se simţea teribil de dezgolită, atât fizic cât şi pshihic.

Richard se dezbrăcase şi el, rămânând doar în slip de baie, şi tocmai trecea pragul bucătăriei, cu un platou de cartofi prăjiţi în mână.

Privirea lui se ridică către Molly şi, spre intensa ei stânjeneală, Richard se opri ca trăsnit, măsurând-o încet, apreciativ, din cap până-n picioare.

– Te rog, încetează ! Îmi faci pielea ca de găină ! protestă Molly, rugătoare.

El scutură din cap şi zâmbi.

– Ce să fac, nu mă pot abţine ! Eşti al naibii de frumoasă !

– Ba nu sunt deloc ! se apără Molly, cu înverşunare, apoi ţopăi până la cel mai apropiat şezlong, dorindu-şi mai mult decât orice să poată avea la îndemână un cearşaf cu care să se acopere toată. Adăugă, cu nepăsare uşor forţată : Sunt aceeaşi femeie pe care o vezi de nu ştiu câte săptămâni !

Richard se apropie, aşeză platoul cu cartofi prăjiţi pe masă, şi spuse, continuând s-o privească, dar de data asta cu o luminiţă neastâmpărată în ochi :

– Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun că, deşi îţi stă foarte bine în blugi sau în fustă, hainele nu te arată la adevărata ta valoare !

Nici pe tine ! gândi Molly, alunecându-şi privirea pe coapsele musculoase, peste slipul mai mult decât sugestiv, apoi în sus, urmărind V-ul bizar format din cârlionţi negri şi aspri până pe pieptul larg, şi oprindu-se în ochii cenuşii pe care ajunsese să-i iubească. Ciripi voioasă, încercând să ignore bătaia din aripi a fluturilor ce păreau să i se fi cuibărit în inimă :

– Şi tu arăţi destul de mulţumitor, pentru un om al legii !

– A, chestia asta trebuie penalizată ! Crezi că se scapă uşor, când iei în răspăr un reprezentant al Legii ?!

Se aplecă şi o sărută pe nas. Molly inspiră adânc, apoi încercă să-l tachineze uşor :

– Te joci iar de-a judecătorul, da ?

– Iar asta se cheamă ultraj la adresa curţii..., murmură Richard, apropiindu-şi gura de a ei.

Cu mintea aiurea, Molly nu sesiză intenţia lui, până nu se trezi luată de subsuori şi ridicată în picioare, prizonieră a unei îmbrăţişări care-o ădusese cu tot trupul lipit de al lui. Brusc panicată, îşi propti palmele în umerii lui, încercând să-l împingă înapoi şi protestând vehement :

– Nu-i cinstit aşa, Richard !

– Nu, dar îmi place ! răspunse el tărăgănat, iar ochii îi sclipeau cu o căldură ce trimitea valuri-valuri de fiori prin trupul lui Molly.

– Eşti o apariţie atât de înşelătoare, Molly Fitzgerald, care tot apare şi dispare de atâta vreme încât simt nevoia irezistibilă să-mi dovedesc că acum am de-a face cu realitate solidă, şi nicidecum cu visuri !

Realitate solidă ! El asta şi era, fără nici o îndoială : tot numai muşchi puternici, invitând-o să cedeze tentaţiei de a savura masculinitatea pură şi simplă a bărbatului din faţa ei ! Ar fi vrut să-şi treacă palmele peste umerii largi, să

simtă atingerea senzuală a pieptului lui pe pielea ei delicată, să... Doamne sfinte ! Nu se poate să gândească așa ceva ! Nu, trebuie să-l țină departe, până...

— Molly...

Ea ridică ochii, în care se oglindea conflictul dintre precauție și dorință. Un surâs indulgent apăru pe buzele lui Richard.

— Nu te teme. Știu că e prea devreme, dar n-am putut suporta gândul că iar se ridică un zid de reținere în jurul tău ! Vreau să știu ce gândești și vreau să simt ceea ce simți și tu. Așa că dă-ți drumul, Molly ! Ai încredere în mine !

Îi sărută cu blândețe ochii neîncrezători, forțând-o să-și lase pleoapele în jos. Cu un mic suspin tremurat, Molly dezlegă și ultimele fire de slabă rezistență și-și oferi gura spre a fi sărutată. De data asta, Richard nu-și mai reclamă cu pasionată insistență dorința de posesiune, ci mai degrabă se jucă lent și seducător cu simțurile ei, iar Molly era complet hipnotizată de această covârșitoare tandrețe. Buzele fierbinți îi desenau sinuoase cărări pe față, îi explorau scoica delicată a urechii, curba voluptuoasă a gâtului, apoi se întorceau din nou și din nou spre gură, adâncindu-și de fiecare dată posesiunea umedă și caldă, până ce Molly deveni aceea care îl reținea acolo, rugându-se să fie revărsată odată pasiunea flămândă îndelung ținută în frâu !

Cu un braţ o strânse mai aproape, modelându-i trupul ascultător după al lui, iar cu cealaltă mână îi desfăcu părul prins la ceafă, şi dintr-o dată toate zăgazurile se rupseră definitiv ! O sălbatică bucurie începu să pulseze prin vinele lui Molly, incitând-o să răspundă la dezlănţuirea lui instinctuală fără nici o reţinere. Îşi trecu degetele peste muşchii lui încordaţi, în jos de-a lungul spinării, exultând de libertatea aceasta de a atinge, de a strânge în braţe, de a pune semnul propriei posesiuni !

O excita încă şi mai tare să-l simtă înfiorându-se, când îşi înfipse vârfurile degetelor în gropiţele adânci de deasupra feselor. Richard îşi desprinse brusc gura de a ei şi îi apăsă tare capul de umărul lui. Pieptul îi cobora şi se ridica, în ritmul respiraţiei precipitate.

– Molly, e de-adevăratelea ce se întâmplă, nu-i aşa ? Nu numai eu simt... ceea ce simt, nu-i aşa ?

Vocea joasă, răguşită, trăda o notă de profundă încordare.

– Nu, nu numai tu simţi..., oftă Molly, cuibărindu-şi faţa în adâncitura dintre umăr şi gât şi sărutându-l.

Ar fi vrut să se topească toată în el, să intre şi să rămână acolo pe vecie.

– Eşti, fără umbră de îndoială, cea mai afurisit de excitantă femeie pe care am cunoscut-o vreodată ! Foc şi aer, iar acum, foc şi pământ !

Un hohot triumfător de râs îi izbucni din piept, în timp ce-i depărta trupul de al lui, ca s-o poată privi în față. Ochii cenușii radiau de exultantă fericire.

– Nu cred c-am să mă pot sătura vreodată de tine, Molly, dar acum se pare că ar fi mai bine să apelez la cel de-al patrulea element esențial, apa, ca să mă răcoresc, până nu mă tentezi să merg prea departe... Hai, vii să înoți cu mine ?

– Da !

Adevărul era că ar fi făcut orice pentru el... dar acum era bucuroasă de răgazul oferit, chiar dacă trupul tot îi ardea de dorul trupului lui. Nu fusese încă rostit nici un legământ...

Richard o ridică în brațe, de parcă ar fi fost ușoară ca un fulg, făcu câțiva pași și sări în piscină.

– Ah, părul meu ! cotcodăci Molly, alarmată, încercând să se ferească de apa care pleoscăia în jurul ei.

– Nu contează ! râse Richard.

– Mda, bănuiesc că acum nu mai contează..., se resemnă și ea, zâmbind.

Înotând agale, făcură câteva ture de bazin. Richard a avut dreptate să forțeze nota ! gândi Molly, necăjită de propria timiditate. Acum nu se mai simțea stingherită de semigoliciunea ei, nici de a lui. Putea să se uite la el cu plăcere, fără inhibiții prostești, și să se simtă încântată de felul în care și el se uita la ea. Zidul pro-

tector pe care încercase să-l construiască în jurul ei se dărâmase sub asalturile lui hotărâte şi, în loc să se simtă făcută prizonieră, Molly încerca un sentiment de libertate minunat şi ameţitor !

Îi făcu o imensă plăcere să se lase frecată cu prosopul, după ce ieşiră din apă. Richard insistă s-o şteargă şi pe cap, un lucru pe care-l execută cu atâta neîndemânare că până la urmă izbucniră amândoi în râs.

– Lasă, o să învăţ cum se face chestia asta ca lumea ! promise el solemn, şi în inima lui Molly se trezi o nouă rază de speranţă, fiindcă promisiunea sugera un îndelungat viitor de intimitate.

Au lenevit apoi la soare, golind pahare cu suc şi ronţăind alune, discutând alene o groază de subiecte fără nici un fel de importanţă – adevărata conversaţie se desfăşura din priviri, întrebări pline de speranţă care-şi găseau răspunsuri mustind de veselie.

Venind ora prânzului, Richard pregăti cu mâna lui grătare în sos de ceapă, cu o salată fără pretenţii ca „acompaniament", declarând că ar fi încercat ceva mai complicat, dacă nu s-ar fi temut de comentariile critice ale lui Molly. Negă cu înverşunare acuzaţiile de lene şi adăugă, maliţios, că poate băga repede la mixer ceva desert cu fructe, dacă Molly nu era satisfăcută.

Molly era mai mult decât satisfăcută. Îl iubea pe Richard Pembroke. Iubea totul la el : forța, tandrețea, compasiunea, simțul umorului... lista calităților lui părea nesfârșită și nu-i putea găsi nici un defect. Era perfect în ochii ei !

– Știi, deși am vorbit de toate, nu mi-ai povestit niciodată despre familia ta ! spuse Molly, chiar în momentul când gândul acesta i se forma în minte.

Se întorseseră iar pe șezlonguri, ca să-și bea cafeaua de după prânz ; îi aruncă o privire întrebătoare lui Richard, și continuă :

– Mă refer la rudele cele mai apropiate. Eu ți-am spus tot despre ai mei.

Sprâncenele lui Richard coborâră brusc, pentru câteva momente, apoi expresia îi redeveni normală, deși o umbră de neplăcere încă mai stăruia. Răspunse tărăgănat, de parcă l-ar fi tras cineva vorbele din gură cu cleștele :

– Mă gândeam că e un subiect cam... sensibil. N-o mai am decât pe mama... și pe sorămea. Și copiii ei.

Sora lui. Măritată cu Jeremy. Copiii lui Jeremy. Molly înțelese pe loc reticența lui. În prima lor ieșire împreună îi ceruse fără drept de apel să nu-i mai vorbească niciodată despre Jeremy. O neașteptată senzație de teamă îi aduse un nod în gât. Aproape că-l uitase pe Jeremy, care acum nu mai însemna nimic pentru ea, dar scurta lor legătură nu va fi oare un impediment în calea unui viitor comun cu Richard ? Mai mult ca

sigur, va face ca întâlnirea ei cu sora lui Richard să se transforme într-un moment penibil. Dar Jeremy şi Dana locuiesc în Brisbane, îşi aminti Molly, cu arţag. Şi n-are de ce să se simtă vinovată. Nu ea fusese cea care greşise. Cu-atât mai mult ar trebui să abordeze acum subiectul „sensibil". Să-l spună pe nume, cu voce tare, o dată pentru totdeauna !

Zise, cu jumătate de gură, sperând totuşi ca Richard să nu dea înapoi :

— Sora ta trebuie să fie mult mai tânără decât tine, nu ?

— Da, cu opt ani.

Richard îi zâmbise uşurat, de parcă şi el ar fi vrut cu tot dinadinsul să discute această temă delicată.

— Lucrează undeva ?

— Nu. Copiii sunt prea mici. Tracy, care e o fetiţă teribil de dulce, are şase ani, iar Steven trei. Ăsta mic, cel puţin, e un adevărat terorist ! Foarte simpatic, dar şi îngrozitor de neastâmpărat, în acelaşi timp. Dana abia pridedeşte să se ţină după el !

Molly se întrebă dacă nu cumva caracterul hiperactiv al micuţului Steven provocase ceva dispute în familie, dar îşi ţinu gura. Genul ăsta de speculaţie ar fi fost mult prea aproape de „subiectul tabu".

— Dar mama voastră ? Stă şi ea tot în Brisbane ?

– Da. S-a mutat acolo când Dana a născut-o pe Tracy. Şi-i place rolul de bunică. Aici era mult prea nefericită, după ce-a plecat tata.

– Cum adică : a plecat ?

Părea un eufemism cam bizar pentru moarte.

O grimasă ironică îi strâmbă gura lui Richard, şi privirea îi alunecă spre apa cu reflexe argintii a piscinei.

– În cea mai clasică tradiţie a stupidităţii masculine dintre patruzeci şi cincizeci de ani, tatăl meu s-a încurcat cu secretara lui şi a lăsat-o gravidă. Tata avea cincizeci de ani, mama patruzeci şi cinci, iar secretara douăzeci şi patru. Tânăra duduie a venit la mama şi a început să-i plângă pe umăr... deşi oricine şi-ar fi dat seama că e o banală târfuliţă ambiţioasă şi egoistă, capabilă de orice ticăloşie, numai ca să capete şi ea „o bucată de prăjitură", mama a înghiţit toată povestea, cu cârlig cu tot, convinsă că biata fată fusese sedusă şi abandonată. Din orgoliu, nici n-a vrut să-l asculte pe tata, şi a insistat să divorţeze, deşi nici unul din ei nu voia cu adevărat să se despartă.

Amărăciunea din vocea lui o făcu pe Molly să se înfioare. Nici nu-i de mirare că se arătase atât de ostil, când o văzuse prima dată, la Operă, crezând că are de-a face cu altă mică ticăloasă, care destramă familiile altora.

Richard continuă, pe acelaşi ton posomorât :

– Aveam douăzeci de ani, când au divorţat,

iar Dana doisprezece. Din nu știu ce simț al onoarei prost înțeles, tata s-a însurat cu femeia aceea. În mod sigur n-o iubea. Doi ani mai târziu, a murit dintr-un infarct. Nevasta lui s-a întors la părinți, în Perth. Nu i-am mai văzut, nici pe ea, nici pe copil, de la înmormântarea lui tata. Trebuie că are cincisprezece ani acum. Fratele meu vitreg.

Oftă și ridică doi ochi plini de triste amintiri.

– Urăsc divorțurile, Molly. Divorțul le face tuturor viața praf. Mai ales copiilor. Eu eram destul de mare ca să înțeleg ce se întâmplă, dar pentru Dana a fost mult mai rău. I-a zdruncinat din temelii sentimentul de siguranță, iar mama n-a reușit să facă față izbucnirilor ei emoționale. Și ea era într-o continuă depresiune nervoasă. A trebuit s-o susțin eu pe Dana. Eram singurul pe care se putea baza, la care putea apela oricând avea nevoie. Am încercat să-i ofer tot ce avea nevoie. Am fost foarte bucuros pentru ea când... când s-a căsătorit.

Privirea lui Richard se ferise într-o parte, la ezitarea de a pronunța numele lui Jeremy. Molly se încruntă, neștiind dacă o făcuse din considerație pentru ea, sau din dezgust față de bărbatul cu care se măritase sora lui. Molly își dorea să nu-l fi cunoscut niciodată pe Jeremy Lambert. Da, dar atunci nu l-ar fi cunoscut nici pe Richard – iar sprijinul față de soră-sa îi dovedea tăria de caracter. Suspină și luă de jos

ceşcuţa cu cafea. Sorbi o înghiţitură şi se strâmbă : puah, era rece !

– Vrei să-ţi aduc nişte cafea proaspătă ? se oferi Richard instantaneu.

– Nu, mulţumesc.

Îl surâse, el îi întoarse zâmbetul, şi Molly îşi simţi inima uşurată. Gata, îl dăduseră la o parte pe Jeremy. Richard reluă, cu deja familiara inflexiune autoironică în voce :

– Dacă te interesează cu-adevărat familia mea, pot să-ţi arăt un arbore genealogic, în partea lui tata, care merge până în secolul cincisprezece.

– Glumeşti !

– Nţ ! Am şi un strămoş din secolul şaisprezece pe care-l chema Neptune Blood [1] !

– Acum chiar îţi baţi joc de mine. Nimeni nu poate avea un nume ca ăsta !

– Jur că e adevărul adevărat !

– Era pirat, sau ce ?

Îl privea încă sceptică, iar el zâmbi cu o luminiţă jucăuşă în ochi.

– Era preot. Vezi ? Ţi-am spus că mă trag dintr-o foarte lungă linie de oameni evlavioşi.

Molly râse.

– Daa ! Inclusiv hoţi bisericoşi ! E şi ocnaşul trecut în arborele ăsta ?

– Bineînţeles. Face parte dintr-o ramură foarte importantă. O legătură absolut necesară.

[1] Sânge de Neptun (n. trad.).

începuse să-l creadă.

– Tu singur ai făcut toate cercetările ?

– Pentru partea australiană, da, dar am avut nevoie de ajutorul unui genealogist englez, ca să pot merge mai departe. Mi s-a părut o muncă foarte interesantă și incitantă. Realmente fascinantă. Cel puțin pentru mine...

Ultima propoziție o rostise cu sfială, dar Molly se grăbi să-și arate interesul :

– Chiar că sună fascinant ! Mi-ar plăcea să-ți văd și eu hârtiile !

– Ai chef să te miști puțin ? Sunt sus, în biroul meu de la etaj.

Sus. Unde erau și dormitoarele. Dar chestia asta n-o mai speria deloc, acum. Își săltă picioarele peste marginea șezlongului, se ridică sprintenă în picioare și declară :

– Sunt gata !

Richard sări și el în picioare și-o luă de mână.

– Ai citit cartea lui Jane Austen, „Mândrie și prejudecată" ?

– Da. Dar ce-are a face cu arborele tău genealogic ?

Fața lui se luminase de flacăra triumfătoare a celui pasionat de micul său hobby, care și-a găsit, în sfârșit, un ascultător entuziast.

– Îți amintești de Lady Catherine de Bourgh ?

Molly confirmă din cap, deși încă nedumerită. Ca să-l convingă, recită pe nas, ca un copil scos la tablă :

– Lady Catherine de Bourgh, personaj secundar, mătușa formidabilă și protectoarea domnului Collins...

– Ei bine, cred că Jane Austen a luat numele acesta de la o persoană reală, fiindcă...

– Să nu-mi spui ! Ai vreo rămurică în arborele tău cu numele ăsta !

– Negru pe alb !

– Și alte celebrități ?

– Mmm, dacă ți se pare că regele Carol I poate fi considerat o celebritate...

– Mamă, mamă ! Hoți, preoți, personaje de roman și capete încoronate ! Asta chiar că merita văzut ! Hai să mergem !

O luă la goană pe scări în sus, înaintea lui, dar trebui să se oprească la începutul holului, neștiind în ce parte trebuie s-o ia.

– Ușa din dreapta ! o ajută Richard.

Molly deschise ușa indicată și se trezi într-o cameră fascinantă. În mijloc era un birou impunător, din lemn de cedru cu incrustații aurite și pupitrul îmbrăcat în piele. Ferestrele înalte, franțuzești [1], dădeau către tradiționalul balcon cu balustradă de fier forjat, dar toți ceilalți pereți erau acoperiți până în tavan cu rafturi de bibliotecă și dulapuri cu zeci de sertare.

– Ăsta da, birou ! exclamă, admirativ.

[1] Ferestre cu două canaturi, pe toată înălțimea peretelui care dă spre o terasă, și care servesc și drept uși (n. trad.).

Urmându-şi primul impuls, înconjură pupitrul masiv, se trânti în fotoliul de piele cu bumbi din spatele lui, şi începu să se învârtească pe el plină de încântare.

— Trebuie că te simţi ca un paşă în camera asta !... Cu, sau fără nobilii tăi strămoşi !

Râzând de exuberanţa ei neprefăcută, Richard traversă încăperea, deschise un dulap şi luă de-acolo ceva care semăna cu o hartă, sau o diagramă, şi o întinse pe pupitru în faţa ei.

— Aruncă-ţi ochii peste asta, tu, neîncrezătoareo !

Molly deveni imediat captivată de meticuloasa muncă de documentare al cărei rezultat se afla acum dinaintea ei. Richard se opri în picioare lângă umărul ei şi-i arătă cu degetul unde sunt numele despre care-i vorbise. Îi povesti teribile istorii despre diferitele ramuri ale familiei, iar Molly, ascultându-l şi punând ici şi colo întrebări, descoperi că e teribil de impresionată de informaţiile pe care le adunase în munca lui de cercetare.

— Cred că te-am cam plictisit ! spuse la un moment dat Richard, după ce studiaseră ceva vreme diagrama.

— Nu, deloc ! negă ea, întorcându-şi spre el ochii ce străluceau de interes. Îmi place la nebunie să ascult poveşti despre vremurile de demult.

Un zâmbet larg trăda plăcerea trezită de entuziasmul ei, şi mâna cea mai apropiată se ri-

dică şi-i mângâie obrazul. Reacţionând instinctiv la atingerea blândă, Molly îşi opăsă faţa de palma lui şi dintr-o dată surâsul dispăru, lăsând loc unei priviri care-o pătrundea pe Molly dureros, până-n suflet.

– Te iubesc.

Vorbise încet, dar în cuvintele lui se ghicea o imensitate de sentimente. Molly suspină înăbuşit, fiindcă îi era prea plină inima de dragoste pentru el, apoi dintr-o singură mişcare se trezi iar în braţele lui, şi el o sărută cu acea foame înfrigurată pe care numai dorinţa ei, şi propria ei foame de a iubi şi a fi iubită, o putea satisface ! Îl iubea, şi nu se va putea sătura niciodată de el şi de dragostea lui. Mâinile ei explorau contururile trupului lui tot atât de posesiv pe cât o acopereau şi mâinile lui puternice, strângând-o, modelând-o, frământându-i carnea înfiorată, strigând fără glas nevoia reciprocă de a deveni amândoi o singură fiinţă !

Degetele lui Richard se strecurară sub elasticul slipului minuscul, şi palmele se închiseră căuş peste fesele ei tari, lipind-o şi mai tare de el, în dorinţa oarbă de a-şi găsi odată împăcarea simţurilor stârnite. Da, da, da ! gândi Molly aţâţată, adusă la paroxism de căldura irezistibilă, ca de lavă topită, a propriei sale dorinţe.

Brusc, Richard îşi desprinse gura de a ei şi-şi rezemă capul de fruntea ei, respirând întretăiat.

– Molly...

Numele fusese rostit ca o implorare răgușită.

– Molly, spune-mi să mă opresc... dacă vrei să mă opresc.

– Nu vreau să te oprești ! șopti ea, iubindu-l încă și mai mult pentru grija pe care o manifesta față de nevoile ei.

Se auzi cum își trage iute răsuflarea, apoi mâinile i se ridicară din nou și o prinseră de păr, trăgându-i nemilos capul pe spate. Ochii cenușii scânteiau, trădând nevoia disperată ce se dorea confirmată.

– Mă vrei ?

– Iubește-mă ! se rugă ea, în loc de răspuns.

– Să te iubesc ! Dumnezeule !

Ca într-un vârtej nebun, o ridică în brațe, ieși din cameră, traversă holul, împinse altă ușă cu piciorul, zvârli la o parte cuvertura și o întinse pe patul larg. În nici câteva secunde era gol din cap până-n picioare, și ea la fel, iar trupurile lor savurau noua descoperire a simțului atingerii cu o sălbatică nerăbdare care nu cunoștea nici o opreliște.

Erau beți de joaca lor erotică, amețiți de elixirul vrăjit al libertății de a cere tot ceea ce-și doriseră cel mai mult, iar când nu mai rămase decât actul final al posesiunii de împlinit, doar atunci se dădură amândoi cu totul, pe de-a-ntregul, în extatică armonie, cedând unul altuia în același ritm vechi de când lumea, pulsul imemorial al vieții, pulsul actului suprem în care te dărui și ți se dăruie, în același timp, creând

ceva nou şi minunat, care va fi al amândurora, pentru vecie.

Când pasiunea se consumase toată, lăsându-i îndestulaţi şi fericiţi, rămaseră încă multă vreme înlănţuiţi în dulceaţa caldă ce urmează împerecherii, iar conştiinţa faptului că sunt una şi aceeaşi fiinţă stărui îndelung în mintea şi inima lor, o senzaţie pulsândă de minunată armonie, pacea însăşi a împlinirii totale. Nici unul nu spuse nimic. Cuvintele n-ar fi putut exprima imensitatea încântării lor profunde. Mângâierea blândă din vârfurile degetelor interpreta în ecou mut cântecul superb pe care trupurile lor îl compuseseră.

Sunetul de clopoţel al soneriei de la intrare păru atunci depărtat, irelevant, fără importanţă — nu făcea parte din lumea lor. Dar continua să se audă, întruna şi întruna, hotărât să năvălească peste ei. Molly îşi înălţă capul din cuibul confortabil al pieptului lui Richard. El o apăsă blând la loc, murmurând :

— Oricine-ar fi, nu mă interesează.

Sunetul încetă. Tăcerea, binecuvântata lor tăcere, îi învălui la loc într-un cocon de siguranţă pe care nimic nu-l putea pătrunde. Molly oftă de plăcere şi se cuibări şi mai aproape. Richard o mângâie pe păr cu iubitoare tandreţe. Apoi se auzi zgomotul inconfundabil al unei uşi deschise şi trântite la loc. Tensiunea în trupurile lor începu să crească, cu fiecare ţăcănit de

tocuri înalte ce se auzea pe gresia din bucătărie.

— Richard, ești acasă ?

Un strigăt grăbit și încordat.

— Dana ?!

Surpriza și îngrijorarea făcuseră ca numele pronunțat să sune mai degrabă ca un geamăt gâtuit.

— Richard, ești acolo ?

Și mai tare. Disperat.

— Dana, tu ești ?

Încă neîncrezător, Richard începuse totuși să se miște, forțat să reacționeze.

— Of, mulțumesc lui Dumnezeu că ești acasă !

Adâncă ușurare. Apoi hotărâre rapidă.

— Vin sus !

— Nu !

Ordin fără drept de apel.

— Stai acolo ! Vin imediat !

Adăugă neatent, cerându-și iertare din ochi către Molly.

— Du-te să-ți faci o cafea, sau altceva, vezi tu...

Și către Molly, în șoaptă, dând-o ușurel la o parte :

— Stai aici...

— Cine e, sora ta ? șopti Molly, simțind un fior de rău augur strecurându-i-se în inimă.

El confirmă din cap, îngustându-şi ochii.

– Cred că s-a întâmplat ceva. Altfel n-ar fi venit aşa, pe neaşteptate. Trebuie să stau de vorbă cu ea, Molly.

Era o rugăminte, un apel la înţelegere.

Şi dus a fost, lute, din doi paşi, întorcându-i spatele şi dispărând pe o uşă pe care Molly nici măcar n-o observase. Zgomotul apei curgând arăta că dăduse drumul la duş. Da, bineînţeles că trebuia să fie şi o baie acolo, între dormitoare, concluzionă Molly, refuzând să lase loc unor gânduri mai panicarde. Richard nu-i chiar atât de mototol încât să dea fuga la parter de fiecare dată când vrea să facă baie. Încăperea mai servea, probabil, şi de garderobă. În dormitor nu se vedea nici un dulap de haine, sau măcar un scrin. Nu erau decât patul, cele două noptiere gemene şi un fotoliu.

Apa se oprise. Molly auzi foşnetul hainelor şi se simţi brusc teribil de goală. Un frison îi parcurse spinarea. Se ridică în fund şi luă în braţe perna lui Richard, care mai păstra încă o parte din căldura lui. O făcea să se simtă mai puţin singură, mai puţin părăsită, dar nu reuşea să-i alunge fiorul din inimă şi panica insidioasă care-i invadase gândurile.

De ce-a venit Dana ? Tot drumul ăsta de la Brisbane incoace, într-o vizită neanunţată... Venise într-un suflet la Richard, fratele ei, care-i fusese sprijin şi ajutor întotdeauna. Şi venise

singură. Fără soțul ei: Unde era Jeremy ? De ce venise Dana fără el ?

Doamne, Dumnezeule, te rog ! Te rog... nu lăsa să se strecoare nimic rău între mine și Richard ! strigă Molly, în adâncul sufletului ei răvășit.

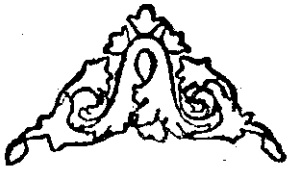

CAPITOLUL ZECE

Richard reapăru, îmbrăcat cu o pereche de blugi şi trăgându-şi pe cap un pulovăr. Chinuitoarea neliniște din ochii lui nu era decât o reflecție în oglindă a celei din ochii lui Molly. Se așeză pe pat și-i prinse umerii cu palmele, strângând-o tare.

— Îmi pare rău. Trebuie să mă duc să vorbesc cu Dana. Poate nu e nimic grav.

Molly scutură din cap.

— Richard, nu pot sta aici, așa! Te rog, adu-mi hainele și geanta din camera de serviciu de jos. Nu se poate s-o expediezi, pur și simplu, pe sora ta, după ce-a făcut atâta drum ca să vină la tine! Chèamă-mi un taxi și o să mă duc acasă.

El se rugă blând:

— Nu vreau să te duci acasă. Stai puțin, să vezi întâi despre ce e vorba.

— Nu, nu se poate. Știi că nu se poate!

El își înăbuși un suspin și o cuprinse în brațe, cu pernă și cu cearșaf cu tot. Apoi, într-un elan de sălbatică frustrare, exclamă necăjit:

– Nu şi-a găsit şi ea altă zi ca să vină ?!

– Nu vrei să vii tu la mine, puţin mai târziu ? După ce pleacă Dana ? şopti Molly dintr-o suflare ; simţea nevoia unei asigurări, ca să domolească teama ce-i strângea dureros stomacul.

– Ba da, o să vin de îndată ce va fi posibil ! promise el, şi când se depărtă de ea, privirea îi exprima o nevoie tot atât de covârşitoare ca şi a ei. Îţi aduc hainele în câteva minute. Va trebui să-i explic Danei. Înţelegi ?

Rostise ultimul cuvânt cu un accent de nelinişte, şi obrajii lui Molly se inflamară brusc, la gândul că noua lor intimitate se va vedea astfel expusă – dar nu exista nici o alternativă. Murmură în grabă :

– Da, da, du-te, du-te odată...

Richard depuse o sărutare pe fruntea ei şi ieşi din dormitor, iar Molly ascultă zgomotul paşilor lui pe hol, apoi pe scări, fiecare din ei adăugând câte puţin la greutatea imensă ce-i apăsa inima, pe măsură ce el se depărta de ea, apropiindu-se de sora lui.

Într-o încercare de a se scutura de presimţirea neagră care începuse să-i destrame siguranţa din suflet, Molly zvârli la o parte perna şi se dădu jos din pat, simţind un imbold irezistibil de a trece la acţiune. Dacă trebuie să se îmbrace ca s-o întâlnească pe sora lui Richard, oricât de scurtă ar fi întrevederea lor, orgoliul îi cerea să arate cel puţin prezentabilă.

Presupunerea în legătură cu baia dintre dormitoare se dovedi corectă. Făcu repede un duș, împrumută un halat de prosop care atârna de-un cârlig prins pe ușă, apoi cotrobăi prin dulăpiorul de toaletă, după un pieptene. Își aranjă cu grijă, cât putea de bine, pletele roșaurii și reveni în dormitor.

Richard nu se întorsese încă, deși plecase de cel puțin un sfert de oră. Molly se așeză pe pat și simți că nu-și poate stăpâni un tremur de nervozitate. Fiece minut care trecea îi sporea îngrijorarea și tensiunea interioară. Când în sfârșit se auziră pași urcând scările, avea nervii în pioneze! Sări de pe pat ca mușcată de șarpe, dar în fața ușii se opri, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul, într-o agonie a incertitudinii.

Ușa se deschise și în cadrul ei apăru Richard, cu hainele ei atârnate în lungul brațului și cu geanta în cealaltă mână. Se opri câteva secunde acolo, cercetând-o pe Molly cu o privire cenușie și intensă, după care păru să se retragă în sine însuși ca într-o cochilie — gura strânsă, ochii stinși, întreaga față lipsită de expresie, ca și cum ar fi fost tăiată în piatră.

Nevoia stringentă de a străpunge această mască imposibilă o împinse pe Molly înainte. Luă hainele și geanta, implorându-l din priviri să-i dea o explicație. Era prea înfricoșată, ca să întrebe cu voce tare. El inspiră adânc și oftă. Suspinul îi îmblânzi figura, dar îi accentua li-

niile posomorâte de pe frunte... şi era aşa o dezgustată oboseală în ochii lui...

– Îmi pare rău că am întârziat atâta... E mai bine să te îmbraci şi să pleci, Molly.

– Ce s-a întâmplat ? bâigui ea cu voce răguşită, străduindu-se să-şi învingă nodul de lacrimi din gât şi disperată să afle ce anume operase o asemenea înspăimântătoare schimbare în atitudinea lui.

Richard ezită, ferindu-şi privirea.

– E o chestiune personală. O problemă de familie. Ne va lua ceva timp, ca s-o lămurim. Cel mai bine pentru tine ar fi să pleci ! repetă insistent.

Cu inima grea, Molly se întoarse spre pat. Lăsă să-i cadă halatul şi începu să se îmbrace, simţind privirea lui Richard fixată asupra ei. Era o privire flămândă, dar îi lipsea căldura tandră a dorinţei drăgăstoase, şi parcă o împungea cu mii de ace – se întâmplase ceva rău, ceva care-l făcea pe Richard să se uite la ea în cu totul alt mod ! Îşi băgă picioarele în sandalele verzi şi îndesă costumul de baie în geantă. Cu vocea tremurând de emoţie şi tulburare, declară scurt :

– Sunt gata.

Şi-atunci el veni spre ea, învăluind-o cu braţe ca de oţel şi sărutând-o cu un soi de mânioasă disperare, care vorbea de încertitudine – acolo unde mai-nainte nu fusese decât fericită siguranţă !

– Ceea ce s-a întâmplat între noi...

Glasul lui îi zgâria timpanul, aspru și nerăbdător.

– ...așa ai vrut să fie, nu-i așa ? Și tu m-ai vrut pe mine, nu-i așa ?

Molly își zvâcni capul pe spate, și îndoiala din ochii lui o secă la inimă. Simți că se sufocă : cum poate el să se mai îndoiască ?! Aproape strigă, îndurerată :

– Da, bineînțeles că da !

Îndoiala dispăru, făcând loc hotărârii, și Richard murmură posomorât :

– O s-o lămurim noi până la urmă. Hai, vino s-o cunoști pe Dana. Știu că nu-i o situație prea plăcută pentru tine, dar n-avem de ales.

Din nou incertitudine în ochii lui.

– Nu te deranjează foarte tare, Molly, nu-i așa. ?

– Nu ! spuse ea, cu o siguranță pe care n-o simțea deloc. Precum bine spui, nu există altă cale. Și, dealtfel, e vorba de sora ta.

Richard o trase lângă umărul lui, de parcă ar mai fi avut nevoie de o confirmare a apropierii dintre ei, atât mentală cât și fizică. Împreună, coborâră la parter.

Dana era așezată la masă, cu capul în mâini, și o ceașcă de cafea neatinsă în față. Felul cum stătea îi aminti brusc lui Molly de prietena ei, Beth. Și ea stătuse la fel, în aceeași atitudine de supremă deznădejde, săptămâna trecută, iar imaginea deveni încă și mai cutremurătoare

când Dana ridică spre ei un chip scăldat în lacrimi.

— Dana, ți-o prezint pe Molly Fitzgerald. Molly, ea e sora mea, Dana.

Molly așteptă, dar sora lui Richard nu zise nimic. De fapt, deși se uita la ea, părea că nici n-o vede, incapabilă să-și concentreze privirea. Stinghereala lui Molly se accentuă.

— Bună, Dana ! reuși să spună, prea intimidată de uitătura albă a celeilalte, ca să mai aștepte un cuvânt de răspuns politicos.

Dana își înclină ușor capul, părând că încearcă să-și vină în fire.

— Bună...

Mâna i se mișcă fără vlagă, într-o încercare de gest rugător.

— Îmi pare rău... îmi pare rău că am dat buzna așa... peste voi. Nu m-am gândit... nu mi-am închipuit...

— E-n regulă, nu-ți face probleme ! se grăbi Molly s-o liniștească, încercând astfel să risipească penibilul situației.

Richard interveni repede :

— Mă duc să chem un taxi. Stai jos, Molly. S-ar putea să dureze.

Dispăru în camera din față, unde se afla telefonul, și Molly făcu așa cum i se spusese, așezându-se pe scaun în cealaltă parte a mesei, cât mai departe de Dana. În prezența unei persoane străine, necazurile au nevoie de spațiu — iar Molly nu voia să pară băgăcioasă. Și

nici nu-i prea venea la îndemână să stea în aceeași încăpere cu nevasta lui Jeremy.

Dana era foarte subțirică, de-a dreptul fragilă, în comparație cu constituția puternică a fratelui ei. Avea părul la fel de negru și des ca și al lui Richard, cu o tunsoare modernă și elegantă. Trăsăturile delicate păreau dominate de ochii cenușii cu gene lungi și dese, ochi care acum reușiseră să se concentreze pe deplin asupra lui Molly. Era o senzație teribil de incomodă, și Molly începu să-și pipăie părul cu degetele, întrebându-se dacă Richard nu cumva i-l ciufulise prea tare când o îmbrățișase ultima dată... Din ce în ce mai stânjenită, nu-i venea în minte ce-ar putea să spună.

Parcă dându-și brusc seama cu câtă lipsă de politețe se holbează la ea, Dana își plecă repede ochii. Apoi, aruncându-i o privire scurtă, vag rușinată, se scuză mormăind :

— Iartă-mă... Știi, e din cauza părului... Părul tău are o culoare... așa de izbitoare !...

— Mulțumesc ! răspunse Molly înțepată, neștiind dacă era într-adevăr un compliment, dar incapabilă să se gândească la ce-ar putea spune altceva.

— De când...

Gâtul acela lung și palid se zbătu din nou, înghițind convulsiv aerul, și din nou Dana îl aruncă o privire scurtă.

— Îl cunoști pe Richard de mult ?

— E ceva vreme..., admise Molly vag, amintindu-şi mult prea bine de circumstanţele în care îl întâlnise prima oară pe fratele Danei.

— N-am ştiut că... că are pe cineva.

Molly roşi până la rădăcina remarcabilului său păr.

Trecându-şi mâna tremurătoare peste frunte, Dana se scuză repede :

— Scuză-mă, n-am vrut să spun... mă refeream la faptul că... nu ştiam că are o prietenă. Nu, nu sunt în stare să mai judec la ora asta ! Te rog să nu te simţi jignită. Şi-aşa l-am necăjit destul pe Richard !

Molly vru s-o întrebe de ce-a venit, dar ochii Danei se umpluseră iar de lacrimi, şi oricum, era o întrebare mult prea personală. Richard era cel de la care trebuia să afle, dar până acum el se ferise să răspundă direct. Situaţia o îmbolnăvea de grijă pe Molly !

Apariţia lui Richard reuşi să aducă puţină uşurare.

— Trebuie să apară un taxi în cel mult zece minute. Îţi torn ceva de băut, Molly ?

— Da, mulţumesc ! răspunse ea, recunoscătoare.

— Fierbinte sau rece ? Mai este ceva cafea proaspătă în filtru.

— Atunci pune-mi cafea.

Richard o întrebă şi pe Dana :

— Tu mai vrei o ceaşcă de cafea ?

— Nu, mulţumesc.

– Când ai mâncat ultima dată ?

Dana se strâmbă.

– Am luat micul dejun cu mama azi-dimineață. Și te rog nu-mi spune că o să mă simt mai bine dacă mănânc ceva, fiindcă o să mă faci să vărs !

Gura lui Richard se subție, iritată.

– Exact genul de tâmpenii isterice de care n-avem nevoie la ora asta ! Ar fi cazul să începi să gândești cu capul, nu cu stomacul !

Dana îl săgetă cu privirea plină de ciudă, dar Richard nici n-o băgă în seamă. Puse o cană de cafea în fața lui Molly și se așeză pe scaun între ele două.

Dana izbucni furioasă :

– Cum crezi tu că e, să afli că te-a înșelat bărbatul ?!

Molly îngheță. Tot sângele îi fugi din obraji. Pentru o clipă, grea cât o stâncă, crezu că are să leșine. O mână fermă îi prinse degetele în poală, menținând-o în echilibru. Vocea lui Richard pătrunse, tăioasă ca o lamă, prin aburii amețelii :

– Naiba să te ia, Dana ! Ți-am spus să te abții până pleacă Molly !

Soneria de la intrare își cântă aria muzicală. Clopotele sfârșitului lumii ! gândi Molly, resemnată. Richard o strânse tare de mână, înainte să-i dea drumul. Nu putea să se uite la el, în timp ce se ridica în picioare. Gata, s-a termi-

nat. Ăsta e sfârșitul. Știa că e sfârșitul : ea va pleca, Richard va rămâne cu sora lui, și duplicitatea lui Jeremy va rămâne o veșnică barieră, imposibil de trecut, între ei !

– Ăsta trebuie să fie taxiul, Molly ! zise Richard iute.

Molly închise ochii, apoi reuși să îngaime :

– Da... cred că da.

El îi atinse cotul și Molly se ridică, dar descoperi că-i tremură picioarele.

– Du-te să deschizi, vin și eu imediat ! îl grăbi, rezemându-se de masă, ca să-și ascundă nesiguranța.

Richard ezită, apoi ieși repede din cameră. Molly își adună toate forțele ca să se uite la Dana.

– Îmi pare rău că ți s-a întâmplat așa ceva. Sper... sper să-l poți ierta pe soțul tău. La revedere, Dana !

Se întoarse să plece, fără să aștepte un răspuns. N-apucase să facă decât câțiva pași când glasul lui Jeremy răsună în toată casa, tare, furios, hotărât.

– Știu că e aici, așa că nu sta în calea mea, Richard ! E nevasta mea și tu n-ai de ce să-ți bagi nasul !

– N-ai să intri înăuntru !

Răspunsul lui Richard, aspru și tăios, degaja aceeași furioasă hotărâre.

Se auziră zgomote ca de încăierare și de respirație grea. Molly rămase pe loc, de parcă

prinsese rădăcini, dar Dana se ridică de la masă, agitată.

– OK, ești mai puternic decât mine. Dar să știi că nu plec de-aici ! declară Jeremy cu ardoare. O să stau aici, la ușa ta nenorocită, și-o să strig de-o să m-audă toată strada, dacă e nevoie ! Sunt copiii mei la mijloc, și n-o s-o las să divorțeze, iar tu n-ai nici un drept să te amesteci între noi !

– Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte de-a călca pe de lături ! veni răspunsul șfichiuitor. Du-te la hotel și sună-mă la ora șase. Până atunci, s-ar putea să ajungeți amândoi în starea de a discuta rațional, dar dacă te las înăuntru acum, nu reușești decât să înrăutățești situația. Ai încredere în mine, Jeremy.

– Nu ! Știu că n-ai să fii de partea mea !

– Oprește-te !

– E nevasta mea !

Jeremy năvăli în cameră, cu înfățișarea răvășită și ochii rătăciți.

– Dana, nu se poate să...

Dând cu ochii de Molly, tăcu brusc și se holbă la ea cu oroare. Nu-i venea să creadă ! Înghiți de câteva ori în sec, apoi croncăni răgușit :

– Doamne sfinte ! Tu cum ai ajuns aici ?!

Era peste puterile lui Molly să vorbească. Își întoarse privirea, fără un cuvânt, izbită în plin de enormitatea dezastrului care se abătuse asupra ei.

– Ține-ți dracului gura aia afurisită, Jeremy !

Ordinul vehement venise din partea lui Richard, care se apropie de Molly și puse un braț protector după umerii ei.

Un hohot de râs isteric, terminat cu un horcăit urât de dezgust, le abătu tuturor atenția spre Dana. Ochii cenușii scânteiară în direcția lui Molly, în timp ce-o țintuia cu un deget acuzator.

– Deci tu erai ! Tu erai aceea, nu-i așa ? Femeia cu care m-a înșelat Jeremy ! Și eu... care credeam că sunt nebună, să-mi închipui așa ceva ! Dar firul de păr era la fel... și nu sunt prea multe femei cu nuanța asta de păr.

Se strâmbă cu dispreț.

– Ce fel de femeie poți să fii ?! Întâi cu bărbatu-meu, acum cu fratele meu ! Pariez că te-ai culca cu oricine !

Nu ! țipă Molly în gând, dar buzele refuzau să i se miște. Undeva, în capul ei, o voce mică și disperată îngâna ca într-o litanie : nu e adevărat, asta nu se întâmplă cu adevărat... nu se întâmplă cu adevărat...

– Habar n-ai despre ce vorbești, Dana! intervenі Richard, și glasul îi suna ca șfichiuitul biciului.

– A, nu ? Chiar crezi că nu știu ? șuieră Dana, atât de montată încât nu se mai putea controla, gesticulând furios ca o nebună dezlănțuită. Vorbesc despre firul de păr roșu pe care l-a lăsat pe haina lui Jeremy, în timpul ultimei sale vizite la Sydney ! Și despre expresia vinovată de pe fața lui Jeremy, când a intrat aici

și-a văzut-o ! Ea este, sunt convinsă ! Întreab-o ! Hai, întreab-o ! Uită-te la ea, i se citește vinovăția pe mutră ! Patul în care ai dormit azi ți-a venit de hac, târfă mizerabilă !

– Ajunge ! lătră Richard, furios. Știu că ești supărată, dar n-am să-ți permit să-i vorbești astfel lui Molly ! Simțul ei moral este cu mult mai puternic și mai profund decât al tău, așa că te rog să-ți ții în frâu limba veninoasă până vei ști exact despre ce vorbești !

Șocul de a se vedea pusă la punct, în favoarea femeii pe care o ponegrise, și încă de către fratele ei, de la care se așteptase să-i țină partea, era mult prea uluitor pentru Dana, ca să priceapă ce se întâmplă. Chipul i se încreți de durere și revoltă. Lacrimi mari îi umplură ochii și i se revărsară pe obraji.

– Richard... sunt sora ta... iar ea este... este...

Patetica ei disperare îl îmboldi pe Jeremy înainte. Cu glasul plin de resentiment, îi reproșă amar lui Richard :

– Dintre toate femeile pe care le puteai alege, de ce dracu' a trebuit să te agăți tocmai de Molly ?!

Dana îi respinse apropierea, dând din mâini cu sălbăticie.

– Nu mă atinge ! țipă ascuțit, retrăgându-se spre tejgheaua bucătăriei. Toți bărbații sunteți niște porci ! Nu vă pasă decât de sex !

– O, pentru Dumnezeu ! îngână Richard, exasperat.

– Pentru Dumnezeu, da ! Dar pentru mine, pentru mine ce-ai de spus ? se răţoi Dana la el, apoi vocea i se rupse într-un suspin, înainte de a adăuga, cu voce jalnică : Credeam că pot să mă bazez pe tine, Richard.

– Of, Dana ! oftă el. Te rog, vino-ţi în fire !

Dana izbucni în hohote de plâns şi-şi acoperi faţa cu mâinile. Richard blestemă printre dinţi şi braţul protector căzu de pe umerii lui Molly. Făcu câţiva paşi în lungul meseî, îl împinse pe Jeremy înapoi cu un gest scurt şi o învălui blând pe Dana într-o îmbrăţişare plină de căldură şi compasiune.

Molly îl privi cum mângâie capul plecat, scuturat de suspine, şi speranţa ce fusese ţinută în viaţă de sprijinul lui Richard şovăi, apoi dispăru ca fumul. Spiritul de familie redesenase graniţele, şi Molly se trezise iar exclusă, iar afară. N-a fost decât o nouă iluzie, visul ei de a se căsători cu Richard. Îi spusese că o iubeşte – dar şi alţi bărbaţi i-o spuseseră : Jeremy, Philippe. Numai că familia şi-o iubeau şi mai mult. Molly nu era decât un capriciu trecător. Richard nu se va căsători cu ea. În nici un caz... după cele întâmplate azi. Pentru ea, aici nu mai era decât suferinţă. Le stătea ca un spin în ochi şi nu putea face nimic ca să schimbe situaţia. Se întoarse şi ieşi.

– Molly !

Grăbi pasul, ignorând chemarea lui Richard, dar el o ajunse înainte să deschidă uşa de la

intrare și o întoarse spre el, prinzând-o de braț cu degete ca de oțel.

— Lasă-mă să plec, Richard ! îi ceru ea, printre dinții strânși, refuzând să-l privească în ochi.

Va fi mult mai ușor, dacă îl ține departe, dacă îi închide orice portiță spre sufletul ei...

— Molly, nu se poate să pleci acum ! se rugă el. Trebuie să lămurim lucrurile !

— Nu e treaba mea.

El o scuturâ de umeri.

— Chiar nu-ți pasă de-ajuns de tare, ca să așezi lucrurile la locul lor ?

— De ce-aș face-o ?

Degetele de oțel se înfipseră și mai adânc.

— Vrei să vezi o căsnicie destrămată ?

— Asta numai ei pot să decidă.

Molly știa că vorbele ei sună dur și nemilos, dar ea însăși era pe cale să clacheze și singurul ei mijloc de protecție era să-și ascundă pustiirea în spatele unei carapace de nepăsare. Iar Richard își făcea griji pentru familia lui, nu pentru ea.

— E din cauză că încă-l mai iubești pe Jeremy, faptul că nu vrei să dai ochii cu ei ?

Să-l iubească pe Jeremy ?! Vorbele lui Richard străpunseră ascuțit prin cochilia de nepăsare mânioasă. Să-l iubească pe Jeremy ?! Cum poate Richard și să gândească așa ceva, d-apoi s-o mai și spună ?! Ce-a fost în capul lui, astăzi, după prânz ? I se dăruise cu totul... și el n-a înțeles nimic. Nu, nu se poate să nu-și

fi dat seama. Ridică privirea spre fața lui, pe care o iubea atâta, și ochii îi erau plini de durere pentru ceea ce pierduse.

Richard se încruntă, mânios, de parcă Molly ar fi ridicat mâna să-l lovească, și ochii cenușii deveniră duri, acuzatori.

– Unde e femeia de onoare pe care am cunoscut-o prima dată ? Femeia de flacără și oțel care a stat dreaptă și a luptat din toate puterile ca să-și apere reputația ? Ai auzit ce crede Dana despre tine. Ai de gând s-o lași să creadă pe vecie asta ?

Vocea îi era un bici usturător, menit s-o atâțe. Continuă, fără să-și tragă răsuflarea :

– Dacă pleci acum, înseamnă că admiți, în mod tacit, cele ce s-au spus despre tine. Dana n-o să-l creadă pe Jeremy. Căsnicia lor se va destrăma. Depinde numai de tine, Molly. O femeie de onoare n-ar lăsa să se întâmple așa ceva, dacă îi stă în putere să schimbe situația.

Soneria de la intrare răsună melodios.

Richard inspiră adânc și-i dădu drumul lui Molly. Dar n-o scăpă din ochi. Privirea lui o ardea până-n suflet.

– Ai spus că mă vrei, Molly. Gata, acum nu mai sunt bun pentru tine ? Ce s-a întâmplat azi n-a însemnat nimic pentru tine ?

Până și de asta e în stare să se folosească ! Inima lui Molly se strânse, într-o agonie a disperării. Richard pusese la bătaie toate armele emoționale pe care le avea la îndemână, numai

ca s-o facă să rămână ! De dragul soră-sii ! Chiar şi promisiunea că va rămâne amantul ei. Dar nu va mai fi niciodată la fel. Soarta o atrăsese iar în cursă, ţesând o plasă răutăcioasă de împrejurări nefericite în jurul ei, împiedicând ca relaţia lor să spere măcar că va ajunge până la căsătorie. Nu, Molly nu voia să împartă patul cu Richard, dacă nu putea să împartă cu el totul. Şi pentru toată viaţa.

Soneria răsună din nou. Nu poate fi decât taxiul, de data asta. Aşteaptă afară, s-o ia şi s-o ducă. Nu, nu putea suporta să mai stea aici. Nu făcea decât să se distrugă singură, dacă se implica în viaţa unor oameni care vor ajunge, inevitabil, s-o facă să sufere. Se răsuci spre uşă. Mâna îi era deja pe clanţă când Richard vorbi din nou :

– Nu credeam că eşti atât de egoistă.

Acuzaţia tăioasă spintecă ceaţa deasă a disperării lui Molly, şi resentimentele date la o parte de nefericirea din sufletul ei explodară brusc. Egoistă ! Richard voia s-o împovăreze cu un conflict care nu era al ei, şi nu fusese provocat de ea. Danei şi lui Jeremy puţin le păsa cât de adânc o răniseră. Consumaţi de propriile lor orgolii, orbi la suferinţa altora, nu-i preocupa decât ce se întâmpla cu mica lor lume egocentrică. Ei erau cei egoişti. Dracu' să-i ia ! Dracu' să-i ia pe amândoi ! Iar Richard era tot atât de orb ca şi ei, dacă nu era în stare să vadă asta !

Mânia turbată și amară se strecură în locul disperării. O femeie de onoare — așa o numise el, nu ? O femeie de flacără și oțel. Ei bine, focul are să cadă asupra celor care-l merită ! Cât privește onoarea, n-are de ce s-o dovedească. Niciodată, în toată viața ei, n-a făcut nimic care s-o dezonoreze. Iar sora lui Richard o să afle și chestia asta, de-ar fi să i-o îndese pe gât !

Scuturâ din cap cu mândrie și se răsuci pe loc ; ochii îi scânteiară, hotărâți și nemiloși. Încă o dată răsună soneria de la intrare, și ar fi putut foarte bine să fie trâmbițele care anunțau începerea bătăliei !

— Plătește-l pe taximetrist și spune-i să plece ! ordonă Molly fără drept de apel. Rămân aici !

Pași iuți pe lângă el și așteptă lângă scară până ce el făcu ceea ce i se ceruse. Dincolo, Jeremy și Dana își aruncau acuzații mânioase unul altuia. Molly îi asculta, și propria-i mânie creștea încet, încet. Simțind atingerea lui Richard pe umăr, îi aruncă o privire de sălbatic dispreț.

— Mulțumesc..., rosti el încet, dar Molly îi respinse cu cruzime recunoștința.

— N-ai de ce să-mi mulțumești ! N-o să-ți placă lucrurile pe care le vei auzi, dar te rog să nu te amesteci, fiindcă tu mi-ai cerut s-o fac, și n-aveai nici un drept să-mi ceri asta !

— Tu mi-ai dat acest drept, azi după-masă !

– Știi foarte bine că Jeremy a anulat tot, în momentul când a intrat pe ușă ! Am ajuns într-o fundătură, Richard. Și eu, și tu, știm asta ! replică ea, acuzator, și gura i se strâmbă într-un zâmbet ironic. Dar o să-mi țin discursul de rămas bun. De ce nu ? Nu mai am nimic de pierdut. Am pierdut deja totul. Iar a păstra numai pentru mine propria mea suferință e un gest egoist, nu-i așa ? Deci... n-aveți decât să fiți și voi părtași la ea, cu toții !

Și păși mândră în cameră, cu capul sus, cu spatele drept, cu inima bătându-i de emoție prea îndelung stăpânită, și mintea ascuțită de toate săgețile de nenoroc care-o chinuiseră până acum. Dana și Jeremy încetară să se mai certe și se întoarseră spre ea. Molly prinse momentul și profită de el, iar ochii albaștri mușcau de furie interioară, când primul atac porni, ca o plesnitură de bici.

CAPITOLUL UNSPREZECE

– Mă iubeşti, Jeremy ?

Acesta se holbă la Molly, nevenindu-i să creadă. Mâinile i se ridicară, într-un apel disperat :

– Pentru Dumnezeu ! De-a ce naiba crezi că te joci ?! Nu-nţelegi că aici e vorba de viaţa mea ?!

– Mi-ai spus că mă iubeşti ! îl pisă Molly, neîndurătoare.

Chipul lui Jeremy se înroşi de furie şi cu braţele făcu un gest de lehamite.

– Vorbe ! N-au fost decât simple vorbe !

– Şi n-au însemnat nimic ?

– Cum ar fi putut să însemne ?! strigă el şi se întoarse disperat spre nevastă-sa. O iubesc pe Dana ! Pe nimeni altcineva decât pe Dana !

– Dar mă doreai ! continuă Molly, şfichiuindu-l veninos.

Jeremy înghiţi în sec, convulsiv. Dezumflat, întoarse spre Molly o privire de câine bolnav :

– Ce vrei să-mi faci ? N-a fost nimic. Absolut nimic. Şi ştii foarte bine !

— Pentru mine a însemnat mai mult decât nimic, Jeremy ! Cred că a venit momentul să privești adevărul în față ! spuse Molly, cu nemiloasă hotărâre. Eu una a trebuit să-l privesc în față. Atunci, la Operă.

— Te-ai răzbunat pe mine atunci, pe loc, cu vârf și îndesat ! se răsti el, înciudat.

— A, nu, nici vorbă ! Tot ce-am făcut a fost să pun capăt micii tale aventuri în „țara adulterului" !

Jeremy se înroși din nou.

— Naiba să te ia ! N-a fost nici un adulter ! Dacă ești așa pornită să spui adevărul, de ce nu-l spui pe tot, să audă și nevasta mea ?

— În regulă.

Molly îl privi în bătaie de joc, înainte de a-și întoarce atenția spre Dana, care stătea în picioare lângă tejghea, cu fața albă și încordată. Se uita cu privirea scăpărând la Molly, și ochii cenușii, acuzatori, alungară mila ce se strecurase pe moment în inima lui Molly.

— Am să-ți spun adevărul, Dana. Adevărul gol-goluț. Vrei să-l auzi ?

— Da !

Molly inspiră adânc și începu, precum o mitralieră care trage foc continuu de la mică distanță.

— L-am întâlnit pe soțul tău în ultima seară de vacanță la Surfers' Paradise. El venise la o întrunire de afaceri...

– Deci şi atunci ai făcut-o ! mârâi Dana în direcţia lui Jeremy.

– Dar n-a fost nimic ! protestă el, vehement.

Furia interioară a lui Molly rupse zăgazurile şi ea se întoarse spre Jeremy, scuipând foc şi pară :

– Să nu-ndrăzneşti să mă faci pe mine un „nimic" ! Şi niciodată să nu te mai gândeşti la mine ca la un nimic ! Sunt o persoană cu sentimente şi nevoi, şi n-am să te las, pe tine sau pe oricine altcineva, să mă daţi la o parte ca pe un nimic ! Ceea ce ai făcut tu a rănit-o pe soţia ta, dar pe mine m-a rănit încă şi mai tare, aşa că nu-mi spune tu mie că sunt un nimic !

El o privi cu gura căscată, complet interzis de violenţa atacului. Molly tremura toată, şi avu nevoie de toată puterea voinţei, ca să-şi recapete controlul. Văzu că Dana se uita la ea cu arzătoare ranchiună.

– Crezi că eşti singura care are motive de ranchiună ? se răţoi Molly la ea. Bărbatul tău nu mi-a spus că e însurat. Din câte ştiam eu, era perfect liber să iubească pe cine vrea. Şi, ca să ne întoarcem la adevăr, eu stăteam singură în barul hotelului, la un pahar de sherry, când l-am văzut pe Jeremy intrând, şi imediat mi-a venit în minte că e unul din cei mai frumoşi bărbaţi pe care-i văzusem vreodată. Mi-a prins privirea şi i-am zâmbit. De ce nu ? Eram în vacanţă. Singură. Şi el era foarte, foarte a

trăgător. Lângă mine, la bar, se afla un loc liber. După o scurtă ezitare, a venit.

Făcu o pauză, apoi se întoarse spre Jeremy :

– De ce-ai venit lângă mine ?

– De ce dracu' să nu fi venit ? izbucni el, sfidător. Văd o femeie frumoasă care-mi face ochi dulci. De ce să nu mă duc să stau puțin de vorbă cu ea ? Ce e rău în asta ? M-am simțit flatat, dacă vreți să știți !

Gura i se strâmbă într-o grimasă batjocoritoare, în timp ce se uita la Dana.

– Era deja foarte multă vreme de când soția mea catadicsise ultima dată să mă onoreze cu asemenea interes !

– Da, așa e, găsește-ți scuze acum ! se răsti Dana cu dispreț. Doar nu te-aștepți să mai casc ochii la tine, ca o gâscă proastă, după șapte ani de căsnicie ?!

O expresie de încrâncenat orgoliu apăru pe fața lui Jeremy.

– Unui bărbat îi place să se simtă dorit, Dana, tot atât de mult ca și unei femei. Când a fost ultima dată când mi-ai arătat că mă dorești ?

– Am fost o soție bună ! strigă Dana la el, apoi întoarse o privire scânteind de ură spre Molly. Și o soție *credincioasă !*

– Nu m-am culcat cu ea ! mugi Jeremy.

– Nu. Nu s-a culcat cu mine ! interveni Molly tăios, și îi privi pe amândoi lung, cu ucigător dispreț. Nu că Jeremy ar fi vreun virtuos ! Nici

vorbă : ar fi vrut s-o facem, oho, şi încă cum ! Poate la început a vrut doar să pornim împreună într-o „călătorie în jurul micului său ego", de bărbat vanitos, dar în final am descoperit că ne simţim bine unul în prezenţa celuilalt. Am cinat împreună, am dansat... a fost o seară minunată. Mi-a făcut mare plăcere compania lui, Dana. Aş fi vrut să fac dragoste cu el...

Auzindu-l pe Richard cum inspiră adânc, ezită pentru o clipă. Îl simtea cu toată fiinţa ei, tăcut, nemişcat, chiar în spatele ei... Deci nu-i place ceea ce aude, gândi Molly cu cruzime. Dar i-a cerut ajutorul, la lămurirea situaţiei, şi dacă nu-i place adevărul, cu-atât mai rău pentru el ! Nici ei nu-i plăcuse.

Molly îşi menţinu privirea dură asupra surorii lui.

— După cum vezi, Dana, n-am fost tot atât de norocoasă ca tine.

— Poftim ?! Mersi de-aşa noroc ! o maimuţări Dana.

Molly scrâşni din dinţi. Mânia aceea turbată ameninţa să erupă din nou.

— Da, norocoasă ! şuieră cu venin. Habar n-ai ce norocoasă eşti. De când îl ai pe Jeremy ? De când aveai nouăsprezece ani ? Douăzeci ? V-aţi îndrăgostit unul de altul şi v-aţi căsătorit. Asta e reţeta fericirii pe care o visează orice fată. Ceea ce faci după aceea din ea, depinde numai de tine.

Vechea durere vibra prelung în voceą ei, ca o coardă prea întinsă.

– Eu l-am întâlnit pe bărbatul cu care voiam să mă căsătoresc când aveam douăzeci şi doi de ani. Totul a fost minunat, sau cel puţin aşa părea, până ce mi-a mărturisit că are deja nevastă şi copii.

Inspiră greu, şi amărăciunea acelei amintiri îi umbri privirea.

– După asta n-am mai vrut să mă apropii de nici un bărbat. Toţi anii pe care tu i-ai petrecut cu Jeremy, iubindu-l, crescându-i copiii, construind un cămin... eu n-am avut nimic altceva decât munca mea, şi o singurătate interioară care se stingea de dor... de dorul de-a avea ceea ce aveai tu. Apoi... l-am întâlnit pe Jeremy. Care nici el nu mi-a spus că e însurat.

Intensa suferinţă şi decepţie, cauzate de această a doua înşelăciune, deveniră limpezi ca lumina zilei pentru toţi cei prezenţi. Tăcerea care urmă se concentra asupra lor, părând că încearcă să le simtă gustul – şi Doamne, cât de amar era ! Jeremy făcu un pas spre Molly, cu faţa arzând de ruşine şi vinovăţie. Dar ochii albaştri îl străpunseră cu îngheţat dispreţ. Ezită, se opri, apoi dădu din mâini şi încercă să se scuze :

– Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama. Am crezut...

– Ce-ai crezut ? Că sunt o uşuratică bună doar pentru o noapte ? sugeră Molly, cu o mânie în glas care-l făcu să amuţească.

Apoi oftă din greu, şi continuă, indiferentă şi obosită :

– Voiam să mă iubeşti, dar îmi era teamă să nu fac altă greşeală. Voiam să fiu sigură că de data asta va fi o iubire adevărată şi trainică. Aşa că am rămas în expectativă, fiindcă voiam să-ţi pun la încercare sinceritatea. Aş fi putut să trec peste asta, dacă m-ai fi lăsat în pace, după prima seară împreună. Chiar îmi spuneam că e prea frumos ca să fie adevărat. De ce-ai venit după mine, Jeremy ?

El scutură din cap. Prea ruşinat ca să se uite în ochii ei, se duse la fereastră şi începu să privească afară, cu umerii încovoiaţi de umilinţă.

– Nu plănuisem să ajungem aşa departe, Molly ! Pur şi simplu m-am lăsat dus de val... ameţit de răspunsul tău la avansurile mele ! Erai... erai ca un vis... un vis pe care îl au toţi bărbaţii... să se joace de-a Casanova cu o femeie frumoasă... o femeie pe care nu te-ai aşteptat s-o întâlneşti... care îţi apare în cale într-o seară, pe neaşteptate... o întâmplare ieşită din comun, ca un fel de vrajă... nu ştiu cum să-ţi explic : bucăţica aceea de magic, pe care ţi-o doreşti, şi deşi ştii că nu poate fi reală, pare atât de aproape... doar să întinzi mâna...

Își înăbuși un oftat și se întoarse încet, să-și privească în față nevasta, care se uita la el cu ochi ca de piatră.

— Bănuiesc că de la un bărbat nu te poți aștepta să fie vulnerabil la întâmplări romantice. Poți să mă crezi sau nu, dar a doua zi dimineață mi-a părut bine că Molly m-a refuzat. Nu te-am înșelat niciodată, Dana, și nici n-am dorit vreodată cu adevărat s-o fac !

— Atunci de ce nu te-ai oprit aici ? îl acuză ea, mușcătoare.

Brațele lui Jeremy se ridicară și strânse din pumni cu furie.

— Pentru că, atunci când m-am întors acasă hotărât să transform căsnicia noastră în relația de tandrețe pe care ar fi trebuit s-o avem, tu n-ai fost acolo, Dana ! Nici o vorbă, nici un mesaj, nimic !

— Știi foarte bine de ce !

— O, da ! Steven ! izbucni el batjocoritor. Da, trebuia să-i coase doctorul câteva copci la picior ! Dar la spital există telefoane, Dana ! Ai fi putut să mă suni. Dar nu, tu nu te puteai gândi decât la Steven. Și-atunci eu am început să mă gândesc la Molly. Și mi-am zis... în definitiv, de ce nu ? Așa că i-am telefonat, iar ea a fost atât de fericită să m-audă ! Era atâta căldură, și dragoste, în vocea ei, felul acela de dragoste de care eu n-aveam parte acasă ! Și în clipa aceea tentația a fost prea mare ca să-i pot rezista.

Amintirea reacției pe care o avusese atunci, la telefon, aduse un val de ciudă și rușine în sufletul lui Molly, care interveni, comentând înțepător :

— Nu te gândeai la mine, Jeremy. Nu la mine ca persoană. Nu te gândeai decât la tine, și la propria ta satisfacție.

El îi aruncă o privire umilă.

— Îmi arătasei că mă dorești, Molly... Am crezut... Am simțit că există o justificare.

— Justificare !

Exclamația ei amară lua în bătaie de joc judecata superficială pe care și-o făcuse Jeremy despre ea. Clătină din cap :

— Îmi pare rău. N-am vrut să te rănesc...

— Dar eu ?.interveni Dana, geloasă și furioasă. Bănuiesc că nici pe mine n-ai vrut să mă rănești !

El oftă și pe față îi apăru o expresie de imensă oboseală.

— Dana, credeam că nu-ți pasă. Când te-ai întors de la spital și am aflat de accidentul lui Steven, am avut o groază de remușcări, că o sunasem pe Molly ! Dacă mi-ai fi oferit măcar un pic din tine, până să plec la Sydney, n-aș mai fi continuat !

— Și vrei să te cred ! bombăni Dana, posacă.

— Naiba să te ia ! Crezi că tu ești perfectă ? se răsti Jeremy la ea. Te-am rugat să ieși cu mine în oraș, să mergem împreună la dans !

N-aveai chef ! Am încercat să fac dragoste cu tine. Erai prea obosită sau n-aveai chef. Ţi-am cumpărat flori şi mi-ai reproşat că arunc banii pe fleacuri. Chiar şi când am încercat să stau de vorbă cu tine, ai preferat să te uiţi la televizor !

Pentru prima oară, obrajii Danei se colorară uşor şi privirea furioasă începu să-i tremure, nesigură.

— Mi-a fost foarte greu, cât ai fost plecat, şi mă săturasem să le fac pe toate de una singură, iar ţie nu-ţi ardea decât de sex !

— Nu sex, Dana, dragoste ! Voiam dragoste de la tine ! Dragostea pe care mi-o dăruiai altădată..., spuse el, cu inconfundabilă amărăciune.

Şi regret.

Dana ridică bărbia, agresivă, şi zvârli, disprețuitor :

— Aşa că ai venit aici, să ţi-o dea ea !

— Dana ! şfichiui vocea lui Richard din celălalt colţ al camerei, cu asprime. Să nu vorbeşti despre Molly pe tonul ăsta ! Nu-ţi permit !

Soră-sa îi strigă, sfidătoare :

— Doar fiindcă te-ai culcat cu ea...

— Cristoase !

Numele invocat cu puterea tunetului o reduse la tăcere pe Dana, care căscă gura la Richard, nevenindu-i să creadă că furia lui se revarsă asupra ei.

– N-ai nici un dram de compasiune în sufletul tău ? Chiar nu poți să vezi prin ce-a trecut femeia aceasta ?

Molly se clătină, dar un braț ferm îi cuprinse umerii, susținând-o, și lacrimi fierbinți îi inundară ochii când Richard o trase mai aproape de trupul lui puternic. Se simțea prea slabă ca să se opună, dar apropierea lui constituia o adevărată tortură, amintindu-i de prea multe vișuri destrămate.

– Se prea poate să crezi că ai motive întemeiate pentru a-ți ocări bărbatul, dar să-ți intre bine în cap, Dana, că Molly se bucură de întregul meu respect și merită același lucru și din partea ta și a lui Jeremy ! Indiferent de propriile ei dorințe și nevoi, în momentul în care i-am spus că Jeremy e însurat, a renunțat la tot ce ar fi putut primi de la el !

– *Tu* i-ai spus ?!

Vorbele acestea fuseseră rostite cu o inflexiune emoțională aproape sălbatică. Ochii Danei scăpărară acuzator în direcția fratelui ei.

– Deci știai ? Ai știut tot timpul de... de asta!

– Da, știam ! îi răspunse el, puțin mai calm. I-am văzut împreună la balet, în seara când a venit Jeremy, și am intervenit în mijlocul a ceea ce părea să fie o relație nepermisă. Considerând că îți apăr căsnicia, i-am vorbit lui Molly cu inutilă cruzime. Am rănit-o, exact cum ai făcut tu acum ! Și ea nu e vinovată cu nimic față de tine, Dana !

Discursul ţinut în apărarea ei nu făcu altceva decât să adâncească suferinţa din inima lui Molly. Richard vorbise mai mult dintr-un simţ al dreptăţii, decât din vreo urmă de dragoste pentru ea, iar compasiunea lui era mult mai greu de suportat decât tăcerea pe care o păstrase până mai-nainte.

Richard continuă, cu calmă autoritate :

— Molly n-ar lua nimic şi pe nimeni care aparţine altcuiva ! Iar în ce-l priveşte pe Jeremy, am avut o lungă discuţiei cu el şi a recunoscut că s-a purtat prosteşte, ca să nu zic mai rău, şi a promis să facă tot ce-i stă în putere ca să dea un nou impuls căsniciei voastre.

Jeremy hohoti amar, în bătaie de joc :

— Parcă am avut vreo şansă ! Mi-a găsit un fir de păr de-al lui Molly pe mâneca de la haină şi atât i-a trebuit ! A fost iadul pe pământ ! De-atunci mă toacă întruna, ca pe tăiţei ! Orice-am spus, oricât am încercat să-i explic, le-a întors pe toate împotriva mea, ca să-mi arate că sunt vinovat !

— Şi chiar *eşti* vinovat ! răbufni Dana, convinsă până la urechi că numai ea are dreptate.

— Vezi ? gemu Jeremy, ridicându-şi braţele în sus, a disperare. Dumnezeu ştie de ce mi-am mai bătut capul să vin după ea ! Asta nu mai e căsnicie. N-are decât să divorţeze, dacă asta vreo !

— Mulţumesc foarte mult ! spuse Dana sarcastic. Cel puţin aici suntem de acord.

– E orgoliul tău care vorbește, Dana ! interveni Richard, cu voce moale, dar care purta încă amprenta autorității. Știi că nu-ți dorești un divorț... nu mai mult decât și l-a dorit mama. Ții minte cât de mult ne-a afectat pe toți.

– Ea era deja bătrână ! îi întoarse soră-sa vorba cu obrăznicie, apoi să rățoi la Jeremy : Eu una sunt suficient de tânără ca să găsesc pe cineva în care să pot avea încredere !

– Ești o proastă !

Cuvintele îi zburaseră de pe limbă lui Molly, incapabilă să le rețină. Atitudinea inutil distructivă a Danei o îngrozise. Nu numai că arunca la gunoi tot ce-și dorise Molly, mai mult decât orice, să aibă, dar o făcea cu dispreț și aroganță, de parcă n-ar fi avut absolut nici o valoare în ochii ei.

Un val de amărăciune jignită îi umplu sufletul, întărit și de distrugerea speranței într-un viitor comun cu Richard. Ar fi vrut s-o ia la palme pe Dana, să-i bage mințile în cap ! Impulsul era atât de puternic încât Molly se depărtă de Richard, cu brațele întinse, și-și lovi palmele de masă, aplecându-se înainte și vorbind cu toată vehemența atâtor ani de frustrare :

– Ai trăit în mica ta lume confortabilă și protejată de alții, așa de mult timp, că habar n-ai, nici nu poți concepe ce-nseamnă să fii singură pe lume ! Crezi că o să apară imediat un alt bărbat, care să-ți cadă în brațe și s-o ia de la capăt acolo unde s-a terminat cu Jeremy ? Tre-

zeşte-te, Dana ! Bărbaţii nu stau în rafturi, să te-aştepte pe tine ca să-i alegi. Sunt ori însuraţi, ori nepregătiţi pentru însurătoare ! A, e foarte posibil să găseşti vreunul foarte fericit să împartă patul cu tine. Ba chiar să-ţi ofere un pic de companie, din când în când. Dar să-şi împartă cu tine toată viaţa, zi şi noapte... Ha ! S-o crezi tu !

Molly scuturâ din cap cu dispreţ, îndreptându-se de spate. Figura Danei avea expresia uluită a celui ce se vede atacat dintr-o direcţie neaşteptată. Molly nu-i dădu timp să-şi revină.

— O, da, e nemaipomenit să duci o viaţă liberă şi independentă ! Să nu trebuiască să găteşti pentru nimeni, sau să speli, sau să dai socoteală... dar nici să n-ai cu cine sta de vorbă, pe nimeni cu care să-ţi împarţi bucuriile şi necazurile ! N-ai gustat destul din cupa singurătăţii cât timp a fost Jeremy plecat ? Gândeşte-te cum ar fi să fie aşa tot timpul. Să trebuiască să le faci pe toate de una singură.

Faţa uimită a Danei progresase până în stadiul de acreală gânditoare, dar refuză să răspundă, încrucişându-şi braţele cu sfidătoare încăpăţânare.

Molly clătină din cap. Se simţea atât de obosită, stoarsă de puteri şi cu sufletul secat, încât nici nu mai ştia pentru ce se luptă, dar îndemnul de a continua bătălia era prea înrădăcinat în inima ei. Dragostea e un lucru prea important, ca să-i dai cu piciorul. Chiar dacă

salvarea acestui mariaj nu-i va aduce, ei personal, nici un avantaj, nevoia de a păstra ceea ce era bun în toată aiureala aceasta o îndemnă să înceapă un demers care era totalmente străin naturii sale.

Suspină, atrăgându-i astfel atenția celeilalte femei, și își începu, tărăgănat, ultima provocare :

— Bine, Dana, dacă ești sigură că nu-l mai vrei pe Jeremy, atunci poate că există o șansă pentru mine !

Reușise s-o surprindă. Dana aruncă o privire întrebătoare spre Richard, apoi își fixă ochii plini de suspiciune asupra lui Molly.

— N-ai tu nevoie de Jeremy ! Doar îl ai pe Richard...

— Fratele tău ? zise Molly, luptându-se să nu țină cont de durerea care-o sfâșia. A, nu, drăguțo ! Mulțumită ție, situația s-a schimbat ! Jeremy era al tău când l-am lăsat baltă, dar dacă acum îl alungi și tu, înseamnă că e liber, nu ?

— Molly, nu se poate să vorbești serios ! interveni Richard încordat, și cuvintele îi ieșeau cu greu printre dinții strânși.

Ea se întoarse iute spre el, cu ochii scăpărând de indignare.

— Nici tu nu suporți să privești adevărul în față ?

Mâinile lui porniră înainte, dar ea le evită, apropiindu-se de Jeremy, și reamintindu-i întunecată :

— Tu ai vrut-o, Richard !

— Nu ! Nu asta am vrut !

Ochii lui se rugau, cereau o confirmare din partea ei, dar Molly clătină din cap cu tristețe :

— S-a terminat, Richard. N-are rost să pretinzi că nu-i așa. După tot ce s-a întâmplat, între noi doi nu mai poate fi nimic.

Își înăbuși un suspin și-și întoarse atenția spre Dana, în încăpățânarea oarbă de a duce tot până la capăt. Vocea îi era aspră și răgușită de emoție :

— Știu că Jeremy te iubește, Dana. S-a simțit în fiecare cuvânt pe care l-a rostit azi aici. Dar poate că, în timp, va reuși să te uite și să se întoarcă spre mine. La urma urmei, i-am părut de-ajuns de atrăgătoare pentru o mică fantezie, și de la vis la realitate uneori nu-i decât un pas...

— Molly ! se auzi strigătul de agitat protest al lui Jeremy.

Ea se răsuci încet spre el, ridicându-și brațele rugător. Cuvintele care i se desprindeau de pe buze erau inspirate de durerea pe care-o simțise din cauza lui :

— Nu sunt doar o fantezie, Jeremy ! Sunt reală, sunt adevărată ! Pot să-ți dau tot ce ți-a refuzat ea. Spuneai că-ți place compania mea...

Își alunecă palmele pe umerii lui, și Jeremy înțepeni, îngrozit de nebuneasca ei stratagemă. Un demon al răzbunării o împinse pe Molly spre ultima manevră — gambitul damei, parcă așa se spune în șah, nu ?...

— Odată mă doreai, Jeremy. Îți amintești cum a fost, între noi ?

Se auzi un freamăt de pași grăbiți și Molly se văzu împinsă brutal la o parte.

— Ia mâna de pe bărbatul meu !

Strigătul de ofensată gelozie al Danei răsună îndelung în auzul lui Molly, care, luată prin surprindere de violența gestului, se împiedică și se izbi de ușă. Alunecând la pământ cu o bufnitură scurtă, mai apucă să vadă cum Dana îl îmbrățișează posesiv pe Jeremy.

— Îmi pare rău... îmi pare rău ! Te iubesc, Jeremy ! Te iubesc din tot sufletul ! Nu vreau să divorțez de tine, și am să fiu bună cu tine, n-am să te mai chinui...

Continua să îndruge jurăminte de iubire, cuibărită în îmbrățișarea caldă și sigură a lui Jeremy. Gata, s-a sfârșit cu înstrăinarea...

Umerii lui Molly începură să se zguduie spasmodic. Tensiunea îndelungatului conflict erupea acum sub forma unui val de râs isteric. Totul era atât de oribil de absurd !... „Spărgătoarea de familii" jucând rolul „îngerului împăcării", și cu toate acestea rămânând în continuare eroina negativă a piesei, dușmanca, personajul veșnic lăsat pe dinafară. Râsul ce-i hohotea

din piept se sparse brusc în suspine înăbușite. Lacrimi fierbinți îi umplură ochii și capul i se aplecă înainte, sub povara unui uriaș reflux de disperare.

Richard o ajută să se ridice — păpușă de cârpă dezarticulată, care atârna în brațele lui, cu toată energia consumată. Căldura ce iradia dinspre el îi alina trupul cutremurat de suferință, dar nu reușea să ajungă până la deșertul de gheață dinăuntru. Glasul lui Richard răsună deasupra capului ei, aspru de mânie reținută :

— Ieșiți afară de-aici ! Cărați-vă, amândoi ! Și data viitoare când mai aveți chef să vă scoateți ochii unul altuia, aveți grijă s-o faceți în așa fel încât să nu mai sufere nici un nevinovat de pe urma propriilor voastre eșecuri !

— Richard...

Vocea Danei tremura, nesigură.

— Pentru Dumnezeu, plecați odată ! Nu vreau să vă mai văd ! În toți anii ăștia din urmă am făcut sluj în fața ta de fiecare dată când ai avut nevoie de ceva, dar nici măcar o dată nu ți-a trecut prin cap că am și eu dorințe, care s-ar putea să intre în conflict cu ale tale ! Acum pleacă, te rog, și lasă-ne în pace !

Inspiră adânc, cu dificultate, și adăugă răgușit :

— Aș da orice, numai ca voi doi să nu fi venit azi aici !

CAPITOLUL DOISPREZECE

– Vrei să te duc acasă, Molly ?

Întrebarea blândă o scutură din amorțeală. Molly încetase să mai judece. Se agățase de Richard, cufundându-se toată în căldura și forța ce se degajau din trupul lui. Nu voia să mai judece acum. Gândurile care-o săgetau prin minte erau prea dureroase și chinuitoare.

Dana și Jeremy plecaseră. Nu va fi nici un divorț, dar împăcarea avusese loc într-un mod atât de distructiv, pentru Molly, pe cât ar fi fost și divorțul. Făcuse ca ea să devină inacceptabilă în orice cerc de familie care i-ar fi inclus pe Dana și Jeremy. Întrebarea lui Richard nu fusese decât un mod politicos de a-i aminti acest lucru.

Secătuită, își ridică fruntea de pe umărul lui și respiră adânc. Întrebă, cu glasul lipsit de orice inflexiune :

– Vrei să plec chiar acum ?

El oftă și-și lipi obrazul de părul ei.

– Molly, ți-am cerut deja mai mult decât aveam dreptul. Singurul lucru pe care pot să-l

fac acum este să-ți respect dorințele. Așa ar fi trebuit să fac și când ai vrut să pleci prima dată, dar am crezut... în sfârșit, nu contează ce-am crezut.

Nu, nu contează, repetă Molly în gând, cu tristețe. Viitorul legăturii lor fusese iremediabil compromis, așa că mai bine să plece în clipa asta, decât să mai amâne inevitabilul moment al despărțirii. Oftă și se trase de lângă el.

— Da, cred că e mai bine să plec. Mă duc să-mi iau geanta.

Făcu un efort să meargă dreaptă până unde-și lăsase geanta, pe un scaun. Când se întoarse, Richard deschisese deja ușa și o aștepta, cu fața posomorâtă și ochii atât de pustiiți că păreau lipsiți de culoare.

— Bănuiesc că...

Ezită, apoi expresia îi deveni bolnăvicios de rugătoare :

— Aș vrea să stai cu mine, Molly.

Ea simți că i se oprește inima în loc. Lăsă iute genele să-i cadă, ca să-și ascundă suferința.

— Știi că n-ar avea nici un rost, Richard.

Tăcerea lui era greu de suportat. Părea să pulseze din același conflict care ardea înăuntrul ei, dorința luptându-se cu rațiunea !

— Nu, bănuiesc că nu. Ce prostie din partea mea... să-ți cer așa ceva. Gata, putem pleca ?

Ea dădu din cap că da și, cu privirea plecată, pentru ca el să nu-i vadă lacrimile, trecu pe

lângă el şi continuă să meargă înainte. Tentaţia de a ceda şi a accepta orice îi oferea el era atât de mare, că Molly nu mai era prea sigură că onoarea mai înseamnă mare lucru pentru ea. Mersul îi devenise aproape o goană, reacţia instinctivă la demonii care-o atacau... demonii care-i şopteau să se întoarcă şi să primească dragostea care i se oferea, indiferent de preţ, indiferent de consecinţe.

Se instalase în Porsche, cu centura de siguranţă încheiată şi uşa închisă, înainte ca Richard să apuce măcar să intre în garaj. El se aşeză la volan fără un cuvânt. Molly îşi feri privirea cu hotărâre, şi strânse din dinţi, impunându-şi să nu spună nimic. Uşa de la garaj păru a se deschide cu o încetineală exasperantă. Richard porni motorul şi scoase maşina în stradă. Din nou o aşteptare care te călca pe nervi, până să se închidă uşa în spatele lor. Molly păstra o tăcere rigidă, iar Richard nu făcea nici o încercare ca s-o rupă el.

Nu că Molly s-ar fi aşteptat s-o facă. Era un om prea integru, pentru a pretinde că ar mai putea exista un viitor în relaţia lor, şi va considera că dezvăluirea trecutelor ei suferinţe constituie un obstacol prea puternic în calea încercării de a continua această legătură. O va lăsa să plece fără să protesteze, fără să încerce s-o înduplece, indiferent cât de dureroasă va fi despărţirea. Un om de onoare n-ar putea proceda altfel.

Tot drumul spre casă Molly se luptă să-şi păstreze controlul, ţinând cu disperare să le sfârşească pe toate cu demnitate. Se uita pe geamul de la portieră cu o privire albă, clipind des, muşcându-şi buzele şi înghiţind greu, stăpânindu-şi suspinele care ameninţau s-o înece. Circulaţia era foarte densă, de duminică după-masă, iar Richard nu făcea nimic ca s-o evite sau ca să meargă mai repede. Se menţinu tot timpul în coada altor maşini, cele care mergeau cel mai încet, de parcă ar fi vrut să amâne pe cât posibil inevitabilul moment al despărţirii. Dar rămase la fel de tăcut ca şi ea, iar atmosfera din maşină era grea de tensiune nervoasă.

A fost încă şi mai greu când opri maşina în faţa casei din Artarmon. Deşi stinsese motorul, nu făcea nici o mişcare să iasă afară. Cu degete tremurătoare, Molly îşi desfăcu centura de siguranţă. Nu se putea uita la Richard. Atitudinea lui nemişcată era mai mult decât elocventă : nu-i venea s-o lase să plece...

– Molly...

Mâna ei pornise deja să apese pe butonul portierei când îl auzi vorbind. Era pe jumătate întoarsă cu spatele, şi fiecare nerv din trupul ei vibra în consonanţă cu graba încordată din vocea lui.

– Vreau să spun că... nu mi-am dat seama cât de mult pretind de la tine, când ţi-am cerut ajutorul... pentru a salva căsnicia Danei. Am

greşit cumplit ! Orbit de propriile mele sentimente... Nu există cuvinte suficient de puternice ca să-ţi spun cât de mult apreciez ceea ce ai făcut, dar... îţi mulţumesc că le-ai oferit Danei şi lui Jeremy încă o şansă de a fi fericiţi !

Se auzi clinchetul cataramei de la centura de siguranţă, apoi din nou vocea lui Richard, cu tristă finalitate :

— Te conduc până la uşă.

Molly aşteptă să-l vadă ieşit din maşină, ca să dea drumul aerului din piept. Îşi ţinuse atât de strâns respiraţia încât o dureau coastele. Tot trupul o durea. Dar trebuia să mai rabde câteva minute încă, până se va sfârşi tortura aceasta : să fie atât de aproape de Richard şi totuşi atât de imposibil de departe... Împinse portiera şi sări afară. Rămase în picioare, ţeapănă, cu spatele drept, aşteptându-l pe Richard. El închise maşina, se apropie, şi, doar atingându-o uşor pe braţ, o conduse până la uşă.

Molly începu să cotrobăie orbeşte după cheie, regretând înciudată că nu se gândise să facă asta încă din maşină. Aceste minute în plus erau cumplit de chinuitoare, şi lacrimi de necaz îi umplură ochii, făcând să se reverse oceanul de amărăciune pe care se luptase până acum să-l stăpânească. A fost o adevărată uşurare, dar şi o nouă solicitare nervoasă, când uşa s-a deschis brusc şi Beth, împreună cu Brendan, au păşit afară, cu feţele strălucind de fericire.

– Molly ! Nu te aşteptam aşa devreme ! Ţi-am lăsat un bilet în bucătărie, că merg să-l conduc pe Brendan la aeroport.

Roşeaţa din obrajii lui Beth era o dovadă concludentă că despărţirea aceasta va fi de scurtă durată, iar surâsul cu care-l gratulă pe Richard avea o notă de bunăvoinţă pe care i-ar fi refuzat-o categoric în urmă cu doar câteva săptămâni.

– Faceţi cunoştinţă : soţul meu, Brendan Patterson, şi Richard Pembroke. Brendan, domnul Pembroke este cel despre care ţi-am vorbit...

Biata Beth ! Nici prin cap nu-i trecuse să facă vreo insinuare... dar Molly resimţi subînţelesul vorbelor ei ca pe o săgeată în inimă.

Cei doi bărbaţi îşi dădură mâna, apoi Brendan se întoarse spre Molly, cu un amestec de timiditate şi recunoştinţă în priviri :

– Mă bucur că am ocazia, înainte de a pleca, să-ţi mulţumesc că ai avut grijă de Beth.

– Am avut grijă una de alta, Brendan, deci n-ai de ce să-mi mulţumeşti ! îl întrerupse Molly repede, simţind că el ar vrea să spună mai mult ; reuşi să zâmbească, chinuit, şi continuă: Beth mi-a fost ca o soră, să ştii. Mă bucur mult să vă văd din nou împreună.

El îşi înăbuşi un suspin recunoscător.

– Mulţumesc şi pentru asta, Molly ! Beth mi-a spus că scrisoarea a fost scrisă la sugestia ta. N-aş fi avut curaj să vin, şi să dau ochi cu ea, dacă n-ar fi fost scrisoarea !

O strânse lângă el pe Beth și privirea încărcată de tandrețe pe care o schimbară iute între ei conținea promisiunea unui nou început, care de data asta fusese așezat pe baze solide.

Forțându-se să pară veselă, Molly îi grăbi :

– Hai, duceți-vă, că pierdeți avionul ! E o circulație îngrozitoare în oraș !

Cei doi erau mult prea absorbiți unul de altul, ca să observe că expresia ei voioasă e doar o mască, și încă una teribil de subțire. Beth se uită la ea întrebător :

– Te superi dacă iau Datsunul tău, în locul dubiței ?

– Știi că poți să iei mașina când vrei ! răscunse Molly pe un ton natural.

Deși îi venea să le facă vânt, numai să-i vadă plecați odată, reuși să-și ascundă nerăbdarea. Nu era invidioasă pe fericirea lor, dar sentimentul de frustrare adăuga o greutate în plus la povara de suferință care-i chinuia inima.

Beth îl avea pe Brendan. Dana îl avea pe Jeremy. Fusese Ziua Împăcării pentru toată lumea din jur – mai puțin pentru ea. Se pricepea teribil să rezolve problemele altora – gândi cu ironie –, mai puțin propriile ei probleme... Ridică o privire grea de tristețe spre bărbatul de lângă ea, și inima i se strânse dureros, zărind compasiunea din ochii lui. Da, înțelegea prea bine ce se petrece în mintea și-n sufletul ei – iar ea nu mai putea suporta asta ! Îngăimă cu greu, întinzându-i mâna :

– Mulțumesc că m-ai condus, Richard. Adio...

Simți că se îneacă, rostind ultimul cuvânt, și-și plecă genele dese, încercând să-și ascundă lacrimile.

Richard îi luă mâna într-ale lui, ținând-o prizonieră, ca și cum n-ar fi vrut încă s-o lase să plece.

– Molly... nu pot... nu vreau să-ți spun adio! Chiar nu se poate să-l uiți ? În după-amiaza asta am crezut... Tu chiar te gândeai la el, când am făcut dragoste ? Chiar și-atunci ?

La „el" ? Care „el" ? Timp de câteva clipe, Molly îl privi cu gura căscată, neînțelegând ce vrea să spună. Apoi sensul cuvintelor lui Richard îi apăru brusc în minte, oribil și respingător ! Se referea la Jeremy ! Richard credea că ea îl iubește pe Jeremy ! Credea că... O, Doamne, Dumnezeule ! Cum poate gândi așa ceva ?!

Strigă din toate puterile, clătinând din cap a negație :

– Tu nu-nțelegi că n-aș putea să fac un asemenea lucru ? Tu nu ți-ai dat seama ? Te iubesc *pe tine !* Numai pe tine ! Și fiindcă nu te pot avea, nu poți fi al meu, trebuie să te las să pleci ! Te rog, pleacă odată și lasă-mă-n pace !

Își smulse mâna din strânsoare și se repezi în casă, împiedicându-se de prag, dar fără să se oprească, într-o grabă nebună de a ajunge la adăpost, departe de el, încuiată, în siguran-

ță ! Dar nu reuși. Ușa fu închisă, dar nu de mâna ei. Două brațe de oțel o prinseră și-o aduseră lângă pieptul lui puternic, împiedicând-o să se miște. Cu inutilă disperare începu să-și izbească palmele mici de umerii musculoși, dar era ca și cum ar fi lovit o stâncă nemișcată, și în final renunță. Se rugă, ostenită :

— Dă-mi drumul, Richard. Te rog.

— Nu. Dacă ai vorbit serios, nu-ți dau drumul.

Ea ridică privirea spre ochii lui chinuiți de îndoială și întrebă amar :

— Ce importanță mai are ?

— Toată importanța din lume, pentru mine ! exclamă el, cu vocea răgușită de emoție. Tot timpul m-am luptat cu mine însumi, și am așteptat răbdător, sperând că ai să-l dai uitării. Iar azi... azi am fost convins că în sfârșit ai devenit a mea. Până să apară Jeremy.

Inspiră adânc și continuă, cu voce tremurătoare :

— Apoi, am văzut că nu puteai să dai ochi cu el și cu Dana. Dacă m-ai fi iubit, ar fi trebuit să poți, ar fi trebuit să n-aibă nici o importanță pentru tine. Dar a trebuit să stau acolo și să ascult cum îți descarci sufletul, să văd cum te duci la el și te rogi...

Chipul i se contorsionase de suferință.

— Ce crezi tu că am simțit, aflând că te-ai întoarce la el, dacă ar fi liber ?

Molly se uită lung la el, îngrozită de interpretarea pe care o dăduse acțiunilor ei.

– Am făcut asta numai pentru sora ta ! Ca s-o determin să înțeleagă... Nu-l iubesc pe Jeremy ! Orice sentiment am avut pentru el, a murit în seara aceea, la Operă, când mi-ai spus că e însurat !

Richard clătină din cap.

– Nu, nu-i adevărat ! Știi că nu-i adevărat. Expresia de pe fața ta, când am pomenit de el, la restaurantul lui Lee Kwong... Și în prima noastră duminică împreună, înainte să urcăm pe Muntele Albasrtu ! Apoi, când n-ai vrut să mă lași să mă apropii de tine... era din cauza lui ! Nu, nu greșesc deloc ! Chiar și azi... te rog...

Își trase din nou respirația, încercând să-și stăpânească tremurul vocii, și o străpunse cu privirea arzând de intensitate.

– Te rog, Molly ! Vreau să știu adevărul !

– Mi-era teamă..., șopti ea, incapabilă să reziste rugăminții.

– Teamă de ce ? ceru el să știe, continuând să nu-nțeleagă și încordat de frustrare.

Molly înghiți în sec, apoi reuși să vorbească :

– Nu mai puteam avea încredere în propriul discernământ. Mai ales după ce s-a întâmplat cu Jeremy. Am fost așa o proastă... și apoi, mă simțeam atât de puternic atrasă de tine. Pur și simplu nu reușeam să fac față, Richard ! Mi-era frică să te las prea aproape de mine, ca să nu sufăr din nou... Dar astăzi...

Gemu greu, amintindu-şi dezastrul ce căzuse asupra ei, şi încercă să se depărteze de Richard, dar el o ţinu strâns şi mârâi răguşit :

– Ce-a fost astăzi ?

– Ce rost mai are ? strigă ea cu disperare, şi ochii îi erau îngrozitor de trişti, chiar acuzându-l pe el de inutilă cruzime. Ştii că nu ne mai duce niciunde, indiferent ce-aş spune, aşa că lasă-mă în pace ! N-o să te căsătoreşti cu mine niciodată ! Port pentru totdeauna stigmatul de „vioara a doua", şi orice-aş face aşa se va întâmpla mereu ! Familia în primul rând ! OK, am făcut ce mi-ai cerut : am pus la punct lucrurile în familia ta afurisită ! Aşa că şi tu ar trebui acum să faci ceea ce te rog, fiindcă nu mai suport ! Mi-a fost mai mult decât destul..., şi nu-i cinstit ! Nu-i cinstit !

Vocea i se frânse într-un suspin şi scuturâ din cap cu irepresibilă disperare.

El o eliberă din strânsoare, dar numai ca să-i prindă obrajii în mâini şi să-i ridice faţa spre el. Privirea ascuţită, cercetătoare, părea că vrea să pătrundă prin toate barierele de apărare ale lui Molly, dar nu mai avea nici una. Ochii scăldaţi în lacrimi erau oglinda sinceră a inimii ei pline de suferinţă.

– Pentru mine, tu eşti „vioara întâi" ! declară el cu vehementă pasiune. Spune-mi că te măriţi cu mine, şi vei fi toată familia de care aş putea avea nevoie vreodată !

Incapabilă să scoată măcar un sunet, Molly se uită la el neîncrezătoare — avea limba parcă paralizată, deşi toate instinctele îi ordonau să accepte propunerea. Pentru că fusese sincer. Putea să vadă că vorbise serios. Dar mintea ei ameţită nu reuşea pe de-a-ntregul să priceapă cum e posibilă aşa o contradicţie între ce spusese Richard şi gândurile ei preconcepute !

— Molly, dacă există cineva care să mă poată împiedica să te iau de soţie, apoi numai tu eşti aceea, spunând nu !

— Dar Dana ?

Îndoiala făcuse să se strecoare numele acesta printre buzele ei tremurătoare. Richard se strâmbă exasperat.

— Cât de mult o iubesc pe sora mea, n-am totuşi nevoie *numai* de ea ! Chiar dacă nu va reuşi să se hotărască să te accepte ca făcând parte din familie, şi m-ar dezgusta definitiv, dacă nu va reuşi, atunci ea va fi aceea care n-are ce căuta în casa mea, nu tu ! N-am să te mai las niciodată să pleci ! Am nevoie de tine şi vreau să faci parte din viaţa mea. Acum înţelegi ?

În privirea lui ardea şi dorinţă, şi nevoie, şi dragoste, cu o flacără care mistuia pe loc orice urmă de îndoială. Sufletul lui Molly se umplu de-o fericire atât de mare, de intensă, de covârşitoare, că devenea aproape dureroasă !

— O, Richard ! suspină copleşită, iar lumina miraculoasă ce străbătea printre lacrimi era

de-ajuns ca să risipească ultimele bariere ale neînțelegerii dintre ei.

Următoarele clipe... minute... au fost un vârtej de flămândă pasiune, amândoi simțind nevoia să șteargă teribilele incertitudini care le răvășiseră inima și mintea.

— Cum ai putut să crezi că te voi părăsi ? întrebă Richard răgușit, sărutând-o febril pe ochi, pe frunte, pe tâmple.

— Cum ai putut să crezi că-l iubesc pe Jeremy ? oftă ea, drept răspuns.

Iar gurile lor reduseră la tăcere fiecare întrebarea celuilalt, cu o fervoare care le făcea să pară complet lipsite de sens.

— Spune-mi că te măriți cu mine ! comandă Richard, de îndată ce-și recăpătă răsuflarea.

— Da ! Da !

Cuvântul fusese rostit cu ardoare.

— Atunci unde naiba îți e dormitorul, iubito ?

Un hohot de râs, jumătate de ușurare, jumătate de exaltare, izbucni din pieptul lui Molly, în timp ce Richard o ridica în brațe.

— Ai de gând să mă treci pragul ?

— Chiar și-o mie de praguri, nu numai unul ! declară Richard, și dorința nestăpânită din ochii lui părea să se scurgă, șuvoi de lavă fierbinte, în venele ei.

— Ușa a doua, pe stânga.

Și Richard își duse la îndeplinire intențiile, spre deplina satisfacție a amândurora. Înclina-

ţia de a comunica şi pe altă cale decât fizic nu apăru decât mult mai târziu, când stăteau întinşi, copleşiţi de-o languroasă încântare — iar plăcerea de a sta de vorbă era întărită de dovada abia consumată a faptului că erau pe veci legaţi unul de altul.

Richard murmură alene :

— Ştii... mi-am dorit să te am aşa, ca acum, chiar din clipa când te-am văzut prima dată...

Molly râse, cu o luminiţă de prefăcut reproş în ochi.

— Chiar şi când te-ai repezit să mă judeci şi să mă condamni ?

— Nu, chiar atunci nu ! admise el, cu un zâmbet strâmb.

— Dar când te-am făcut bucăţele, de faţă cu toată lumea ? continuă ea să-l tachineze.

— A, dar ai făcut-o cu atâta foc ! La început am fost uimit, şi ceea ce-mi spuneai nu-mi cădea prea bine, dar felul în care m-ai înfruntat, felul în care mi-ai spus-o... Niciodată n-am admirat mai mult o femeie !

— Chiar ?

— Ai fost magnifică ! Şi când l-ai pocnit pe Jeremy... Ştii ce mi-am zis ? Teribil ce mi-ar plăcea s-o am pe femeia asta !

O spusese cu atâta poftă, că Molly izbucni în râs, un râs fericit.

— Ei bine, acum o ai, şi n-ai să scapi de ea până la moarte ! Şi să ştii că şi tu ai fost magnific, atunci când mi-ai luat apărarea, la petrecerea Roystenilor.

El zâmbi încântat.

– Pe-atunci, draga mea Molly, îmi pierdusem deja capul după tine, iremediabil ! Deci, devenise de-o importanță vitală să-ți schimbi părerea despre mine ! Și cât mai repede !

Molly îl înghionti în joacă.

– N-aveai cum să-ți pierzi capul. Abia mă cunoșteai, habar n-aveai cum sunt !

– Știam tot ce este important, după părerea mea. Și m-ai vrăjit total, din clipa când l-ai amenințat pe Ted Roysten că-i verși supa în poală !

Ea nu se putu stăpâni să nu râdă, amintindu-și scena.

– Vezi, ai grijă ce te-așteaptă, Richard Pembroke ! La primul pas greșit, pe de lături, ai încurcat-o și...

– Și te iubesc ! o întrerupse el, cu un aer încântat, ridicându-se într-un cot și urmărindu-i cu vârful degetului conturul buzelor. Și vreau acum să aud varianta ta din toată povestea. Is-adevărat că abia astăzi am reușit să pătrund în inima ta ?

În ochii ei dansa o luminiță, ca un drăcușor jucăuș.

– Nu cred că e bine să mărturisesc. Probabil că m-ai strânge de gât...

Prefăcându-se că se încruntă amenințător, Richard îi înconjură gâtul cu mâinile.

– Vreau adevărul, femeie !

– Când ieşeam din restaurantul lui Lee Kwong.

Sprâncenele lui se ridicară a mirare.

– Atunci ?

– Păreai pe cale să mă săruţi.

– Am vrut, dar te-ai retras.

– M-am retras fiindcă mi se părea imposibil ca un avocat al Coroanei să se însoare vreodată cu o bucătăreasă.

– O, la dracu' ! exclamă el, clătinând din cap amuzat. Şi iată-te aici, ţinând cel mai afurisit de bun rechizitoriu pe care mi-a fost dat să-l aud vreodată, în afara sălii de judecată !

Ea surâse şi se ridică să-l sărute.

– Poţi să-ţi ţii pentru tine sala de judecată. Eu mă mulţumesc cu bucătăria.

– Cu bucătăria *noastră* ! murmură el şi îi întoarse sărutarea cu mult foc. Mai spune-mi o dată că mă iubeşti !

– Te iubesc !

– Mmm... sună aşa de frumos ! Sper că avionul lui Brendan are cel puţin patru ore întârziere !...

Şi porni să extragă cu atenţie maximum de dovezi ale iubirii lui Molly, cu crescândă intensitate, iar Molly nu se mai retrase, de data asta. Pentru că acum nu mai era nici o îndoială în mintea ei : ţinea în braţe un om de onoare, şi în mintea lui Richard nu va exista niciodată îndoială că a câştigat o femeie de onoare.

SFÂRŞIT

Molly nu prea ținea cont de ce zicea lumea, dar Jerremy chiar părea să fie bărbatul ideal, din toate punctele de vedere: chipeș, drăgăstos și plin de farmec. Ce poate fi rău în toate astea? Nu, nu, nimic n-are să stea în calea visului ei... nu-i așa?

Nu observase mâna ridicându-se. Dintr-odată, alunecase ușor în spatele ei, prinzând-o blând de ceafă, iar celălalt braț îi cuprinse talia, atrăgând-o spre el. Îl auzi murmurând: „Nu vreau doar o strângere de mână, Molly!“, apoi o sărută îndelung, modelându-i trupul întreg după al lui, și nimic altceva nu mai conta, decât pasiunea caldă a gurii lui și forța posesivă a îmbrățișării lui și apăsarea masculină a trupului lui, invitând-o să se supună.

THE BEST

I.S.B.N. 973-9169-26-0

Lei 1600